Autoare: LUCY GILLEN

Titlu original: *DOCTOR TOBY*

Titlu românesc: DOCTOR TOBY

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: 2003

Robin se dusese la micul sat litoral West Norman, ca să petreacă o vacanţă liniştită cu fratele şi dumneata ei – dar, după cum a reieşit, numai de linişte nu-i era dat să aibă parte! mai întâi, a fost emoţia de a afla că cumnata ei urma să nască primul copil. Mai puţin plăcută a fost pentru Robin întâlnirea cu doctorul Toby Evans – Casanova-ul local, din câte i s-a spus – şi şi-a impus imediat să nu se lase adăugată nitam-nisam la colecţia lui! Dar cel mai alarmant lucru din toate a fost sosirea în West Norman a lui Simon Cranmer, fostul iubit al lui Robin, cu ameninţările, beţele băgate în roate şi şantajele lui emoţionale, care au făcut-o pe biata Robin să-şi dorească ajutorul oricui – chiar şi al iritantului doctor Toby!

— Ieri am văzut-o pe Anne Minton, îl informă Robin.

Toby o privi nedumerit, ca şi cum nu s-ar fi aştepta să audă o asemenea veste.

— Serios? întrebă el.

Robin era gata să jure că în glas i se simţea prudenţa.

— A venit să-şi prezinte scuzele în legătură cu Simon, pe care l-a ajutat la… în fine, la şmecheria aia idioată a lui, continuă ea, privindu-i chipul.

— Bravo ei, răspunse evaziv Toby.

— Simon a sunat-o înainte de a ieşi din spital, adăugă Robin, şi i-a spus ce aflase de la tine.

În sfârşit, pe faţa lui Toby se citi înţelegerea. Zâmbi răutăcios.

— Totul? întrebă el?

Indiferenţa pe care o afişa o făcu pe Robin să roşească.

— Totul, repetă ea scurt. De ce i-ai spus asta, Toby? De ce a trebuit să mergi atât de departe?

— De ce i-am spus ce? întrebă el încet, parcă hotărât s-o facă să se simtă şi mai stânjenită.

Robin îi întoarse spatele, neputând să-i mai suporte privirea provocatoare.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc, Toby, replică ea iritată.

Se înfioră uşor, când îi văzu umbra prelungă apropiindu-se şi înghiţind-o pe a ei, pe nisipul alb.

— Robin, refuz să vorbesc spatelui tău, spuse Toby, cu acel glas profund şi scăzut pe care Robin îl auzise în prima zi, la Penfield. Mama ta nu te-a învăţat niciodată că nu e politicos să le întorci oamenilor spatele?

Îi simţi mâinile pe braţe şi fu nevoită să se întoarcă.

În ochii lui Toby se citea o expresie pe care n-o mai văzuse decât o singură dată – şi atunci, scurt, fugitiv, în timp ce stăteau la marginea apei, înainte de a porni înot spre *„Angel”*.

— Toby… începu ea cu voce ezitantă. N-am vrut să…

— A vrut să mă pui la punct, nu-i aşa? întrebă el, părând amuzat de idee.

— Nu… nici eu n*u* ştiu ce-am vrut să fac, recunoscu Robin.

Nu protestă când braţele lui o cuprinseră – atât de strâns, încât fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-l putea privi.

— Te-ai gândit să mă anunţi că ştii ce i-am spus lui Simon, continuă el neînduplecat, iar apoi să te uiţi la mine cum dau din colţ în colţi ca s-o dreg. Cam asta a fost ideea, nu?

— Nu… nu ştiu…

— Ba ştii, râse Toby. Erai hotărâtă să mă faci să-mi plătesc îndrăzneala – recunoaşte, escroacă mică ce eşti. N-am dreptate?

— Nu-s escroacă! obiectă Robin, încercând să schimbe subiectul.

— Ba *eşti,* insistă el, distrându-se copios pe seama întregii

situaţii. Încerci să-mi dai impresia că nu-ţi prea plac, ba chiar că îţi *dis*plac, cu unele ocazii, iar apoi, când vezi că toate cascadoriile prietenului tău Simon nu mă intimidează, începi să plângi cu lacrimi cât bobul de mazăre. Pentru mine erau, nu-i aşa? o întrebă.

Neputând să nege, Robin înclină din cap.

— Şi atunci, ce te-a făcut să crezi că n-am vorbit serios?

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

West Norman, conchise Robin când văzu satul prin ferestrele şiroind de ploaie ale taxiului, nu era cel mai atrăgător loc din lume. Ba chiar, sub o aversă ca aceea, arăta de-a dreptul deprimant. Şoferul de taxi se străduise s-o bine dispună, luându-i valiza cu observaţia că era la fel de mare ca ea, însoţită de un zâmbet larg, în timp ce o ajută să se urce în maşină. Ajutorul şi atitudinea lui prietenoasă o surprinseseră pe Robin, mai obişnuită cu aerele taximetriştilor londonezi, iar când îi dăduse adresa lui Michael, şoferul nu făcuse decât să fluiere încet şi prelung, remarcând că era foarte bine că nu trebuia să meargă pe jos.

Îşi dădu seama de sensul cuvintelor lui când, peste zece minute de mers, încă nu ajunseseră la destinaţie, iar ultimele case de piatră cenuşie din sat făcuseră loc extravilanului bătut de ploaie şi vânt.

— Cât mai avem? îndrăzni ea să întrebe. Tocmai am ieşit din sat.

— Aproape am ajuns, domnişoară, răspunse liniştitor şoferul, privind-o un moment în oglinda retrovizoare.

Era, fără îndoială, o fată fermecătoare, şi ar fi pus-o pe gânduri pe trufaşa doamnă Ramón, îşi spuse el cu satisfacţie. Părul roşcat-auriu i se iţea de sub eşarfa strânsă, încadrându-i fermecător faţa ovală, pe care ieşeau în evidenţă doi ochi cenuşii, cu gene negre. Gura, cu

colţurile momentan coborâte, făgăduia zâmbete cuceritoare şi râsete vesele, în împrejurări mai plăcute.

Robin se uita la vremea urâtă de-afară, sperând să n-o ţină aşa multă vreme. Auzise de la Michael şi Jane cât de fermecătoare erau satul şi ţinutul înconjurător, şi le acceptase invitaţia de a sta la ei cu intenţia de a combina munca şi plăcerea, pictând câteva tablouri după natură. Dar priveliştea de-acum arăta cu totul altfel. Oftă deznădăjduită, iar şoferul o privi întrebător, în oglindă.

— Nu vă face o impresie prea bună, pe vremea asta, domnişoară, îi spuse el. Dar e frumos pe-aici. O minunăţie pentru pictori. Ne mai vine câte unul uneori, deşi nu-i prea grozav din punct de vedere turistic.

Îi observase şevaletul şi cutia cu vopsele, deşi era învelită în pânză uleiată, iar Robin îi lăudă în sinea ei spiritul de observaţie.

— Ei bine, întâmplător am venit în ambele calităţi, spuse Robin. Îmi vizitez fratele şi cumnata, dar intenţionez şi să pictez câteva tablouri, cât timp voi sta aici.

— Aha, deci *sunteţi* sora domnului Lester, remarcă el, constatând că ghicise corect. Îi cunosc foarte bine pe domnul şi doamna Lester. O pereche fermecătoare, şi aş spune asta oricui. Pe mine mă cheamă Hobbins, Bert Hobbins – în caz că aveţi nevoie de un taxi, cât staţi aici, domnişoară.

— Am să ţin minte, îi promise Robin, plăcându-i stilul deschis şi prietenos al şoferului.

Acesta coti pe o alee scurtă şi dreaptă, iar Robin privi câteva clipe casa vastă de piatră cenuşie, înainte ca uşa să se deschidă şi pe veranda adăpostită să apară Jane, cu un zâmbet pe faţa ei familiară.

Îi făcu cu mâna, în timp ce îndatoritorul Bert Hobbins sărea jos să-i deschidă portiera.

— Vie şi nevătămată, doamnă Lester, o informă el pe Jane, cu inevitabilul lui zâmbet. Dar azi e o zi îngrozitoare pentru călătorii.

— Cumplită, fu Jane de acord, îmbrăţişându-şi fără reţineri cumnata. Robin, draga mea! Cât mă bucur că te revăd, intră repede până nu te uzi leoarcă din nou. Îţi mulţumesc, Hobby.

Se întoarse spre şofer, în timp ce acesta descărca bagajele lui

Robin.

— Vrei să te încălzeşti cu ceva, înainte de a porni înapoi.

Bert Hobbins zâmbi recunoscător, dar clătină din cap.

— Nu, dar vă mulţumesc totuşi, doamnă Lester. Mai bine mă duc la garaj, am o droaie de treburi.

Apoi i se adresă lui Robin.

— Nu vă faceţi griji cu vremea, domnişoară, e doar efectul fazelor lunii. Peste o zi, două, o să fie mai bine, nu vă temeţi.

— Sper, răspunse Robin, zâmbind, în timp ce achita cursa şi adăuga un bacşiş generos, pe care Hobbins îl primi cu încă un zâmbet larg, înainte de a se urca la volan şi porni.

— Ei!

Jane închise uşa, întorcând-o apoi pe Robin cu faţa spre ea.

— Lasă-mă să mă uit la tine.

Îşi înclină capul într-o parte, cu o expresie critică.

— Eşti şi mai drăguţă decât data trecută când te-am văzut, anunţă ea fără urmă de invidie, privindu-i admirativ cu ochii ei albaştri costumul verde croit elegant şi eşarfa înflorată multicoloră care-i acoperea părul roşcat. Nu ştiu cum reuşeşti, când locuieşti la Londra. Atâta agitaţie, alergătură, petreceri, fel de fel… Nu-ţi fie cu supărare, adăugă ea cu un zâmbet, vei arăta şi mai bine după ce vei sta un timp aici şi-ai să te bronzezi…

— Să mă bronzez! exclamă Robin, privind cu jale furtuna de afară. Pe vremea asta?

Jane râse, luând-o de braţ şi conducând-o prin hol, în timp ce continua să turuie cu însufleţire.

— Michael arde de nerăbdare să te vadă, de zile-ntregi nici nu mai vorbeşte despre altceva.

Când se apropiară de uşă, auziră glasul unui bărbat – un glas calm şi profund, despre care Robin crezu la început că era al lui Michael, dar când Jane deschise uşa îşi dădu seama că se înşelase. Avea un timbru mult mai moale decât al fratelui ei şi vorbea cu un accent slab, abia perceptibil. O urmă pe Jane în cameră, iar glasul tăcu, amândoi bărbaţii întorcându-se să le privească. Robin nu avu timp să arunce decât o privire spre necunoscut, înainte de a fi cuprinsă în

brațe de fratele ei și sărutată apăsat pe obraz. Trecuse aproape un an de când nu se mai văzuseră și întotdeauna fuseseră apropiați, astfel că un moment nu-i mai rămase în minte decât bucuria de a-l revedea.

— Robin dragă, ce bine-mi pare că ai venit! Ce faci?

O ținu la o lungime de braț, în timp ce o privea cercetător cu ochii lui cenușii, că ai ei. Fără a-i lăsa timp să răspundă, adăugă zâmbind:

— Ești drăguță ca întotdeauna, oricum, nu-i așa? Ba chiar, te găsesc și mai drăguță, dacă se poate. Toată viața aia în lumea bună din marele oraș trebuie că-ți prieste, deși Dumnezeu mi-e martor că n-ar fi cazul. Ar fi trebuit ca de-acum să arăți ca o hoașcă bătrână și hidoasă.

Robin îl sărută cu afecțiune, râzând de exagerările lui, conștientă că celălalt bărbat o privea de lângă șemineu.

— O duc bine, îi spuse ea lui Michael, și-mi dau seama că și tu o duci la fel. Cred că te-ai cam îngrășat.

Râse de expresia lui indignată, știind cât de mândru era de constituția lui suplă, pe care nu se depusese niciodată un dram de grăsime în plus.

Michael o cuprinse cu brațul pe după umeri și o întoarse cu fața spre vizitator, astfel încât Robin îl văzu abia acum bine.

— Toby, anunță el, pe un ton doar pe jumătate serios, n-ai cunoscut-o niciodată pe sora mea mai mică, nu-i așa? Robin, el e Toby Evans, un bun prieten al nostru.

Mâna care o strânse pe a lui Robin era lată și puternică, iar Robin o califică în minte ca fiind o mână muncită. Foarte capabilă și oarecum încurajatoare, deși își dădu seama că un asemenea gând era foarte ciudat. Era înalt și foarte brunet, dar cea mai puternică impresie o făceau ochii lui, care o atrăgeau irezistibil, căci erau negri ca mangalul și cu gene atât de lungi încât puteau să stârnească invidia oricărei femei. Niciodată nu mai văzuse ochi cu adevărat negri, reflectă ea; ca pictoriță, îi găsea fascinanți, așa că-i privi, probabil, mai lung și cu mai mult interes decât ar fi fost normal sau politicos.

— Bună ziua, domnișoară Lester.

Robin recunoscu glasul scăzut și profund pe care-l auzise din hol.

— Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, şi sunt foarte încântat să vă cunosc în sfârşit.

Robin murmură un răspuns convenţional, în timp ce se întreba dacă nu cumva fusese nemanierată, arătând un interes atât de vădit faţă de ochii lui neobişnuiţi. Văzu în adâncurile lor o lucire amuzată care-o înştiinţă că probabil aşa era.

— Nu-i spune asta, îl preveni Michael cu un zâmbet, că i se urcă la cap!

Ochii negri se întoarseră spre ea, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Nu cred că riscăm aşa ceva, ce ziceţi, domnişoară Lester?

Robin clătină din cap negativ, zâmbind. Descoperise că ochii lui Toby Evans erau foarte deconcertanţi, iar Jane, ca şi cum i-ar fi suspectat simţămintele, îi veni în ajutor.

— Sunt o gazdă foarte proastă, Robin, draga mea, spuse ea. Mai ai haina pe tine, şi încă nu ţi-am arătat camera. Sunt sigură că ai vrea să te aranjezi înainte de masă, nu-i aşa?

— Aş prefera, recunoscu Robin, mă simt cam răvăşită după toată ploaia asta şi sunt sigură că la fel şi arăt.

— În niciun caz, răspunse Jane fără ezitare, tu nu arăţi răvăşită niciodată.

Oftă un moment cu invidie, în timp ce porneau amândouă spre uşă.

— Ori de câte ori mă duc în oraş cu Michael, la întoarcere arăt de parcă aş fi dormit îmbrăcată.

Aruncă o privire de scuză spre soţul ei, care clătină din cap, râzând.

— Pentru mine arăţi întotdeauna perfect, iubito, o asigură el.

— Atunci, pe voi vă lăsăm să vă vedeţi de discuţiile voastre, le spuse Jane celor doi bărbaţi. O să ducem bagajele lui Robin sus mai târziu, iubitule.

Apoi se întoarce spre vizitator.

— Stai şi tu să iei masa cu noi, nu-i aşa, Toby?

Zâmbetul lui de răspuns dezvălui două şiruri de dinţi orbitor de albi, contrastând cu tenul închis, aproape exotic, şi-i făcu ochii să se

îngusteze, formând două reţele de riduri mărunte şi fine la colţuri.

— Îmi pare rău, Jane, aş sta cu plăcere, dar am o întâlnire la prânz, în Normanby.

Regretul său părea destul de sincer. Se uită la ceas, apoi la vremea de-afară.

— Şi, indiferent cum e vremea, trebuie să plec, altfel am să întârzii.

— Of, bine, dacă trebuie…

Jane îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Ştiu cât de aglomerată e viaţa ta socială, aşa că n-am să insist, dar când ne mai vedem? Nu peste mult, sper.

Toby râse amuzat de tachinăria ei prietenoasă şi dădu din cap.

— Şi eu sper, dar cred că tata va trece pe la voi săptămâna viitoare, ca să se intereseze de mine şi să se asigure că muncesc cum trebuie.

Se aplecă să ridice o mică trusă maro, pe care Robin n-o observase.

— Şi nu uita, Jane, cât mai mult aer curat şi multă mişcare, dar fără prostii.

Traversă camera spre Jane şi Robin, atent numai la Jane, astfel încât pentru câteva secunde Robin îi putu studia chipul oacheş şi colţuros.

— Imediat ce se îndreaptă vremea, îi spuse el lui Jane, încearcă vreo câteva plimbări din acelea lungi cum îţi plac ţie, îţi fac cel mai bine.

— Aşa voi face, promise Jane. Întotdauna urmez sfatul medicului.

— Ha! pufni neîncrezător Toby Evans. Îl urmezi atunci când îţi convine.

Robin auzea doar pe jumătate conversaţia, concentrată numai asupra unui cuvânt pe care-l auzise. Medic! În vizită tocmai la Jane! îşi privi neliniştită cumnata, căutând un semn de boală pe faţa ei rotundă şi nu tocmai drăguţă, încadrată de păr blond, iar când nu văzu niciunul se întrebă de ce consultase un doctor.

Se trezi din reverie, devenind conştientă de mâna întinsă spre

ea şi privirea pătunzătoare a acelor ochi negri.

— La reverede, domnişoară Lester, cred că ne vom reîntâlni în curând. Nu e uşor să eviţi pe cineva în West Norman, întotdeauna dăm nas în nas unii cu alţii.

— La revedere, murmură Robin, încă prea ocupată să se întrebe despre Jane pentru a fi conştientă de expresia amuzată cu care o privea.

Michael îi dusese sus bagajele, iar Robin şi Jane se ocupară cu despachetatul, înainte de a i se ivi ocazia de a întreba care era motivul vizitei lui Toby Evans.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Vreau să zic, de ce a venit la tine doctorul Evans? Nu cumva eşti bolnavă, nu-i aşa, Jane?

Jane râse de expresia ei îngrijorată, îmbrăţişând-o încurajator.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, nu, n-am nicio boală, iubito! Nu-ţi face griji pentru mine, nu e nimic grav. Aştept doar un copil, atâta tot.

— Ce minunat, exclamă Robin, râzând de uşurare şi plăcere. E o veste extraordinară, Jane!

Apoi se încruntă o clipă, mustrător.

— Şi nu mi-aţi spus o vorbă în scrisori, niciunul dintre voi.

— N-am fost siguri până azi, răspunse Jane. De-asta a venit Toby aici, ca să confirme. Oricum, mai am încă şapte luni, şi toţi au să se sature de subiectul ăsta până atunci, aşa că am hotărât să nu ne complăcem în taclale despre copii. N-am vrea ca familiile noastre să ne eticheteze ca plicticoşi.

— Sunt sigură că nimeni nu va face aşa ceva, protestă Robin. Vor fi la fel de încântaţi ca tine şi Michael.

— Ei, noi ne-am hotărât. Nu vom pomeni asta de mai mult de două ori, în compania altora. Sigur, altfel stau lucrurile când suntem singuri.

— Evident, răspunse Robin, zâmbindu-i. Cum a reacţionat Michael la ideea că va fi tată?

— E în delir, râse Jane. Consideră că amândoi suntem geniali, c-am avut o idee atât de originală!

Robin zâmbi, putându-şi imagina uşor cât îl încântase vestea pe

fratele ei, un om ce părea atât de practic.

— Îmi închipui, spuse ea. N-o să mai înceteze cu lăudăroşenia, ai să vezi.

— Ba nu, suntem foarte stricţi! insistă Jane, încruntându-se cu o expresie încăpăţânată care nu păcălea pe nimeni. Raţii stricte de discuţii despre copii, şapte luni de-acum încolo.

Apoi oftă.

— Sper să putem respecta convenţia.

Şi, demonstrativ, trecu la un subiect pe care Robin, cel puţin, îl găsea mai puţin atrăgător.

— Îmi pare rău că Toby n-a putut sta la masă. Are o companie plăcută. Ce părere ţi-a făcut?

— Părea destul de drăguţ, răspunse prudentă Robin. Dar am fost foarte surprinsă când ai spus că e medic. Eu l-aş fi etichetat ca pe un Romeo local. Cel puţin, aşa arată – cred că datorită acelor ochi negri.

— Nu-i aşa că-s fabuloşi? se entuziasmă Jane. E cel mai cuceritor bărbat din West Norman şi mai e şi un bun medic, deşi recunosc că înfăţişarea lui le face unora o impresie greşită. Arată teribil de atrăgător, însă la fel de bun e şi ca medic.

— Hmm…

Robin nu se simţea calificată să comenteze după ce abia îl cunoscuse, cel puţin în privinţa aptitudinilor lui profesionale. Nu începea nicio îndoială că era atrăgător şi, probabil, pe deplin conştient de acest lucru.

— Cum spuneai, nu arată ca un medic de ţară.

Acest calificativ cam conciscendent o făcu pe Jane să râdă.

— Nu-i chiar aşa, spuse ea, deşi cred că poţi spune despre West Norman că e „la ţară”. Este o policlinică privată extrem de bănoasă, să ştii. Toby şi tatăl lui sunt singurii doi medici din tot districtul, iar în West Norman e plin de oameni bogaţi. Au monopolul şi câştigă o avere.

— Ceea ce-l face să fie şi mai atrăgător, cred, râse Robin. Îl vezi de obicei şi pe tată? Parcă a spus ceva…

Jane dădu din cap.

— De obicei îl consultăm pe doctorul Evans, spuse ea, dar e

plecat pentru câteva zile, două săptămâni de fapt, iar Toby se descurcă singur. Tatăl lui revine azi și nu cred că lui Toby o să-i pară prea rău. Nu știam, altfel aș fi așteptat.

— Ca să nu-i perturbi activitățile mondene, presupun? o tachină Robin.

Jane strâmbă cu reproș din nasul ei cârn.

— Ei, aș mai fi putut supraviețui o zi, și avea o întâlnire la prânz. Sper că n-a întârziat.

— Cu siguranță, întâlnirile la prânz fac de obicei parte din practica normală a unui medic de țară, comentă Robin, iar Jane râse.

— În cazul lui Toby, da. E foarte căutat și cred că are în agendă mai multe angajamente decât orice curtezan din Londra.

— Serios?

Robin o privi curioasă.

— Chiar și cu pacientele?

Jane clătină din cap.

— A, nu, în niciun caz. Toby respectă întotdeauna etica profesională și e foarte onest în legătură cu relațiile lui. Doctorul Evans primește întotdeauna fluturașii societății. Toby n-are nicio relație profesională cu ei, nu s-ar cuveni.

— Fluturași? Mă mir că există fluturași în această parte a lumii, răspunse Robin, amintindu-și casele mici și mohorâte pe care le putuse distinge prin ferestrele aburite ale taxiului. Văzuse mai multe decât se așteptase, dar nu păreau să aparțină fluturașilor.

Jane clătină din cap, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— N-ai văzut decât satul vechi, pe drum încoace, îi spuse ea lui Robin. Casele mai mari și mai noi sunt lângă malul mării, pe drumul mai lung. De pe drumul vechi nu se văd, mai ales pe ploaia asta. Există un hotel, care ne e de ajuns; primit foarte puțini vizitatori aici, dar pe Weldon Head și Norman Beach există o colonie de case foarte mari. Case și vile. Toate extrem de selecte și scumpe, desigur, dar majoritatea oamenilor sunt foarte drăguți și prietenoși.

Jane nu se obișnuise niciodată prea bine cu noul mediu în care trăia, deși era căsătorită cu Michael de patru ani. Se născuse într-una dintre cele mai sărăcăcioase suburbii londoneze și devenise, prin

muncă cinstită, secretara unuia dintre directorii marelui concern de fabricaţie pentru care lucra. După ce se angajase de peste un an, se măritase cu şeful ei şi se instalase foarte confortabil într-o lume cu totul diferită de cea în care crsscuse, dar încă mai era impresionată de felul în care bogătaşii de-o viaţă puteau fi la fel de prietenoşi şi necomplicaţi ca oricine altcineva.

— N-am idee, spuse Robin. Pare cu totul diferit de ceea ce aşteptasem. Mai sofisticat, mai puţin somnoros, oarecum.

— A, nu e somnoros deloc, o asigură Jane, cu o licărire ştrengărească în ochi. În West Norman se întâmplă multe lucruri care te-ar surprinde. Clubul de iahting, de exemplu, se spune că e un adevărat bârlog de mârşăvii.

— Fii serioasă, Jane! râse neîncrezătoare Robin. Faci să pară o versiune litorală a Sodomei şi Gomorei, şi sunt sigură că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Cred că e o zonă rezidenţială absolut respectabilă.

— Hmm… O fi ea destul de respectabilă, confirmă Jane, dar în niciun caz abso*lut res*pectabilă, când Celia Ramón şi Toby fac subiectul tuturor bârfelor.

— Celia Ramón? întrebă Robin, amuzată de aerul misterios al cumnatei sale. Cine e? Femeia fatală din partea locului? Cu ea avea întâlnire la masă?

— S-ar putea, încuviinţă Jane. Dar ar putea să fie cu oricare dintre celelalte.

— Aha, înţeleg… Credeam că e favorita lui, printre fluturaşii de care spuneai.

Jane clătină din cap.

— Categoric, e cea mai persistentă. Iar dacă ar ieşi pe-a ei, Toby ar ajunge domnul Celia Ramón al doilea, şi *ar fi* mare păcat.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Robin văzu soarele strălucind prin fereastra mare a camerei şi oftă uşurată, dându-se jos din pat. Cerul era senin, fără nicio scamă de nor nicăieri. Pentru prima oară, văzu priveliştea din faţa casei, şi zâmbi încântată. Drumul pe care-l

străbătuse în ajun, prin ploaie, şerpuia ca o panglică printre câmpiile de un verde proaspăt, sub soarele cald de august, deşi bănuia că pământul era cam noroios, după atâta ploaie.

În dreptul ferestrei, care se afla în faţa casei, panta înverzită urca pe cealaltă parte a drumului, iar dincolo de movilă se vedea scânteierea mării, îmbiind-o să facă o plimbare pe faleză, după micul dejun.

— E un drum cam lung, o preveni Jane, când îi spuse ce intenţii avea. Nu-i chiar atât de neplăcut, dar la întoarcere vei avea de urcat.

— Mişcarea îmi va face bine, spuse Robin, zâmbind. Nicio grijă, iubito, n-am să mă rătăcesc, nici nu mă va răpi vreun tâlhar local.

— A, nu de ei mă temeam eu, răspunse Jane. Dar nu uita, Robin, în partea asta falezea coboară abrupt până pe plajă. Câteva sute de picioare, aşa că nu te apropia de margine, bine? Şi cred că şi iarba e cam udă încă, aşa că rişti să-ţi alunece piciorul şi să cazi.

— Voi avea grijă, îi promise Robin, amuzată de stilul ei protector. Sunt mare, iar tu vei avea curând pe cap grijile unui copil.

Jane se înroşi la faţă, ca şi cum acest reproş blând ar fi durut-o, iar Robin se grăbi să corecteze impresia pe care era clar că o făcuse.

— Iartă-mă, spuse Jane cu privirea în jos, n-am vrut să te tulbur…

Robin o cuprinse cu braţul pe după umeri, strângând-o cu afecţiune.

— Nicio grijă, Jane, te tachinam doar. Mă bucur că m-ai avertizat; cam tind să merg cu capu-n nori uneori, mai ales dacă văd subiecte care merită să fie pictate. O să am grijă, îţi promit.

Porni peste iarba aspră, savurând moliciunea pământului încă destul de buretos după ploaia din ajun. Panta abruptă o surprinse, şi curând ajunse la doar câţiva metri deasupra plajei înguste, cu nisip albicios. În dreapta era un drum care, probabil, ducea la Normanby Road, şi nu peste mult văzu casele şi vilele pe care i le menţionase Jane.

Prin preajmă erau foarte puţini oameni, iar cei pe care-i întâlni îi aruncară priviri curioase sau prietenoase, părând că ştiau cine era dar erau prea manieraţi ca să i se adreseze înainte de a fi făcut cineva prezentările.

Ajunsese la nivelul plajei, şi deodată cărarea coti, îndepărtându-se de drum, lăsând destul spaţiu pentru o clădire albă şi bondoacă, numită „Green Man", după cum scria pe o pancartă din grădină. Arăta ca o cârciumă de ţară, dar pe altă tăblie scria că oferea şi pensiune, cu tarif zilnic sau săptămânal, astfel încât Robin înţelese că trebuia să fie acel unic hotel la care se referise Jane.

Cea mai mare parte a curţii era ascunsă de un gard viu înalt, cu rolul de paravan împotriva vântului. În timp ce trecea pe lângă gard, prin partea dinspre mare, auzi glasuri furioase. I s-ar fi trezit oricum curiozitatea, căci nu i se întâmpla prea des să audă oameni certându-se ca şi cum nu le-ar fi păsat dacă erau auziţi sau nu. Dar ceea ce stârni interesul lui Robin şi faptul că recunoscu unul dintre glasuri. În glasul profund şi scăzut al lui Toby Evans se simţea o notă de nervozitate şi vorbea mai tăios decât în ajun, dar Robin nu avea nicio îndoială că el era.

Îşi dădu seama că cei doi stăteau în grădina hotelului, probabil crezând că nu-i auzea nimeni. Primele cuvinte pe care le distinse limpede fură rostite de o femeie, cu o undă ascuţită de isterie în voce:

— *Ştiu* că ai fost cu ea, Toby, nu încerca să negi!

Vorbea îngălat şi cam neclar, parcă sufocată de furie, iar Robin abia rezistă ispitei de a se opri să asculte, aşa că-şi continuă drumul cu hotărâre, dar nu înainte de a auzi răspunsul lui Toby Evans:

— Nu neg nimic, Celia, nu am de ce. N-am de dat socoteală nimănui despre cveea ce fac. Şi acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai comporta de parcă ai fi stăpână pe viaţa mea; nu eşti, şi mai am multe vizite de făcut înainte de prânz. Nu mai am timp de pierdut cu cabotinăriile tale prosteşti.

În pofida distanţei şi a grosimii gardului care-i despărţea, Robin auzi o plesnitură şi-şi dădu seama ce fusese. Se părea că autoritatea doctorului Toby Evans printre fluturaşii societăţii nu era chiar absolută. Cel puţin unul dintre ei avea şi un ac de viespe!

Ajunse la capătul gardului viu şi văzu o poartă. Aceasta se deschise chiar când sosi ea acolo, iar bărbatul pe care-l recunoscuse după voce ieşi pe cărarea îngustă, aproape ciocnindu-se de Robin.

— O, mă scuzaţi!

În ochii negri care o intrigaseră atâta în ajun se zări recunoaşterea, iar Toby Evans zâmbi cu o expresie de scuză, punându-i o mână pe braţ ca s-o sprijine.

— Bună dimineaţa, domnişoară Lester. Îmi pare rău, n-am fost atent. Sper că nu v-am lovit, nu?

Dacă fusese grăbit să plece, acum nu mai dăda niciun semn, iar Robin nu vedea nicio urmă de furie pe chipul lui oacheş şi atrăgător, ci doar o pată roşie pe un obraz. Arăta complet calm şi netulburat, zâmbindu-i de la înălţimea staturii lui impresionante.

— Nu face nimic, îi spuse ea. Nici eu n-am fost atentă unde mă duceam.

— Vă acomodaţi cu împrejurimile? întrebă el.

— Încă n-am ajuns prea departe, dar nu mi se pare o întindere prea mare – cel puţin, în comparaţie cu Londra.

— Da, aşa cred. Înţeleg că vă place să vă plimbaţi, la fel ca lui Jane.

— Într-adevăr. Dar până acum am mers tot în jos. Cred că voi fi mai puţin entuziastă la urcuş.

Toby Evans se uită în lungul cărării, spre panta abruptă a falezei, şi ridică o sprânceană, întrebător.

— Vreţi să vă întoarceţi tot pe acolo? Nu v-aş recomanda-o, dacă nu vă simţiţi plină de energie.

— Ei, am avut energie destulă, răspunse Robin. Mai există şi vreun alt drum?

— Da, mai e unul. Merge tot în sus, desigur, dar are o înclinaţie mai blândă, aşa că nu pare chiar atât de rău.

Arătă peste cărare, care cotea uşor, revenind după câţiva metri lka direcţia iniţială.

— Dacă o luaţi pe-acolo, treceţi peste pajişte şi ajungeţi la Normanby Road, pe unde vă va fi mult mai uşor decât pe poteca de pe faleză.

Ochii lui negri o priveau cu curiozitate.

— Doar dacă nu cumva sunteţi *plină* de energie, în care caz nu v-aş încuraja să vă leneviţi.

— A, în niciun caz, râse ea încurcată, observând că de după

gardul viu apăruse o femeie care stătea lângă poartă, privindu-i cu cei mai răutăcioşi ochi pe care-i văzuse Robin vreodată. Erau verzi, verdele furios al unor ochi de pisică, şi îngustaţi, semn că-şi stăpânea cu mare efort nervii. Îi era imposibil să iasă din grădină fără să se înghesuie printre Toby Evans şi colţul gardului, şi nu părea dispusă s-o facă.

Robin îşi dădu seama stânjenită că aştepta ca Toby Evans să se întoarcă, s-o vadă şi s-o lase să treacă, dar când el nu dădu niciun semn în acest sens, luă iniţiativa. Un moment, lui Robin îi fu milă de ea, pentru că era nevoită să-i ceară voie să treacă. După cearta care avusese loc, trebuia să fie umilitor pentru ea, şi se întrebă dacă nu cumva Toby Evans îşi dădea seama şi intenţionat îi ţinea calea.

— Mă laşi şi pe mine să ies pe poartă? întrebă ea cu o voce de gheaţă. Blochezi total drumul, Toby.

— Scuză-mă.

Toby Evans se dădu la o parte, dar fără s-o mai ia în seamă, iar Robin îi văzu faţa frumoasă înroşindu-se de furie. Femeia ieşi pe cărare, cu privirea aţintită asupra lui Robin, şi dintr-odată zâmbi – atât de brusc, încât o luă pe Robin complet pe nepregătite.

— Întrucât lui Toby îi lipsesc bunele maniere, spuse ea, întinzând o mână, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Celia Ramón.

— Îmi pare bine, doamnă Ramón.

Robin îi strânse mâna, dorindu-şi ca Toby Evans să nu mai fie atât de nemanierat şi să facă prezentările aşa cum se cuvenea.

— Eu sunt Robin Lester.

Toby Evans părea hotărât s-o ignore pe cealaltă femeie şi nu făcu decât să-i zâmbească lui Robin ca şi cum ar fi împărtăşit un secret amuzant între ei – ceea ce, după cearta pe care o auzise, o făcea să se simtă îngrozitor de încurcată.

Celia Ramón zâmbi orbitor.

— A, da, sora lui Michael. Mă gândeam eu. Am auzit că veniţi să staţi un timp aici.

Vorbea cu o politeţe rece care contrasta ciudat cu zâmbetul ei strălucitor.

— Sper să vă placă şederea aici.

— Nu mă îndoiesc, murmură Robin, oftând uşurată când Toby Evans risipi tăcerea care se lăsase.

— Sper să mă scuzaţi, domnişoară Lester, spuse el. Trebuie să plec, am îngrozitor de multe treburi. Sper să vă văd la dansul de la Yacht-Club. Michael şi Jane v-au invitat?

Robin clătină din cap.

— Ei, în caz că uită, vă invit eu acum. Veţi veni, nu-i aşa?

— Păi… da… Da, vă mulţumesc, mi-ar face plăcere.

Ar fi vrut ca Celia Ramón să n-o mai străpungă cu privirea ei de pisică, o deconcerta foarte tare, iar invitaţia lui Toby Evans n-o putea face s-o simpatizeze.

— Bun, dădu el din cap cu satisfacţie. Are loc joi seara, peste două săptămâni. Amintiţi-le lui Jane şi Michael, bine?

Apoi se uită la ceas, cu o strâmbătură de regret.

— Îmi pare rău că trebuie să fug aşa, dar abia aştept să vă văd la dans, dacă nu chiar mai înainte. La revedere, domnişoară Lester.

Şi, fără niciun cuvânt de rămas-bun pentru cealaltă femeie, se îndepărtă. Robin trase concluzia că Toby Evans nu era numai arogant, ci şi bădăran.

Cealaltă femeie îi observă plecarea cu maliţiozitate, întorcându-se din nou spre Robin numai după ce maşina cea mare şi albă dispăru pe drumul mărginit cu copaci. Zâmbetul ei îi amintea de o tigroaică gata să sară, iar Robin îşi dori să fi putut pleca pur şi simplu, căci simţea că orice ar fi spus ar fi căzut prost. Nevăzând nicio soluţie, căci pentru a ajunge la drum trebuia să traverseze, o urmă pe cealaltă femeie pe cărarea îngustă.

— Staţi mult în West Norman, domnişoară Lester? o întrebă Celia Ramón peste umăr, cu un interes mai mult decât politicos sau indiferent.

— Câteva luni, poate, răspunse Robin. Depinde de subiectele pe care le găsesc pentru pictat. Par să existe foarte multe peisaje promiţătoare, din câte am văzut în dimineaţa asta, aşa că probabil voi sta un timp.

— A, sunteţi pictoriţă, nu ştiam.

Întoarse şi mai mult capul, privind-o pe Robin cu o expresie în

care se citea clar cât o nemulţumea lungimea sejurului. Robin se întrebă dacă Celia Ramón era la fel de geloasă pe orice femeie care intra în contact cu Toby Evans; judecând după discuţia pe care o auzise, aşa părea.

Îşi continuară drumul pe cărarea îngustă şi nisipoasă, într-o tăcere încordată. Robin tocmai se hotărâse să se despartă de ea, când Celia Ramón întoarse capul din nou.

— Nu vreţi să beţi o cafea cu mine? întrebă ea atât de neaşteptat, încât Robin clipi din ochi surprinsă şi abia reuşi să zâmbească politicos. Cred că simţiţi nevoia, după o plimbare atât de lungă, adăugă ea, grăbind pasul pe ultimii câţiva metri ai urcuşului spre poarta unei grădini.

— Vă mulţumesc, mi-ar face plăcere, murmură Robin, nu prea sinceră.

Panta grădinii cobora destul de abrupt la stânga, aproape până la plajă, astfel încât casa era construită pe un mic promontoriu, izolată fermecător faţă de cele din vecini.

Era o poziţie cu adevărat magnifică, iar în jurul casei se întindea o grădină enormă, minunat întreţinută. Probabil costase mulţi bani şi eforturi. Jos, plaja se lăţea şi se arcuia, iar un debarcader de lemn se alungea pe apă, având legată în capăt o ambarcaţiune cu motor.

— E foarte frumos aici, spuse Robin, oprindu-se să admire priveliştea.

Celia Ramón îşi arcui surprinsă sprâncenele pensate.

— Probabil că unui artist aşa i se pare, consimţi ea pe un ton rece şi dur. Dar e un loc foarte izolat şi suferă cele mai năprasnice vânturi. Iarna e destul de plicticos, aşa că mă duc în străinătate, deşi trebuie să recunosc că în perioada asta a anului are anumite avantaje.

Fără îndoială, unul dintre acestea era Toby Evans, îşi spuse Robin cu ironie.

— E fermecător, spuse ea, dar îmi pot imagina că în timpul unei furtuni ca aceea de ieri poate fi destul de mohorât.

— A, aia n-a fost decât o ploicică, replică femeia cealaltă cu o uşoară strâmbătură de dispreţ. Iarna e cel mai greu. Poftiţi, o invită ea, conducând-o într-o cameră mobilată scump şi cu gust, care trăda mai

multă căldură decât exprima atitudinea ei blazată. Vă rog să luaţi loc, domnişoară Lester, mă duc să pun de cafea. Vin într-un moment, scuzaţi-mă.

Robin se aşeză pe marginea unui scaun, cam stingherită, şi profită de ocazie ca să admire priveliştea, prin glasvandul larg deschis. Se întrebă într-o doară de câte ori stătuse Toby Evans în camera aceea, ca un vizitator mult mai binevenit decât ea. Îşi alungă gândul când gazda reveni, urmată de o servitoare cu o tavă.

— Unde l-aţi cunoscut pe Toby? întrebă ea, după ce conversară nimicuri câteva minute, iar Robin înţelese în sfârşit de ce o invitase pe neaşteptate la o cafea. Era curioasă să ştie cât de bine îl cunoştea pe Toby Evans.

— Ieri l-am cunoscut pentru prima oară, răspunse ea. Era acasă la fratele meu când am ajuns acolo, iar Michael a făcut prezentările.

Apoi zâmbi.

— Mă mir că şi-a amintit de mine, după toată zăpăceala sosirii şi a furtunii de ieri.

— A, nu uită niciodată o faţă drăguţă, replică Celia Ramón, pe un ton atât de înverşunat încât lui Robin i se făcu milă de ea că era aşa de vulnerabilă; faţa ei cam suptă şi deloc frumoasă se încreţi un moment, încruntându-se. Mă întreb ce-a căutat la Penfield, murmură ea, cu o expresie nedumerită în ochi. Nu e bolnav nimeni, nu-i aşa?

Apoi alungă ideea, cu un gest al mâinii sale înguste.

— Oricum, medicul lui Michael şi Jane e doctorul Evans, nu Toby.

— Cred că a fost doar o vizită de prietenie, răspunse Robin, neputându-i spune adevăratul motiv. Am sosit în toiul furtunii, aşa că probabil doctorul Evans aştepta să se termine, era destul de greu de mers cu maşina.

— Asta nu l-ar fi deranjat pe Toby, spuse Celia cu o undă de zâmbet, dar Jane face o cafea excelentă, s-ar putea ca aceea să-l fi atras.

Schimbă subiectul, ca şi cum şi-ar fi pierdut interesul, dar Robin era sigură că vizita continua s-o sâcâie. Instinctul îi spunea că bărbaţilor ca Toby Evans nu le plăcea să fie monopolizaţi, şi se mira că-i permitea Celiei să fie atât de posesivă cu el. Ar fi fost un soţ foarte

prost, conchise ea, deşi poate că Celia Ramón îşi permitea să-şi asume acest risc.

— O să veniţi la dansul de la club? întrebă Celia, privind-o iar cu ochii ei atenţi şi pătrunzători.

— Cred că da, răspunse Robin. Michael şi Jane se vor duce aproape cu siguranţă şi, întrucât doctorul Evans m-a invitat atât de amabil, cred c-am să vin şi eu.

— Doctorul Evans este tatăl lui Toby.

Vocea plictisită a Celiei suna cam iritată.

— Dacă trebuie să folosiţi un titlu când vă referiţi la el, atunci numiţi-l doctorul Toby, ca să nu-i încurcaţi.

— Desigur, acceptă Robin cu surprinzătoare docilitate, faţă de furia stârnită de grosolănia cu care fusese corectată. Vă duceţi şi dumneavoastră, doamnă Ramón?

— A, da, cred c-am să vin, toată lumea va fi acolo. Deşi, sincer vă spun, de obicei e o mare plictiseală.

— Sper să nu fie aşa, altfel îmi va părea rău că am venit. Dansul de la clubul de iahting e un eveniment deosebit prin partea locului? se interesă Robin, dornică să îndrepte conversaţia într-o direcţie mai sigură.

Celia Ramón râse scurt şi fără umor, iar gura i se strâmbă într-o parodie de zâmbet care-o înştiinţă pe Robin că efortul ei nu trecuse neobservat.

— A, da, răspunse ea sec. Vine toată lumea şi ne distrăm de minune.

Robin preferă s-o creadă pe cuvânt, aşa că zâmbi.

— Sună tentant, spuse ea. Abia aştept, sunt sigură că mă voi simţi foarte bine, chiar dacă încă nu cunosc pe nimeni.

Se uită la ceas, apoi îi zâmbi gazdei.

— Trebuie să mă duc, doamnă Ramón. Aţi fost foarte amabilă că m-aţi invitat la cafea.

Se ridică în picioare, iar Celia Ramón îi urmă exemplul.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, continuă Robin, nu tocmai sinceră. Dar Jane a spus că azi pune masa mai devreme, şi am mult de mers la întoarcere. Vă mulţumesc încă o dată pentru cafea, a fost foarte

binevenită.

— N-aveţi pentru ce.

Celia Ramón îi strânse mâna, deşi nu era decât un gest formal, iar Robin fu conştientă, în mod neplăcut, că ochii ei pătrunzători o studiau din nou, în drum spre glasvand şi, de acolo, în grădină.

— La revedere.

La poartă, Robin coti pe cărarea care urca în pantă.

— La revedere, doamnă Ramón. Sper să vă mai revăd înainte de dansul de la club.

Traversând drumul, aşa cum o învăţase Toby Evans, trecu prin dreptul unei case întinse, de piatră cenuşie, care arăta mult mai veche decât toate celelalte. Era izolată faţă de cele vecine şi se afla chiar lângă o întindere de iarbă. Porţile stăteau larg deschise şi păreau să nu fie închise niciodată, iar Robin văzu o grădină umbroasă şi plăcută, cu copaci înalţi care înconjurau casa. Pe un stâlp al porţii era prinsă o placă de alamă, pe care scria, cu litere impresionante: „Doctor Mervyn Evans şi doctor Tobias Evans". O tăblie de lemn cam albită de vremuri, deasupra plăcii de alamă, purta înscris numele casei: Lighthaven. Stătu un moment gândindu-se că la ideea că Toby Evans locuia în casa aceea veche şi atrăgătoare, când ea s-ar fi aşteptat la o clădire mai modernă şi mai sofisticată. Ridică din umeri, zâmbind la gândul că se înşelase atât de amarnic, şi-şi continuă drumul peste întinderea cu iarbă.

De obicei, era deprinsă cu mersul pe jos, mai ales când vremea era însorită şi caldă, dar gândul că întârzierea ei dădea peste cap planurile lui Jane îi strica toată plăcerea. Ar fi trebuit să nu primească invitaţia Celiei Ramón şi să pornească înapoi mai devreme, dar nu-şi dădea seama cum ar fi putut-o refuza.

Când auzi o maşină apropiindu-se din spate, se gândi să-i facă semn, şi tresări puternic când, ca răspuns la gândurile ei parcă, auzi maşina încetinind şi oprind.

— Pot să vă ajut? întrebă Toby Evans, deschizându-i portiera.

După un scurt moment de ezitare, Robin se urcă în maşină.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, spuse ea. Jane voia să servească prânzul mai devreme azi şi mă tem că i-am dat peste cap planurile, încă din prima zi.

Îl văzu zâmbind, în timp ce schimba vitezele, pornind pe drumul pustiu.

— Nu cred că Jane va face caz, spuse el încrezător. Şi nu veţi întârzia. Acum e abia douăsprezece şi ceva, şi veţi ajunge acasă în câteva minute.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Ce s-a întâmplat? V-aţi rătăcit? Nu-mi imaginez cum aţi fi putut, în West Norman, dar cred că e posibil.

— Nu, domnule doctor Evans, nu m-am rătăcit, răspunse ea. Am băut o cafea cu doamna Ramón, şi din cauza asta am întârziat mai mult decât intenţionasem.

Sprâncenele negre ale doctorului Toby se înălţară, în timp ce o privea surprins.

— Celia v-a invitat la o cafea? murmură el. Mă întreb de ce.

— Avea vreun motiv să nu mă invite? replică Robin. M-a întrebat dacă nu vreau o cafea, după plimbare, şi am acceptat cu plăcere. Părea o perfoană foarte drăguţă.

Nu era tocmai adevărat, dar când îşi amintea de nepăsarea lui faţă de Celia Ramón, care se vedea clar că ţinea mult la el, începea să se irite. Poate că era nerezonabil din partea ei, dar îl antipatiza tot mai mult pe doctorul Toby Evans.

— Celia? pufni el neîncrezător. Sunteţi prima femeie…

Se opri, cu buzele strânse. După un moment, pe Robin o birui curiozitatea.

— Ce spuneaţi? întrebă ea.

Îl văzu zâmbind, cu o expresie cam răutăcioasă, care-i displăcea.

— N-am să mai spun nimic despre asta, răspunse el, învrednicind-o cu o privire scurtă. Trebuie să vă formaţi singură opiniile.

— Întotdeauna o fac! replică Robin. Ceea ce nu înseamnă că întotdeauna sunt pozitive.

Dacă sperase să-l impresioneze cu antipatia nedisimulată la adresa lui, nu reuşi, căci îl auzi râzând, cu un chicotit gros, care-o făcu să roşească.

— Nu semănaţi mult cu Michael, nu-i aşa? remarcă el. Cu

excepţia coloraţiei.

O privi, întorcându-se în scaun, când puse frână în capătul aleii spre Penfield.

— Deşi dumneavoastră sunteţi mult mai frumoasă, desigur.

— Vă mulţumesc, răspunse Robin, încercând să nu-l atingă când braţul lui se întinse prin faţa ei să deschidă portiera. Şi vă mai mulţumesc şi pentru că m-aţi adus, domnule doctor Evans, vă sunt foarte recunoscătoare.

— Serios? întrebă el.

Când îi văzu privirea nedumerită, izbucni în râs.

— Incidental, cred că veţi crea confuzii dacă mă numiţi doctor Evans, aşa fiind în general cunoscut tatăl meu. Întrucât *sunt* prieten cu fratele dumneavoastră, v-ar fi greu să-mi spuneţi Toby? Sau ar însemna să vă pun toleranţa la prea grea încercare?

Robin se opri pe iarbă, nehotărâtă, întrebându-se de ce se purta prietenos cu ea, în pofida reacţiilor descurajatoare pe care le avusese faţă de avansurile lui.

— Doamna Ramón mi-a sugerat să vă numesc *doctor* Toby, în acelaşi scop.

— A, desigur, zâmbi el, cu strălucirea dinţilor luminându-i chipul negricios. Dar Toby nu e mult mai amical?

— Cred că da, consimţi Robin fără tragere de inimă, dorindu-şi ca zâmbtul acela să nu arate atât de atrăgător. Atunci, îţi mulţumesc, Toby.

— N-ai pentru ce, răspunse el serios, aplecându-se să închidă portiera. La revedere, Robin.

Îi făcu un semn de salut cu mâna şi plecă.

Abia când auzi uşa casei deschizându-se, Robin îşi dădu seama că rămăsese pe marginea drumului, privind după maşina care se îndepărta.

— Bună! îi strigă Jane din uşă, în timp ce Robin o lua la fugă pe alee, spre casă. Am auzit cumva o maşină plecând?

— Da, răspunse Robin, observându-i curiozitatea. M-a adus doctorul Ev… doctorul Toby.

Îşi prezentă scuzele pentru că întârziase atât de mult, scuze pe

care îngăduitoarea ei cumnată i le refuză cu un gest, mai preocupată ce şoferul ei improvizat, decât de motivele întârzierii.

— Cine te-a invitat la o cafea? Toby?

— Cerule, nu! râse Robin. Doamna Ramón. Celia Ramón.

— Celia Ramón?

Ochii albaştri ai lui Jane se dilatară de uimire, privind-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Cred că ai făcut o confuzie, draga mea.

— Nu nicio confuzie, răspunse Robin zâmbind. Era într-adevăr Celia Ramón.

— Dar, draga mea Robin, spuse Jane cu seriozitate, asta-i ca şi cum ai lua masa cu un păianjen în mijlocul plasei. Spune-mi tot ce s-a întâmplat, m-ai lăsat afiş, cum se spune. Cum Dumnezeu ai ajuns s-o cunoşti?

— E o poveste lungă…

— Fată dragă, dacă te gândeşti să-mi ascunzi ceva, te rog să n-o faci. Îţi dau cuvântul meu că n-am să spun nimănui, dar simt că explodez dacă nu-mi spui!

— Bine, se învoi Robin, râzând. Am cunoscut-o lângă Green Man, şi m-a invitat la o cafea, asta a fost tot.

— Aşa, pe nepusă masă?

Jane părea dezamăgită şi era clar că simplitatea explicaţiei n-o convinsese.

— Atâta tot?

— Atâta tot, răspunse Robin. În plus, cred că ea şi Toby Evans se certaseră, chiar înainte.

— A… făcu Jane un gest de nepăsare. Nimic nou. Mă mir că Toby îşi mai pierde vremea cu ea. Desigur, se cunosc aproape de-o viaţă, şi e prea bun la inimă. De asemenea, cred că ştie cât de nebună e după el.

— A, de asta nu mă îndoiesc! confirmă Robin, amintindu-şi zâmbetul şi dezinvoltura cu care Toby Evans o tratase pe Celia Ramón.

— Vai de mine, săracul Toby!

Jane clătină din cap, zâmbind, în timp ce o conducea în sufragerie, unde Michael, aşezat la masă, ridică o privire întrebătoare.

— Robin a stat la o cafea cu Celia, îl anunţă ea, aşezându-se.

— La o *cafea?* repetă Michael. Cum s-a întâmplat?

— Ea m-a invitat, răspunse Robin, cam sătulă de toate privirile mirate pe care le provoca vestea. Nu văd de ce ideea asta trebuie să surprindă aşa pe toată lumea.

— Dar e ceva complet neobişnuit, insistă Jane. De regulă, Celia nu recunoaşte existenţa nici unei alte femei sub şaizeci de ani, şi în niciun caz pe-a uneia atât de drăguţă ca tine.

Se încruntă îngândurată.

— Mă întreb oare ce coace.

— De ce Dumnezeu ar trebui să coacă ceva? protestă Robin. Mie mi s-a părut destul de inofensivă. Puţin cam… tristă, poate, cel mult.

— Ceea ce dovedeşte încă o dată că eşti nouă pe meleagurile astea, replică Jane. Altfel, mai degrabă ai fi luat cina cu un rechin. Nu înţeleg nimic. Despre ce aţi vorbit?

— Nu prea multe. M-a întrebat cât stau şi alte fleacuri. Nimic care să dărâme lumea.

— Hmm, murmură Jane, speră să nu stai prea mult, ascultă-mă pe mine!

— Dacă insişti, râse Robin. Dar nu-mi dau seama de ce. Părea absolut normală. O femeie matură, raţională şi întreagă la minte.

— Când e vorba de Toby, Celia numai raţională şi întreagă la minte nu e, declară Jane, clătinând din cap. Şi nici matură.

Aceste cuvinte solemne o făcură pe Robin să izbucnească în râs.

— Şi cum e Toby, când e vorba de Celia? întrebă ea.

— A, Toby nu-şi pierde niciodată capul pentru nimeni, răspunse Jane. Cel puţin, până acum nu i s-a înt-mplat. Cred c-o s-o facă, într-o bună zi.

Apoi râse.

— Va avea de unde alege, când i-o veni sorocul!

— Eu nu l-aş fi găsit chiar *atât* de atrăgător, mărturisi Robin.

Michael râse, punându-şi cuţitul şi furculiţa pe farfurie, perfect aliniate.

— Nu cred că Toby i-a făcut prea mare impresie lui Robin, iubito, îi spuse el soţiei lui. Simt încă de-aici ţepii.

Îşi privi ironic sora.

— Am dreptate, Robin?

Robin ridică din umeri.

— Nu pare să ducă lipsă de admiratoare, fără să mai adăugăm şi numele meu pe listă, spuse ea într-o doară.

— Şi e o listă în toată regula, preciză Jane, începând să numere pe degete: mai întâi Celia, desigur, şi Mary Cray; pe urmă, Clarice a lui Paul Penton şi Brenda lui Derek Seaton; Anne Minton, Sheila Clay şi Connie Smithers – şi astea-s numai cele pe care le cunosc personal! Dumnezeu ştie câte or mai fi, în Normanby şi prin împrjurimi. Cred că recent a fost trecută pe listă şi Cassie Ben, de la White's Farm.

— Şi tu, iubito, îi reaminti serios Michael.

Jane chicoti ca o şcolăriţă, apoi se strâmbă la el.

— Şi eu, recunoscu ea. De ce nu?

— Dar e fantastic, remarcă Robin. Şi toate femeile astea sunt măritate?

— A, nu, răspunse cu nepăsare Jane. Numai Clarice şi Brenda, celelalte sunt toate necăsătorite. Mai puţin Cassie Ben, desigur, iar dacă pe un bărbat ca George Benn nu l-a dus mintea decât să se mărite cu o fată pe jumătate cât vârsta lui, atunci trebuie să se aştepte să se uite după nişte indivizi atrăgători ca Toby.

— Merită să i-o facă! afirmă Robin indignată. Şi nu e nimic de râs, Michael, omul ăsta e un pericol public!

— Ba nu e, proastă mică, replică Michael, râzând mai departe. Toby nu-i nici pe jumătate atât de groaznic cum l-a prezentat Jane. Niciodată n-a ieşit în lume cu nimeni, decât cu Anne şi Sheila, şi ambele sunt fete nemăritate, aşa că de ce să n-o fi făcut? Şi Celia, desigur, care e liberă după lege, aşa că-i acelaşi lucru, nu?

— Celia e singura care-l ia în serios, spuse Jane. Femeia asta chiar că-i culmea!

— Mă rog, nu cred c-o încurajează prea mult, comentă Robin, amintindu-şi reproşul lui Toby, care-i spusese Celiei Ramón că nu era stăpână pe viaţa lui. Mi s-a părut foarte nesimţitor.

— Toby? întrebă Jane surprinsă. O, niciodată, Robin dragă! Întotdeauna e foarte drăguţ şi atent, şi niciodată nu l-am văzut altfel. Te-a adus cu maşina azi, nu?

— Da, într-adevăr, recunoscu Robin, dar a reuşit să fie foarte condescendent.

— Vezi, asta e! sublinie Jane. Te-a luat în maşină, chestie pentru care multe femei de pe-aici s-ar da peste cap. Şi nu-mi vine să cred că s-a purtat condescendent. Nu Toby!

— A, tu eşti una dintre admiratoarele lui, râse Robin, nici nu m-aş aştepta să-mi dai dreptate. Apropo, dacă tot veni vorba de bărbatul tău favorit, mi-a cerut să vă reamintesc, ţie şi lui Michael, despre dansul de la Yacht Club, joi seara.

— O, da, uitasem. O să vii şi tu cu noi, nu-i aşa, Robin? îi zâmbi Jane ştrengăreşte. Vei putea să vezi fetele întrecându-se toată seara pentru favorurile lui Toby. De obicei, e destul de distractiv, şi toţi sunt foarte drăguţi; ne amuzăm de minune.

Robin zâmbi în sinea ei, amintindu-şi opinia diferită a Celiei Ramón.

— Celia Ramón nu era la fel de entuziasmată, spuse ea. Găsea că era o plictiseală, cel puţin mie aşa mi-a spus, ceea ce nu mi s-a părut prea încurajator. De fapt, o considera o plictiseală atât de mare, încât nici nu înţelegeam de ce se mai deranja să se ducă.

— Pentru că vine şi Toby, de-aia. E cea mai sigură garanţie că Celia se duce oriunde. Dar eu nu m-am plictisit niciodată acolo – tu ce zici, iubitule?

Michael clătină din cap.

— Deloc, spuse el. Nu-i decât blazarea Celiei faţă de orice. E foarte amuzant, cum spunea Jane, Robin. Sper să nu te fi descurajat.

— A, nu, ai să vii, nu-i aşa? insistă şi Jane.

— Sigur, cu mare plăcere. Oricum, adăugă Robin zâmbind spre Jane, din moment ce am primit două invitaţii, mă consider datoare să vin.

— Două? repetă Jane. Cine te-a mai invitat? Doar nu Celia! Pe-asta n-am s-o cred în veci!

Robin clătină din cap, savurând momentul de tensiune.

— Nu, nu Celia Ramón.

Lui Jane aproape că-i săriseră ochii din orbite de curiozitate, iar Robin râse.

— De fapt, Toby Evans m-a invitat, spuse ea, ca să nu-i mai lungească nerăbdarea.

Jane zâmbi cu gura până la urechi.

— Dar *ești* o fată norocoasă!

— Oare?

Robin ridică din umeri.

— Oricum, mi-ar plăcea mult să vin, cu tine și cu Michael. Abia aștept.

* * *

Într-o dimineață, în timp Robin ce se întreba dacă să coboare pe plajă sau să stea la soare pe culmea falezei de vizavi, Jane vârî capul pe ușă.

— Robin, la telefon, spuse ea. E cineva de la Londra și pare destul de drăguț.

Privindu-și cumnata cu curiozitate binevoitoare, continuă:

— A spus că-l cheamă Simon Cranmer; are și un nume frumos.

— O, nu! exclamă Robin, deznădăjduită. Simon Cranmer era ultimul om de la care se aștepta să primească vreo veste, mai ales având în vedere ultimul schimb de cuvinte dintre ei, care fusese cel puțin ostil.

Jane ezita, vizibil îngrijorată că spusese că Robin era acolo.

— Trebuia să-i spun că nu ești aici? întrebă ea neliniștită. Pot să-i spun acum, dacă vrei. Am să-i spun că tocmai ai ieșit.

— O, nu, nu te deranja, Jane.

Fără tragere de inimă, Robin se ridică din fotoliu.

— Am să vorbesc cu el. Am fost doar foarte surprinsă, atâta tot.

Intră în hol, cu inima frământată de temeri, și ridică receptorul.

— Alo?

Auzi un oftat de ușurare, ca și cum Simon s-ar fi așteptat să nu răspundă.

— Robin?

Vorbea cu o veselie forțată, pe care Robin o găsi iritantă.

— Ce faci?

— Bine, mulţumesc, Simon.

Ştia că suna îngrozitor de formal, dar nu putea să uite ultima izbucnire de furie şi condiţiile în care se despărţiseră. Numai de s-ar fi mulţumit să lase lucrurile aşa cum erau. N-avea niciun rost s-o ia de la început.

— De ce m-ai sunat?

Întrebarea, pusă atât de direct, ar fi trebuit să-l descurajeze, dar Simon nu păru să observe. Niciodată nu fusese sensibil la opoziţie, se mulţumise s-o ignore.

— Iubito, răspunse el, *ştii bine* de ce te-am sunat. Voiam să vorbesc cu tine, să-ţi aud vocea.

— Nu, Simon! replică Robin, cu o undă de panică în glas; pur şi simplu n-ar fi suportat să treacă iar prin toate – toate certurile, cuvintele jignitoare şi, mai ales, expresia dispreţuitoare de pe chipul lui, când le rostea. Nu, nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine, continuă ea, mai calmă. S-a terminat, complet şi definitiv. Te rog să nu mă mai suni.

Trânti receptorul în furcă, parcă vrând să sublinieze şi mai mult finalitatea celor spuse.

— Scurt şi frumos, comentă Jane, venind din sufragerie.

— Nu chiar atât de frumos, răspunse Robin. I-am închis telefonul.

Jane păru descumpănită un moment, apoi oftă.

— Ei… Părea destul de drăguţ. De ce ai fost atât de dură? Nu e nimic între voi?

— A fost odată, murmură Robin, nevrând să intre în amănunte. Dar nu mai e cazul.

Se încruntă o clipă, venindu-i o idee care nu-i mai trecuse prin cap.

— Ciudat, spuse ea încet, de unde-o fi ştiut că sunt aici? Nu-mi dau seama *cum* a putut să afle. N-am spus nimănui că veneam – sau, în orice caz, nimănui care i-ar fi putut spune lui Simon.

— Şi nu te-ai gândit să-l întrebi de unde ştie? se interesă Jane, cu pragmatismul ei obişnuit. Poate ţi-ar fi spus, draga mea, dacă-l lăsai să vorbească.

— Abia acum mi-a venit ideea, răspunse Robin, tot încruntată. Nimeni dintre cei care ştiau nu i-ar fi spus nimic lui Simon, niciunul din ei nu-l simpatizează, şi le-am cerut să nu-i spună.

Jane clătină din cap.

— Destul de ciudat, remarcă ea. Apropo, scumpo, nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar dacă încearcă să reaprindă o flacără veche, ce să fac în caz că te mai sună, să te chem, sau să-i spun că nu eşti aici?

Robin zâmbi răutăcios, convinsă că Simon avea să mai telefoneze.

— O să sune, confirmă ea. Spune-i că sunt plecată, bine, Jane? Spune-i orice, numai să nu trebuiască să mai vorbesc cu el. Poate va înţelege, într-un târziu.

— Totuşi, chiar părea drăguţ, insistă Jane cu speranţă. Dar tu ştii mai bine, desigur, draga mea. Dacă te mai sună, am să-i spun că nu eşti aici.

— Să te ţină Dumnezeu! oftă Robin. Am să mă rog să nu sune, dar nu-mi prea fac speranţe.

Apoi râse, încercând să risipească tensiunea produsă de scurta convorbire cu Simon.

— Cred, spuse ea, că în următoarele două săptămâni mă voi ocupa de bronzul necesar pentru noaptea cea mare, ca să-mi pot lua rochia verde decoltată şi să fiu frumoasa balului.

* * *

Din fericire, vremea o ajută să se bronzeze apreciabil în următoarele săptămâni, şi fu conştientă de privirile admirative care o urmăreau ori de câte ori mergea prin West Norman. Încă nu făcuse cunoştinţă cu multe persoane, dar le zâmbea, aşteptând un răspuns, şi nu era dezamăgită prea des, deşi unii preferau să respecte convenţiile şi încă mai aşteptau să facă cineva prezentările.

Toby Evans veni de câteva ori să-i viziteze pe Michael şi Jane, cu probleme ale clubului, dar de cele mai multe ori îşi găsea timp să stea câteva minute de vorbă cu Robin, pe marginea falezei, locul ei favorit

de plajă, datorită brizei răcoroase care tempera arşiţa soarelui. Nu se simţea complet relaxată cu el, aşa că-l încuraja foarte puţin să-i vorbească. Mai bănuia şi că Toby era conştient de sentimentele ei, căci o observa cu o undă de amuzament în ochii lui negri, care n-o făcea deloc să aibă o dispoziţie mai prietenoasă faţă de el.

Uneori, Jane făcea câte un comentariu ironic despre conversaţiile lor, dar îşi dădu seama curând că sarcasmele ei o nemulţumeau pe Robin, aşa că în continuare nu mai făcu altceva decât să surâdă complice.

Zilele treceau atât de repede, încât Robin îşi găsea foarte puţin timp ca să picteze şi se ruşina de lenea ei, deşi Jane râdea şi o încuraja să se bucure de razele soarelui, uneori alăturându-i-se şi era. Până să-şi dea seama, seara dansului de la Yacht Club se apropie pe nesimţite, iar Robin se pomeni recrutată pe post de cosmeticiană şi cabinieră a cumnatei sale, la instrucţiunile lui Michael.

Acum avea în sfârşit timp să se ocupe de propriile ei pregătiri şi se studie gânditoare în oglindă, constatând că bronzul îi stătea bine. Rochia cea scurtă, când o luă pe ea, arăta şi mai bine decât sperase. Era de un verde pal discret şi, în combinaţie cu pielea aurie, dădea un efect şi mai frumos. Robin îşi strânsese părul auriu-roşcat într-o pieptănătură mai pretenţioasă decât de obicei şi zâmbi când Michael fluieră admirativ la vederea ei.

— Vrei să le sară ochii din cap? o tachină el. Niciodată nu s-a mai văzut o asemenea frumuseţe în bătrânul West Norman. Tot barul o să se zgâiască la tine, îngeraşule!

— Iar femeile au să se înverzească, adăugă Jane. Rochia e senzaţională, Robin.

— Vă mulţumesc la amândoi, râse Robin. Deja mă simt minunat, îmi faceţi foarte bine la orgoliu.

Ochii albaştri ai lui Jane o urmăreau în oglindă, în timp ce-şi aranja părul bogat.

— Mare păcat că nu ai un prieten stabil, comentă ea. Arăţi aşa de fermecător, şi nu vei avea nicio escortă… Nu că ne-ar deranja că vii cu noi, desigur, draga mea, dar ar fi drăguţ să te ţii de braţul cuiva, nu?

Robin bănui ce urma şi făcu un efort să-şi păstreze calmul, ştiind

că Jane avea intenţii bune.

— L-ai fi putut invita pe cel care te-a sunat, dacă nu te hotărai să nu mai vorbeşti cu el niciodată. Simon şi-nu-mai-ştiu-cum. Dar n-ai fi vrut asta, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Robin, stăpânindu-şi zâmbetul, nu mi-ar fi convenit. Şi acum, nu te mai mişca, Jane, să-ţi termin părul la spate.

I-l mai pieptănă şi aranjă câteva secunde, conştientă tot timpul de ochii albaştri ai lui Jane care o priveau prin oglindă.

— Gata, cum ţi se pare?

Jane îşi contemplă imaginea reflectată, atentă doar pe jumătate la păr.

— Drăguţ, draga mea, îţi mulţumesc. Totuşi, ar fi fost mai bine să ai un însoţitor. Arăţi atât de superb în rochia asta, încât e păcat să ţi-o iroseşti pentru Michael şi pentru mine.

Persistenţa ei o făcu pe Robin să râdă.

— Nici nu-mi propun, răspunse ea veselă. N-am de gând să stau toată seara într-un colţ, Jane dragă. Cred că vreun navigator galant mă va invita la dans, nu-i aşa?

Jane dădu din cap.

— Sigur că da, dar mă gândeam, numai…

— Ei, bine, nu te mai gândi, o întrerupse Robin râzând. Sunt hotărâtă ca în seara asta să mă distrez, orice-ar fi, aşa că grăbeşte-te, dacă nu vrei să întârziem.

Capitolul 3

Yacht Club-ul din West Norman se afla în latura opusă a satului faţă de Penfield, ocupând un mic golf natural care se arcuia dincolo de Welton Head, unde locuia Celia Ramón. Era o clădire joasă şi albă, înconjurată de o grădină din care se repezeau în mare două debarcadere lungi, unde erau amarate mai multe bărci mici.

Erau bărcile de abordaj ale navigatorilor, o informă Michael în timp ce se apropiau, iar Robin văzu un număr de iahturi ancorate în golf, pe marea calmă, în ultimele raze ale soarelui la asfinţit. Unele

dintre ele erau destul de mari și opulente pentru a putea fi declarate nave de lux, și inspirau o frumusețe calmă, chiar și cu pânzele strânse și catargele golașe profilate pe cer.

Era o seară frumoasă și caldă, iar micul golf arăta aproape tropical, când părăsiră șoseaua, pentru drumul îngust care ducea la club.

— E frumos, nu-i așa? remarcă Jane. În serile ca asta arată vag mediteranean, după părerea mea.

— Ești o romantică incurabilă, o tachină Michael în timp ce parca mașina. Un soare roșiatic, un golf și câțiva copaci, și tu te și crezi în Mediterana. Nimeni n-ar putea spune că ai pretenții absurde.

O sărută pe nas, în timp ce se apleca prin fața ei să deschidă portiera.

— Hai, îngerașule, ne așteaptă orgia.

— Nu e nicio orgie, protestă Jane. Ce Dumnezeu o să creadă Robin, dacă vorbești așa? Și-n plus, astă seară n-am chef de orgii. Simt mai degrabă nevoia a ceva romantic. Doar o seară romantică liniștită, asta-i tot de-mi doresc.

— Atunci, voi încerca să ți-o ofer, îi promise Michael, în timp ce intrau în club, iar Jane râse, luându-l de braț cu un zâmbet care o făcu pe Robin să simtă un junghi de invidie.

Încăperea era deja plină, iar Robin, care se așteptase la ceva mai discret și mai formal, fu surprinsă de mulțimea și zgomotul dinăuntru. Domnea un aer de lux potrivit cu opulența iahturilor din golf. Câteva mâini se ridicară în semn de salut către Michael și Jane, iar apariția lui Robin fu întâmpinată cu priviri curioase dar și prietenoase. Fu prezentată mai multor persoane în același timp, fără să le poată reține numele, și înainte de a-și da seama pe deplin ce se întâmpla, o acostă un tânăr înalt, cu ochi căprui. Avea impresia că i se prezentase ca „Henry”.

— N-am știut că Mike are o soră, până acum câteva zile, o informă el, admirând-o sincer cu ochii lui căprui. Trebuie să spun că a avut tupeu, să te țină ascunsă!

Complimentul o făcu să zâmbească, în timp ce era atentă la dans, ca să țină pasul cu stilul lui destul de energic.

— Locuiesc la Londra, spuse ea. N-am mai fost niciodată în West Norman.

— A, da, ştiu, o asigură serios tânărul. Dacă te vedeam, te-aş fi ţinut minte. Sper că acum, o dată ce ai venit, vei rămâne aici, da?

Robin dădu din cap şi, când partenerul ei o învârti în loc, îl văzu pe Toby Evans dansând cu o fată blondă şi destul de drăguţă. Statura lui înaltă îi îngădui să-i zâmbească lui Robin peste creştetul partenerei, iar ea îi răspunse cu un zâmbet automat.

— Îl cunoşti pe Toby? întrebă partenerul ei, apoi adăugă amărât: da, e firesc. Nu durează mult până ca orice fată să-l observe pe Toby.

Fruntea lui înaltă se încreţi a îngândurare.

— Nu pot să înţeleg. Pare să exercite o atracţie fatală asupra femeilor, şi nici măcar nu arată prea grozav.

Robin zâmbi şi nu spuse nimic, până când trecură din nou pe lângă Toby Evans şi partenera lui, iar atunci o învinse curiozitatea.

— Cine-i fata care dansează cu doctorul Evans? întrebă ea.

Îl văzu pe tânăr încruntându-se, şi se grăbi să precizeze;

— Cu Toby Evans, vreau să spun, desigur.

— A, e Anne Minton. Drăguţă, nu-i aşa?

Un timp, dansară în tăcere.

— Unde l-ai cunoscut pe Toby, întrebă el apoi, ca şi cum problema ar fi continuat să-l nedumerească.

Îi zări privirea amuzată şi se scuză imediat, înroşindu-se în obraji.

— Îmi… îmi pare atât de rău, domnişoară Lester. N-am vrut să fiu indiscret. Te rog să mă scuzi.

Robin zâmbi. Îi plăcea destul de mult tânărul acesta onest dar cam stângaci.

— Nu m-am supărat deloc, îl asigură ea. Cum probabil ştii, e prieten cu Michael şi Jane, şi l-am cunoscut în ziua sosirii mele aici.

Partenerul ei făcu o grimasă de invidie.

— Numai el putea fi prezent la momentul oportun, ca să te cunoască primul, spuse el, părând sincer întristat. Eu n-am avut niciodată un asemenea noroc. Dar, adăugă, consolat parcă, totuşi

dansez cu dumneata, iar el, nu.

Robin râse încet, aruncând o privire spre Toby Evans şi partenera lui cea blondă, şi se îndoi că pe doctor îl preocupa prea mult ceea ce pierdea.

Henry cel cu ochi căprui îi solicită şi următorul dans, şi pe următorul, iar Robin, oricât de mult îl simpatiza, începea să se simtă cam obosită de stilul lui sofisticat. Îi urmărea paşii inventivi cât putea de bine şi spera să se poată ţine pe picioare. Era o experienţă foarte grea să danseze cu Henry, şi spera să nu trebuiască s-o repete prea des.

— Mie-mi place la nebunie dansul, dumitale nu? întrebă el, în timp ce se învârteau în încă o piruetă vertiginoasă, iar Robin zâmbi crispat.

— Ba da, răspunse ea. Dar aici e destul de cald, nu-i aşa?

Îşi dădu seama de greşeală peste o clipă, când în ochii căprui ai lui Henry se zări o licărire de speranţă.

— E o căldură infernală, confirmă el. Nu vrei să ieşim în grădină, să ne mai răcorim? E foarte plăcut.

Robin clătină din cap, amuzată de expresia lui prăbuşită.

— Nu, mulţumesc. Mi-am mai revenit.

— Aha… Bine…

Dezamăgirea lui vizibilă o distra. Oricât de timid părea la prima vedere, era clar că încerca să profite la maximum de ocazie. Fu salvată, pentru următorul dans, de preşedintele clubului, un partener mai conservator decât Henry, deşi înaintarea lor înceată în jurul ringului se vădi la fel de obositoare ca zbânţuiala fantezistă a celuilalt. Îşi aminti numele Derek Seaton, când următorul partener o invită la dans şi se prezentă. Era soţul uneia dintre admiratoarele lui Toby Evans, îşi spuse ea, întrebându-se dacă privea la fel de îngăduitor ca Michael slăbiciunea soţiei lui faţă de medicul local.

După Derek Seaton, reuşi să scape un timp şi se retrase într-un colţ, unde stătu retrasă, atentă ca redutabilul Henry să n-o observe din nou. Inevitabil, acesta o văzu şi porni iar spre ea. Robin tocmai se întreba cum l-ar fi putut refuza politicos, când simţi o uşoară atingere pe braţ şi, întorcându-se, văzu privirea amuzată a lui Toby Evans.

— Mai bine dansează cu mine, îi spuse el, dacă nu vrei să te

rechiziţioneze iar Henry Millington.

Abia avu timp să-şi spună că nu era cea mai măgulitoare invitaţie, când fu luată în braţele lui şi condusă pe ringul de dans.

Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de înalt era. Constată că avea ochii la acelaşi nivel cu reverele sacoului său – dar aşa, cel puţin, nu era obligată să-i înfrunte privirea amuzată ce părea nelipsită din ochii lui.

— Foarte mult, îţi mulţumesc, spuse ea. Mă bucur că am fost invitată, mai ales că nu sunt membră.

— Dacă nu le-am permite membrilor să aducă vizitatori, replică Toby, n-am avea niciodată destule persoane ca să umplem toată sala. Apropo, cum îţi place clubul nostru?

Robin dădu din cap, privind în jur, prin încăperea puternic luminată, cu decoraţiuni vesele.

— E foarte drăguţ, spuse ea, şi imediat îşi dădu seama ce comentariu răsuflat făcuse. Căutând s-o dreagă, zâmbi cu toată gura, făcând gropiţe în colţurile buzelor ei pline.

— Şi zâmbetul ăsta e la fel, remarcă încet Toby, privind-o. Ar trebui să-l afişezi mai des.

— Toţi sunt foarte prietenoşi, se grăbi ea să răspundă, ignorându-i complimentul. Mă simt foarte bine aici.

— Mă bucur să aud, răspunse Toby.

Apoi adăugă, spre uşoara ei surprindere:

— Henry Millington te-a adus? Până acum, părea să te fi monopolizat.

Întrebarea şi tonul lui o făcură să râdă. Toby păruse aproape nemulţumit de ideea că altcineva avea un monopol, iar acest gând o amuza.

— E foarte drăguţ, spuse ea. Până acum, nici nu i-am ştiut numele de familie. Mi-a fost operezentat când am sosit, dar mi-e greu să reţin numele tuturor, când aud atâtea în acelaşi timp.

Ridică privirea spre chipul lui oacheş şi-şi aminti ce spusese Henry despre el: „… nici măcar nu arată prea grozav”. Poate că n-o fi avut o frumuseţe convenţională, dar emana o atracţie aproape magnetică, pe care începea s-o simtă, cu o anumită teamă. Râse din

nou, încurcată.

— Jane n-a avut motive să-şi facă griji că voi rămâne fără partener, îi spuse ea. Încă n-am pierdut niciun dans.

— Sigur că nu. Niciunul dintre noi n-ar lăsa să-i scape o fată atât de drăguţă.

Dacă n-ar fi fost lucirea amuzată din ochii lui, Robin l-ar fi crezut pe cuvânt. Aşa, însă, simţi un junghi de furie, convinsă că o ironiza, plin de sine, astfel încât roşeaţa din obraji îi fu cauzată doar în parte de căldura din sală.

— Ţi-e prea cald? întrebă Toby, deşi Robin bănuia că ghicise imediat de ce roşise. E un aer cam închis aici, nu-i aşa?

— Este, confirmă ea, neputând să nege, în timp ce se zâmbea cu jing la briza răcoroasă care sufla dinspre mare.

— Poate ar fi mai bine să ieşim pentru un timp la aer, propuse el. Doar nu vrem să leşini, nu-i aşa?

Şi, fără să-i aştepte răspunsul, o luă de braţ şi o conduse spre uşă. Henry, cel puţin, o întrebase dacă voia să iasă, dar cu Toby Evans nu avea de ales; o mână printre dansatori, spre glasvand, şi o scoase pe terasa cu pardoseală de piatră.

— Acum e mai bine? o întrebă, când Robin îşi ridică faţa în briza răcoroasă.

Fu nevoită să recunoască: se simţea mult mai bine. Din acel loc, putea să vadă interiorul sălii, până la barul din colţ, şi chiar înainte ca Toby s-o conducă mai departe pe terasă, o zări pe Celia Ramón, care stătea rezemată de bar, cu o privire răutăcioasă în ochii ei verzi şi strângând piciorul unui pahar între degetele ei lungi.

La capătul terasei se afla o balustradă, de sub care pornea o grădină bine îngrijită, plină de vegtaţie întunecoasă şi atrăgătoare. Robin văzu o alee pietruită care şerpuia printre copaci şi arbuşti, luminată de lămpi mici, plasate discret între ramuri, la intervale neregulate.

— Ce frumos, comentă ea, vorbind în parte pentru sine.

— Fumezi?

Toby îi oferi tabachera lui şi, când Robin clătină din cap, se săltă pe balustradă. Robin rămase la o oarecare distanţă, prea conştientă de

atenția cu care o privea ca să se relaxeze. Parcă simțindu-i încordarea, Toby râse, cu un sunet profund și scăzut, deloc liniștitor.

— N-ai de ce să fi nervoasă, îi spuse el. N-am să-ți fac nimic.

Robin întoarse capul spre el, cu o scânteiere de furie în ochi, nemulțumită că era atât de încrezut încât presupunea că se temea să stea singură cu el.

— Nici nu mă așteptasem, replică ea scurt. Nici chiar dumneata n-ai fi atât de nesimțit, într-un loc aglomerat ca ăsta, cu o persoană pe care abia dacă o cunoști.

— Vai de mine, se tângui el ironic, cineva mi-a întinat reputația. Sper că nu Jane, înțelesesem că ea face parte dintre admiratoatele mele.

Îngâmfarea lui îi tăia respirația. Din felul cum vorbea, reieșea clar că era pe deplin conștient de admirația pe care le-o stârnea femeilor, și că-i plăcea la nebunie.

— În niciun caz n-a fost Jane, răspunse grăbită Robin, nedorind să-și implice cumnata în conversație, când nu era prezentă ca să se justifice.

Toby zâmbi încet.

— Atunci, *de unde* ți-a venit ideea că aș fi un soi de Barbă-albastră nedemn de nicio încredere? întrebă el încet, fără s-o scape din ochi. Și să nu-mi spui că *nu* ți-a trecut prin minte așa ceva, adăugă, fiindcă se simte din fiecare cuvânt pe care mi-l adresezi. Ți se zbârlește părul la ceafă imediat ce mă apropii de tine. Aș vrea să știu de ce.

— Ce prostie! negă Robin, știind că era atât de aproape de adevăr, încât o deconcerta total. Credeam că ești doctor în medicină, nu psihiatru. Impersia dumitale despre mine e complet greșită, sau în orice caz foarte exagerată. Nu mi-am dat seama că mă purtam neprietenos cu dumneata; în fond, te cunosc de mai puțin de trei săptămâni, și n-am avut timp să ajung să te simpatizez sau să te antipatizez.

— Nu e nevoie de prea mult timp, răspunse el serios, mai ales când îți impui să antipatizezi pe cineva, iar în aceste trei săptămâni m-ai văzut destul de des ca să te fi putut hotărî până acum.

— Nu te… începu ea, apoi îşi muşcă buza, simţind că iar i se înroşeau obrajii. Of, te rog, nu mă mai analiza, e o seară prea frumoasă ca să fiu disecată, şi aş v*rea să* mă simt bine aici.

— Scuză-mă, Robin.

Scuzele lui nu erau numai neaşteptate, ci şi surprinzător de umile, iar Robin îl privi o secundă, punându-i la îndoială sinceritatea, dar când Toby îi zâmbi, văzu că avea un surâs cald şi prietenos.

— S-o luăm de la început, pornind de la faptul că e o seară frumoasă? întrebă el.

Robin dădu din cap, dornică să treacă la un subiect mai puţin personal.

— Pot să cobor până în grădină? întrebă ea, arătând cu capul spre treptele de piatră de la marginea terasei.

— Desigur, dacă vrei. Am să te aştept aici.

Decizia lui o surprinse puţin, şi se întrebă dacă nu cumva se datora conversaţiei dinainte şi opiniei că îi suspecta intenţiile. Toby se aşeză din nou pe balustradă, fumând o ţigară şi privind-o pe Robin cum cobora în grădină, cu ochi de nepătruns.

O bancă de lemn era instalată îmbietor sub un copac, iar un gard viu des înconjura toată grădina din trei părţi, apărând-o de vânt pe timp de furtună. Robin rezistă atracţiei băncii şi se duse până în colţul opus al grădinii, de unde se întoarse. Trecu din nou prin drepotul băncii, iar de astă dată zări o mişcare în tufişurile din spate, care o făcu să tresară. Peste o clipă, zâmbi; nu fusese decât briza care agita frunzele.

Continuându-şi drumul, nu fu pregătită pentru mişcarea neaşteptată şi braţele care apărură ca din senin, apcând-o de talie şi încercând s-o tragă în întunericul dintre tufişuri. Robin ţipă – nu prea tare, dar suficient pentru ca Toby Evans, de pe terasă, s-o audă.

Îi auzi glasul strigând alarmat:

— Robin!

În acelaşi moment, un alt glas îi şopti la ureche:

— Linişte, iubito!

Se întoarse cu faţa spre atacator, făcând ochii mari, prea uluită ca să poată face mai mult decât să se holbeze la el.

— Simon! exclamă ea. Ce Dumnezeu e cu tine aici?

Îl zări pe Toby Evans coborând în fugă treptele şi luând-o la goană pe peluză, dar când îi auzi vocea, recunoscându-l pe celălalt, nu mai interveni, ci doar se opri lângă ea, cu fumul ţigării plutindu-i prin dreptul feţei.

— Îl cunoşti, Robin? o întrebă.

Robin dădu din cap, continuând să privească neîncrezător chipul atacantului.

— Da… Da, îl cunosc. Dar habar n-aveam că e în West Norman. Credeam că e…

Îi aruncă o privire de scuză.

— Îmi pare rău că am ţipat, Toby, dar mă speriasem.

— Sigur că te speriaseşi, răspunse el, fixându-l pe celălalt cu ochii lui negri. Totuţi, ai făcut o prostie.

Îl văzu pe Simon încruntându-se la auzul acestei critici, după care afişă un zâmbet larg, persuasiv, acel zâmbet pe care Robin îl cunoştea atât de bine.

— Iartă-mă că te-am speriat, iubito, îi spuse el, sigur pe sine ca de obicei. Voiam doar să te văd, n-am vrut să te sperii.

Robin clătină din cap, încercând să-i descurajeze familiarismele.

— N-ar trebui să fii aici, Simon, n-ai niciun drept…

— Ba am toate drepturile, ripostă el, prinzând-o de braţe; degetele i se înfipseră dureros în carne, când Robin încercă să se elibereze.

— Aici trebuie să te contrazic, interveni glasul profund şi calm al lui Toby, iar Robin se întoarse spre el, cu ochi mari, recunoscătoare pentru prezenţa lui. E proprietate privată, şi ai încălcat-o în mod abuziv.

Pentru a doua oară, Simon păru să ezite, apoi îşi repezi înainte buza de jos, îndărătnic, semn că era dispus să reziste, chiar şi violent în caz de nevoie.

— Am venit s-o văd pe Robin, spuse el, şi nu plec până nu vorbesc cu ea.

Vorbea pe un ton arogant, sfidând lucirea de cremene din ochii negri ai lui Toby.

— Robin?

Toby o privi întrebător, iar Robin îi citi în ochi furia.

— Eşti de acord să staţi de vorbă? Sau preferi să mă descotorosesc de el?

Nu încăpea nicio îndoială că putea s-o facă, dar Robin clătină din cap, căutând înnebunită o soluţie.

— Nu, te rog. Mai bine discut cu el.

Un moment, Toby îi mai susţinu privirea nesigură, apoi ridică din umeri.

— Tu ştii mai bine, răspunse, cu o duritate pe care Robin n-o simţise când îl auzise certându-se cu Celia Ramón. Te las cu… prietenul tău. Te rog să mă scuzi că m-am amestecat.

— Dar n-am de ce să te scuz! protestă Robin în urma lui. N-aveam idee că a venit aici, ştii doar!

De ce se ostenea să-ncerce să-l convingă, habar n-avea, şi oricum nu folosea la nimic, îşi spuse ea amărâtă. Toby prefera să pună răul înainte.

La baza scării, se întoarse spre ea, iar Robin îi văzu lucirea ochilor negri.

— N-am cum să ştiu, spuse el încet. Şi întrucât prietenul tău a ştiut unde să te găsească, n-aveai cum să fii *atât* de surprinsă să-l vezi.

— A…!

Robin tremura de furie, văzând cât de nerezonabili erau bărbaţi, şi cum Toby ajunsese prea departe ca s-o mai audă, se întoarse furioasă spre Simon, cu pumnii strânşi, abia reuşind să-şi păstreze calmul.

— *Cum* m-ai găsit? întrebă ea. Şi de ce-ai venit aici, când ţi-am spus că nu mai vreau să am de-a face cu tine?

— Ştii de ce sunt aici, răspunse el. Cum te-am găsit, nu contează. Îţi închipui că aş fi venit până-n pustietatea asta, dacă nu erai aici?

— Ai venit degeaba. Nu voiam să te mai văd.

Robin îl împinse într-o parte din faţa ei.

— Şi nici acum nu vreau, dar trebuie să aflu cine ţi-a spus că sunt aici, Simon.

— N-ai să ghiceşti niciodată, zâmbi el, încântat că o ţinea în şah.

Niciodată, iubito.

— Nu intenționez să ghicesc, replică Robin. Dacă nu-mi spui, plec și-am să cer să te dea afară, așa că tu decizi.

— Of, bine.

Amenințarea ei îl făcuse să ofteze greu, știind că și-ar fi pus-o în aplicare dacă nu-i satisfăcea cererea.

— Cred că oricum ai fi aflat, până la urmă. Am o verișoară care locuiește aici, și n-am să-ți spun cum o cheamă, așa că n-are niciun rost să mă întrebi. Ai întâlnit-o o dată, la o petrecere în oraș, dar probabil nu-ți mai amintești de ea, pe vremea aia erai dusă în lumea visurilor cu ochii deschiși.

Robin roși, dar refuză să comenteze.

— M-a sunat alaltărieri și m-a întrebat dacă Robin Lester *a mea* mai e la Londra.

Robin dădu din cap, înțelegând în sfârșit.

— Și i-ai spus că nu eram?

Simon îi luă mâinile, ținându-i-le strâns, în ciuda eforturilor ei de a se elibera. O privi cu o lucire onestă în ochii lui albaștri-cenușii.

— Eram înnebunit să aflu unde erai, iubito, și n-aveam nici cea mai vagă idee. La fel ca verișoara mea, mi s-a părut că ar fi o coincidență prea mare să existe două Robin Lester, iar ea mi-a spus că o fată cu acest nume stă în sat, la fratele ei. Mi-a dat adresa și numărul de telefon. Când ai refuzat să vorbești cu mine la telefon, am pornit încoace.

— Dar de ce? întrebă ea, intrigată. De ce și-a dat atâta osteneală verișoara ta? Din câte am înțeles, nici măcar n-o cunosc.

În zâmbetul lui Simon se citea clar cât îl amuza curiozitatea ei.

— Foarte simplu, iubito. Ți-am spus că te cunoscuse o dată și, după câte se pare, a considerat că ești o concurentă destul de redutabilă. L-a luat în colimator pe seducătorul local și s-a înscris în cursă – sau, cel puțin, așa susține ea. Oricum, nu-i convenea că ești în aceeași zonă, liberă și independentă, așa că s-a gândit să mă aducă și pe mine aici. Înțelegi, nu știa că ne despărțiserăm.

— Dar e ridicol! exclamă Robin, privindu-l neîncrezătoare. Cine să fie atât de idiot încât să facă toate eforturile astea, și de ce să-și facă

griji din cauza mea? Abia l-am cunoscut pe Toby și între noi nu e absolut nimic, și nici nu sunt șanse să fie.

— Toby? repetă el, cu un zâmbet complice și cam crispat, aruncând o privire spre scară. Ăsta-i personajul care tocmai ne-a părăsit? El e respectivul?

— Nu… nu știu.

Robin ezita, acum când lui Simon i se trezise interesul, nedorind să-l implice și mai mult pe Toby.

— Ar putea fi oricine. Nu știu cine o atrage pe verișoara ta.

— Dar s-ar *putea* să fie acest Toby? insistă el, și râse scurt când Robin nu-i răspunse. Mi s-a părut că erați destul de prietenoși, poate că am ajuns tocmai la timp, hmm?

— Te repezi să tragi concluzii! protestă Robin. Ca întotdeauna. Pe doctorul Evans l-am întâlnit doar acum trei săptămâni. Abia dacă-l cunosc.

— Serios? „Îmi pare rău că am țipat, Toby, dar mă speriasem", o îngână el cu cruzime – apoi râse scurt, cu o lucire înghețată în ochi. Și a venit în fuga mare, nu-i așa?

— Of, la ce folosesc toate astea? replică Robin furioasă. Mereu crezi numai ce vrei tu să crezi, indiferent dacă e adevărat sau nu.

Privi chipul care, cu atât de scurt timp în urmă, i se păruse atât de atrăgător, iar acum nu părea decât slab și crud.

— Mai bine nu veneai. N-am nimic să-ți spun, Simon, și orice-am simțit pentru tine s-a terminat. Îmi ești antipatic, ca să nu spun mai mult.

— Robin!

Francheța ei îl șocase vizibil și, o clipă, Robin regretă că fusese atât de directă, dar era mai bine să termine, oricât de dureros. Se uita la ea ca și cum n-ar fi fost în stare să înțeleagă cum să se răzgândise.

— Nu poți vorbi serios, iubito, după tot ce-am însemnat unul pentru altul.

— Mi-ai… mi-ai plăcut, recunoscu ea, ridicând mâna pentru a-l împiedica să protesteze. Într-o vreme, chiar am crezut că mă îndrăgostisem, dar mi-a trecut. Și acum, te rog să pleci, Simon, pleacă și lasă-mă în pace.

Simon se mişcă prea repede pentru ca Robin să se poată retrage. O apucă de braţe şi o trase spre el, cu ochii spălăciţi sticlindu-i. Lipită de pieptul lui, Robin îi simţi bătăile dezordonate ale inimii.

— Nu plec nicăieri, gâfâi el, printre dinţi. Fără tine nu plec, Robin! Nu plec!

— Ba nu! Dă-mi drumul! strigă Robin, zbătându-se înnebunită în strânsoare. Simon!

— Simon! o maimuţări el şi-şi lăsă gura peste a ei, ca s-o amuţească.

Mâinile care-l smulseră de lângă ea, trimiţându-şi de-a berbeleacul în tufişuri, o împiedicară pe Robin să cadă odată cu el. Văzu furia şi dezgustul pe chipul schimonosit al fratelui ei, care se uita la cel căzut.

— Michael…!

Clătină din cap, în timp ce Simon se ridica în picioare, nesigur, cu o sclipire furioasă în ochi.

— Tu cine dracu' eşti? întrebă el cu glas îngroşat. Şi ce drept ai să te amesteci?

— Am toate drepturile, răspunse Michael destul de calm, în pofida expresiei cu care-l privea. Sunt fratele ei, şi dacă nu dispari de-aici în clipa asta, chem poliţia şi le cer să te dea afară.

Simon o privi pe Robin nervos, răvăşindu-şi cu degetele ciuful des de păr blond care-i căzuse peste ochi.

— N-am ştiut, mormăi el. N-a fost aşa de rău pe cât ţi s-a părut. Întreab-o pe Robin.

— Nu e nevoie s-o întreb pe Robin, răspunse rece Michael, am văzut cu ochii mei. Se împotrivea vizibil atenţiilor dumitale, iar acum nu ţi-a mai rămas niciun minut să ieşi afară.

Ochii spălăciţi ai lui Simon o căutară pe Robin, în aşteptarea unui ajutor, dar fata refuză să-l privească. Fără o vorbă, Simon se întoarse şi dispăru printre arbuşti. Robin se uită un moment pe urmele lui, apoi îl urmă pe Michael în tăcere, până pe terasă, unde se opri să-şi pipăie neliniştită părul ciufulit. Michael o privi curios.

— Cine era, Robin? o întrebă el. Poţi să-mi spui să-mi văd de treabă, dacă vrei.

Zâmbi trist.

— Dar sunt de acord cu Toby, personajul era suspect, categoric.

— Cu Toby? clipi ea din ochi, surprinsă. Vrei să spui că…

Michael zâmbi răutăcios, luând-o de braţ în timp ce treceau pe terasă.

— Nu i-a plăcut mutra prietenului tău, şi nu pot să-l condamn. Dar s-a gândit că s-ar putea să nu-ţi convină dacă intervenea, aşa că mi-a suflat o vorbă şi am venit să te caut.

— Admirabil din partea lui, răspunse Robin, mirată că fusese atât de preocupat. Dar nu era nevoie să se deranjeze. I-am spus că vreau să stau de vorbă cu Simon, când a încercat să-l alunge. M-aş fi descurcat, Michael, serios.

— N-am avut impresia! ripostă Michael, în timp ce intrau în sala aglomerată. Celia Ramón, observă Robin, nu mai era la barul din colţ, ci se învârtea pe ring în braţele lui Toby Evans, iar ochii lui negri o priviră pe Robin pe deasupra creştetului ei, dar nu schiţă niciun gest de recunoaştere, nici nu zâmbi măcar, lăsând-o cu un sentiment de stânjeneală vagă.

Jane în întâmpină cu un zâmbet neliniştit, privind-o pe Robin curioasă.

— Bună, dragă. Credeam că te-ai pierdut.

Aruncă o privire spre soţul ei, care dădu din cap liniştitor, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

— Era cu un prieten, iubito, îi spuse el încet. Dar individul îşi cam pierduse cumpătul. Când l-am sfătuit să plece, nu m-a contrazis.

Deşi nu era tocmai adevărat, scurta explicaţie a lui Michael îi alungă lui Jane orice griji, iar Robin îi zâmbi glumeţ.

— Nu-s chiar un copil, cum preferă Michael să creadă, spuse ea, când fratele ei plecă spre bar. Nu aveau niciun motiv de îngrijorare, Jane.

— Te-am văzut plecând cu Toby şi, când s-a întors singur…

Jane ezită, apoi zâmbi întrebător.

— M-am gândit că poate vă certaserăţi, arăta destul de nemulţumit când a intrat.

— Nu trebuia să-ţi faci griji din cauza asta, răspunse Robin, cu o

privire de reproș spre Toby, care tocmai trecea prin dreptul lor, dansând cu Celia Ramón. Doar Simon a fost cam dificil.

— Aha, înțeleg. Cel de la telefon? ridică Jane din sprâncene. Nu știam că e în West Norman, credeam că a rămas la Londra. Ce caută aici?

— Pe mine mă caută, recunoscu Robin, nedorind să discute problema, nici măcar cu Jane. Mai bine nu ieșeam în grădină, atunci nu l-aș fi văzut. Deși n-am prea avut încotro, adăugă ea sec. Am fost efectiv luată pe sus.

Jane râse îngăduitor.

— Toby se pricepe să fie foarte convingător, nu-i așa?

— Dacă priceperea lui de a convinge include și folosirea forței fizice, sunt de acord, replică Robin. M-a luat de braț și m-a dus ca pe un miel la tăiere.

Indignarea ei păru s-o amuze pe Jane.

— N-ar trebui să te plângi, draga mea, te-au urmărit destule priviri invidioase. Jur că Anne Minton avea aproape ochii în lacrimi.

— Of, Jane, zău că exagerezi, râse Robin. În ceea ce mă privește pe mine, Anne Minton putea să se ducă ea cu el în locul meu, puțin mi-ar fi păsat.

— Nu se poate! o privi Jane neîncrezătoare. Să nu-mi spui că-l preferi pe Henry Millington. Am observat că a dansat cu tine mai mult decât toți ceilalți.

— Dacă ăla se poate numi dans! Un dans cu Henry face cât două ore în sala de condiție fizică, și am dansat cu el de trei ori. Altfel, însă, e destul de drăguț.

— Și foarte eligibil, adăugă Jane, cu o privire complice. E milionar.

— Serios?

Un moment, Robin își încreți fruntea, îngândurată.

— Millington… O fi având vreo legătură cu Sir Charles Millington, făinarul?

Jane dădu din cap.

— E fiul lui. Locuiesc în cealaltă parte a West Norman-ului, într-o casă mare cât Palatul Buckingham, dar dacă l-ai vedea pe Henry

îmbrăcat aşa cum umblă de obicei, l-ai crede un vagabond. Îşi petrece mai tot timpul moşmondind la iahtul ăla al lui.

Aruncă o privire spre Henry, care discuta serios cu Anne Minton.

— E un dulce, într-adevăr, se învoi ea, cu un zâmbet. Un băiat prietenos…

Robin râse.

— Vorbeşti de parcă i-ai fi *şi lui* admiratoare!

— La fel ca cui? întrebă Jane, cu o cacofonie intenţionată, iar Robin îşi dădu seama că abordase din nou subiectul pe care voia cel mai mult să-l evite.

— Ca lui Toby Evans, răspunse ea. Mi-a spus că te considera admiratoare a lui şi nu se aştepta să…

Se opri grăbită, înainte de a spune prea mult. Curiozitatea lui Jane îi dădu de înţelese că se întrerupsese mult prea repede.

— Ce-am făcut? întrebă Jane. Sau ce *n-am* făcut, după cum o fi cazul…

— A, i-a intrat în cap ideea aiurită că l-aş antipatiza, răspunse scurt Robin. Zice că-l cred un soi de Barbă-albastră şi că mi se zbârleşte părul pe ceafă ori de câte ori se apropie de mine.

— Şi ţi se zbârleşte? întrebă Jane, ca şi cum aceasta ar fi fost o posibilitate foarte interesantă.

— Ce prostii spui!

— Că dacă ţi se zbârleşte, continuă Jane neintimidată, e semn rău, desagă; probabil că ai să te îndrăgosteşti de el.

— În niciun caz! ripostă Robin indignată. N-am intenţia să mă aşez la coadă, după o mulţime de femei proaste care-şi pierd capul după un bărbat. E ridicol şi, sinceră să fiu, nu văd de unde atâta agitaţie.

Ar fi dorit s-o poată spune cu puţin mai multă convingere – mai ales când văzu zâmbetul lui Jane.

Capitolul 4

Cel care o duse acasă fu Henry Millington, deşi Robin ar fi

preferară să meargă cu Michael şi Jane. Dar Henry insistase surprinzător de mult şi, întrucât dansase cu ea aproape toată seara, e simţi datoare să-i accepte oferta. Avea un Rolls-Royce Silver Ghost pe care-l conducea cu aceeaşi vervă cu care dansa, iar Robin mulţumi lui Dumnezeu că drumurile erau pustii.

— Minunată seară pentru o plimbare cu maşina, comentă Henry, cu o privire piezişă spre ea.

Robin zâmbi.

— Nu e seară, e dimineaţă, sublinie ea. Iar zorii mă fac cam melancolică, dar este într-adevăr foarte frumos, Henry, şi m-am simţit minunat.

— Mă bucur, şi-mi pare bine că te-au adus Michael şi Jane.

Întoarse pe jumătate capul, aruncându-i o privire serioasă.

— Te-aş fi invitat chiar eu, dacă ştiam cum erai.

Robin râse, neputând să nu-l tachineze, pentru că era atât de sobru şi onest.

— Cu asta, aş fi avut trei invitaţii. Nu-mi mai rămânea decât să vin, nu-i aşa?

— Trei? îşi încreţi Henry fruntea înaltă. Şi invitaţia de la Michael şi Jane face cât una, sau cât două?

— Una, răspunse ea, râzând încet. M-a invitat şi doctorul… Toby Evans.

Îl văzu încruntându-se.

— Aha, înţeleg. Nu ştiam. Era firesc să te invite, desigur, Toby îşi cunoaşte îndatoririle de secretar social şi ştie că e bine să vină cât mai multe fete drăguţe.

— A, era dator să mă invite, cred, spuse Robin cu o undă de dezamăgire pe care nu reuşi să şi-o alunge. Mă rog, oricum, Henry, mulţumită ţie m-am simţit atât de bine.

Îi zâmbi, iar Henry o privi înveselit de cuvintele ei.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el cu sinceritate. Trebuie să vii cu mine într-o seară în Normanby, la night-club. Nu că m-ar atrage cine ştie ce viaţa de noapte, adăugă cu un zâmbet răutăcios. Prefer să-mi petrec timpul în aer liber.

— La fel mi-a spus şi Jane. Îţi plac ambarcaţiunile, din câte

înţeleg.

— Exact. Mai ales *„Silver Lady”*. E o frumuseţe.

Entuziasmul lui o făcu să zâmbească.

— Trebuie să vii la bord, s-o vezi. Ai să vii, Robin?

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea, în timp ce coteau pe aleea de la Penfield. Şi-ţi mulţumesc, Henry, ai fost foarte drăguţ cu mine în seara asta.

— N-ai pentru ce. Oricând.

Se întoarse în scaun, privind-o, după ce opri maşina în faţa casei.

— Am fost atât de drăguţ ca să merit un sărut?

Robin îi privi chipul simpatic şi cam simplu – şi, spre nemulţumirea ei, se pomeni întrebându-se dacă şi Toby Evans ar fi fost la fel de reticent, în împrejurări similare. Zâmbi şi îl sărută uşor lângă colţul gurii.

— Robin…

— Noapte bună, Henry, îl întrerupse ea, adăugând cu un hohot de râs: sau, mai bine zis, bună dimineaţa.

Henry oftă resemnat şi se întinse să-i deschidă portiera. După ce coborî, Robin se aplecă să-i mai spună încă o dată:

— Şi-ţi mulţumesc pentru seara plăcută.

* * *

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, veni iar vorba de Simon, iar Robin se încruntă, nemulţumită.

— Cine-i acest Simon Cranmer? se interesă Michael. Cât de bine îl cunoşti, Robin?

Înainte de a răspunde, Robin îşi unse o felie de pâine cu unt, încercând să plaseze relaţia ei cu Simon în perspectiva potrivită.

— E un bărbat pe care l-am cunoscut la Londra, spuse ea. Atâta tot.

Michael strângea din fălci cu îndărătnicie, iar Robin ştia prea bine ce însemna asta. N-avea s-o slăbească până nu scotea de la ea tot ce putea. Ca un terrier cu un os, nici nu se gândea să-i dea drumul.

— Ăsta nu-i un răspuns, spuse el încet. Cine e, Robin? Te rog să

mă ierți dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar individul ăsta m-a pus pe gânduri. Nu mi-a plăcut deloc cum arăta și suspectez întotdeauna bărbații care maltratează așa femeile.

— Of, Michael, nu te mai agita atâta, îi zâmbi Robin. N-a fost cine știe ce. Oricum, probabil că s-a întors la Londra, așa că totul s-a terminat.

— Mă îndoiesc, obiectă Michael. Nu părea genul de om care să se lase cu una cu două.

— La fel ca tine! i-o întoarse Robin, și o văzu pe Jane zâmbind pe furiș, la adăpostul ceștii de cafea.

— Te are cu ceva la mână, stărui el.

Robin oftă resemnată.

— În regulă, Michael, acceptă ea, pe un ton obosit. L-am cunoscut la o petrecere, acum trei luni, și mi-am închipuit, ca o idioată, că mă îndrăgostisem de el. Am fost împreună cam șase săptămâni, după care a început să fie prea… pretențios, așa că am încetat să-l mai văd.

Își alegea cuvintele cu grijă, ca să nu dea o impresie greșită. Deziluzia fusese rapidă și sigură, iar Robin încercase să uite cruzimea disprețuitoare a cuvintelor lui Simon, când refuzase să cedeze pretențiilor lui și-l părăsise, dar încă mai ținea minte râsul lui batjocoritor și sarcasmul rece din privire. Se uită drept în ochii lui Michael, cu buzele arcuite într-un zâmbet cinic.

— Nu mă are cu nimic la mână, pentru că am întrerupt întâlnirile cu el. Cu asta ți-am răspuns la întrebare?

— Da.

Michael îi zâmbi. Ochii lui cenușii, atât de asemănători cu ai ei, erau încălziți de afecțiune și înțelegere.

— Îmi pare rău că te-am interogat, îngerașule, ar fi trebuit să mă aștept. Dar de ce a venit aici?

Robin surâse și ea.

— Cum spuneai: nu se dă bătut niciodată.

— E îndrăgostit de tine? întrebă Jane cu blândețe, iar Michael și Robin se întoarseră spre ea, privind-o îngăduitori, căci îi cunoșteau bine romantismul.

— Nu ştiu, răspunse Robin. El zice că da, sau cel puţin aşa încearcă să dea impresia, dar ştiu ce să spun…

Oftă.

— Oricum, spre că a plecat înapoi la Londra. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

— Niciodată? insistă Jane.

Robin clătină din cap.

— Niciodată, şi cred că s-ar putea să fi plecat, fiindcă Michael i-a ordonat să mă lase în pace.

— Hmm…

Se vedea clar că Michael nu era prea convins.

— Sper că ai dreptate. În West Norman, n-avem nevoie de-alde ei.

— Fii cinstit, iubitule, interveni blândă Jane. Poate că *este* îndrăgostit de Robin. E foarte posibil să regrete felul cum s-a purtat. Doar nu-l cunoşti, nu?

— L-am văzut la faţă, îi reaminti Michael. Am văzut cum se purta cu Robin.

Jane îl privi surprinsă.

— Mi-ai spus că o săruta, iar pe cele mai multe fete nu le deranjează să fie sărutate, să ştii. N-a fost nimic mai mult decât atât, nu-i aşa, Robin?

O privi neliniştită, iar Robin zâmbi încurajator, dorindu-şi ca fratele ei să fi avut mai mult tact.

— Într-adevăr, iubito. Dar trebuie să recunosc, m-am bucurat când a venit Michael.

— E mă bucur numai că Toby a avut inspiraţia să-mi spună, adăugă Michael privind-o sever, cu ochii lui cenuşii. N-ai să-l mai vezi, nu-i aşa?

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare, iar Robin clătină din cap.

— Dacă e după mine, nu, îi promise ea, sperând să nu fie niciodată nevoie să-şi pună decizia la încercare.

* * *

Timp de două zile, nu mai auzi nimic despre Simon şi începu să respire mai uşurată. Vremea rămânea frumoasă, iar Robin constatase că vederea de pe marginea falezei de vizavi de Penfield merita atenţia ei, aşa că într-o dimineaţă îşi adună ustensilele, cu intenţia de a-şi petrece cea mai mare parte din zi pe culmea falezei.

Ajunsese la capătul aleii şi se pregătea să traverseze drumul, când în faţa ei opri o maşină albă din cape coborî Toby Evans, cu un zâmbet larg pe faţă.

Robin avea pe ea sarafanul vechi de bumbac pe care-l purta întotdeauna când picta, şi o pereche de sandale cu tălpi plate, aşa că arăta destul de copilăreşte. Părul legat cu o panglică accentua efectul juvenil, şi-şi dori să se fi îmbrăcat doar puţin mai formal.

— Bună dimineaţa, salută Toby. Permite-mi să te ajut, arăţi ca un măcar încotoşmănat cu samare.

— Mulţumesc, răspunse ea rece, dar mă descurc de minune şi singură.

Ca pentru a dovedi că minţea, perna pe care şi-o luase ca să stea mai comod pe scăunelul de pictură îi alunecă de sub braţ, căzând în drum, la picioarele lui Toby.

— Ar fi mai bine să cedezi elegant, remarcă el, luându-i echipamentele din braţe şi lăsând-o doar cu scăunelul pliant şi perna pe care o ridicase din drum. Unde le duci?

— Doar vizavi, pe creasta falezei, spuse ea. E o vedere minunată, de-aici până la Welton Head.

— Mhmm, e destul de atrăgătoare, confirmă el, punându-i lucrurile în locul indicat; stătea chiar lângă margine, privind în direcţia pe care i-o arătase, peste întinderea albastră a mării, până la plaja albă nisipoasă, cu verdeaţa de pe Welton Head, ca fundal pentru casa Celiei Ramón. Ştii să pictezi bine?

— Cred că da, răspunse Robin. Am deschis o expoziţie personală la Londra, recent, şi am avut destul succes.

— A, eşti independentă, comentă el pe neaşteptate. Te-am judecat greşit, considerându-te mai degrabă decorativă decât folositoare, dar îmi dau seama că trebuie să-mi corijez părerea.

— Întotdeauna te porţi atât de grosolan cu persoanele pe care abia le cunoşti? ripostă rece Robin.

Spre furia ei, Toby râse.

— Tot ţepoasă ai rămas, remarcă el, urmărindu-i cu interes pregătirile. Nu mă simpatizezi chiar *deloc,* nu-i aşa?

Robin îşi potrivi şevaletul şi scaunul şi se aşeză, încercând să-l ignore, dar ştia că era o speranţă deşartă. Oricât dispreţuia sentimentele de admiraţie pe care le inspira Toby altor femei, trebuia să recunoască măcar atâta lucru: nu era un om uşor de ignorat.

— Nici nu te simpatizez, bici nu te antipatizez, îl informă ea, încercând să afecteze un tot cât mai plictisit. Dar nu-mi place să se uite nimeni la mine când lucrez.

Spre surprinderea ei, Toby dădu din cap.

— Scuză-mă, uitasem de temperamentul artiştilor, spuse el. Ar fi mai bine să plec.

Robin simţi că rămăsese pe loc şi se întrebă de ce nu se mai hotăra odată să plece. Curioasă, se întoarse spre el, privindu-l.

— Mă întrebam cât de bine am făcut menţionând incidentul de la club, spuse Toby. Poate ar fi fost mai bine să nu-i spun lui Michael. Dacă ţi-am cauzat dificultăţi, te rog să mă scuzi.

Ochii ei cenuşii se dilatară cu surprindere la auzul scuzelor, şi clătină din cap.

— Te rog să nu te scuzi. Nu s-a întâmplat mare lucru, deşi Michael a cam făcut tapaj. Şi-a pierdut calmul şi l-a trimis pe Simon de-a berbeleacul în tufişuri.

— Deci, te hărţuia într-adevăr!

Toby părea furios, iar lui Robin îi fu greu să-l privească în ochi fără să simtă un ciudat fior de slăbiciune.

— Nu trebuia să te las singură cu el – îmi pare rău. Dar păreai mult mai dornică să scapi de mine decât de el, aşa că eram în dilemă. De obicei, nu plec, lăsându-le pe reprezentantele sexului slab să se descurce singură cu clienţii dificili, dar, în cazul de faţă…

Îşi desfăcu mâinile, cu un gest de neputinţă.

— …am considerat că cel mai bine era să-l anunţ pe Michael.

— Îţi mulţumesc.

Robin nu voia să-i întoarcă spatele, dar privirea lui era foarte deconcertantă.

— Nu aveai niciun motiv să-ţi faci griji; Simon nu e un om rău, dar s-a obişnuit ca toată lumea să-i facă pe plac.

Toby dădu din cap.

— Am bănuit. Te-a urmărit de la Londra până aici?

— Da.

Ar fi preferat să-l lase în pace pe Simon. Îi era de ajuns că trebuise să le explice totul lui Michael şi Jane, şi nu avea de gând s-o facă din nou, şi pentru Toby Evans.

— Sper că acum a plecat de tot.

Toby clătină din cap, zâmbind cu jumătate de gură.

— Mă îndoiesc foarte mult, că va face asta. Nu-l văd renunţând la tine fără luptă, spuse el cu convingere, adăugând: ştiu că eu, unul, n-aş face-o, dacă ai fi a mea.

Robin se concentră câteva secunde asupra paletei, fără să comenteze.

— Eu nu încerc niciodată să ghicesc care va fi următoarea mişcare a cuiva, spuse ea în cele din urmă. Şi în niciun caz n-aş căuta să judec acţiunile lui Simon după ale tale. Tu eşti cu totul altfel.

— Mulţumesc, răspunse Toby pe un ton atât de răutăcios, încât o făcu să-l privească, încruntată – dar numai pentru a-i vedea expresia amuzată din ochi.

— N-am spus-o neapărat ca pe un compliment la adresa ta, replică Robin. Simon poate fi foarte persuasiv, când ţine cu tot dinadinsul.

— Nu mă îndoiesc, încuviinţă el, cu o solemnitate care nu i se regăsea şi în privire. Deşi mărturisesc că niciodată n-am găsit recesar să recurg la ambuscade şi la speriatul de moarte al fetelor!

Robin îşi stăpâni o nouă ripostă caustică, mulţumindu-i în schimb cât putea de rece.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru grija arătată, dar nu a fost necesară.

— Mă bucur, răspunse el calm. N-aş fi vrut să te am pe conştiinţă.

Îi zâmbi, văzând că aşezată pe scăunel arăta şi mai scundă decât de obicei.

— Te las să-ţi vezi de treabă, şi mă întorc şi eu la ale mele.

Se întoarse să plece, dar imediat se răsuci din nou spre ea, repede.

— Apropo, reluă el pe un ton ezitant, şi din spatele Penfield-ului e o vedere destul de frumoasă. Nu ştiu dacă ai observat-o. Spre White's Farm. Dacă-ţi place aşa ceva, tatăl meu spune că e ca un peisaj de Constable, cu extravilanul plat şi ferma, cu eleşteul în faţă.

— Mulţumesc.

Interesul lui surprinzător o lăsase fără replică, aşa că zâmbi:

— Te interesează pictura, doctore Evans?

— Toby, o corectă el cu un zâmbet, apoi clătină din cap. Trebuie să-mi recunosc ignoranţa abisală în cea mai mare parte a artelor plastice, dar tatăl meu e aproape expert. Se înnebuneşte după tablouri şi invidiază pe oricine ştie să picteze. Am să-i spun despre tine şi probabil va găsi un pretext ca să staţi de vorbă.

— Sper să fie aşa. Mi-ar plăcea să-l cunosc, pare un om foarte drăguţ.

— Am să-i spun. Cu el, nu cred c-ai să fii la fel de ţepoasă cum eşti cu mine.

Robin fu gata să protesteze, dar Toby râse uşor, trăgând-o încet de o şuviţă de păr.

— Acum te las să lucrezi. La revedere, Robin.

În chip ciudat, îi părea rău să-l vadă plecând.

— La revedere, salută şi ea, întrebându-se cum era doctorul Evans senior, care părea să vină mereu în vizită când ea era plecată.

Nu ştia cât de curând avea să-i fie satisfăcută curiozitatea.

* * *

A doua zi, tocmai se aşezase din nou în acelaşi loc, când văzu cu coada ochiului că se apropia cineva. Când noul-sosit se apropie, Robin întoarse capul, răspunzându-i automat la zâmbetul prietenos. Avea ceva familiar, în chipul oacheş cu trăsături puternic marcate, sub părul

brunet des, vârstat din belşug cu argintiu.

— Domnişoara Lester?

Îi întinse o mână care o înghiţi aproape cu totul pe a ei.

— Eu sunt Mervyn Evans – probabil că aţi auzit despre mine, ca doctor Evans.

Îi privi pânza.

— Sper că nu vă deranjnez – dacă da, vă rog să-mi spuneţi.

— Câtuşi de puţin, îl asigură Robin, ridicându-se de pe taburet. Oricum trebuia să-mi dezmorţesc puţin picioarele. Îmi pare foarte bine că vă cunosc, domnule doctor Evans. Într-un fel, mă aşteptam să veniţi.

Expresia lui vinovată o făcu să zâmbească.

— Mi-a fost uşor să-mi dau seama cine sunteţi, încă dinainte de a vă fi prezentat.

Mervyn Evans chicoti profund, ca şi cum o asemenea situaţie i-ar fi fost familiară.

— Se întâmplă întotdeauna, îi spuse el încântat. Uneori, cred că sunt mai cunoscut ca tatăl lui Toby Evans, decât ca doctorul Mervyn Evans!

— Semănaţi *foarte* mult, confirmă ea. Deşi există şi unele deosebiri subtile, desigur.

— Mai ales pentru un ochi de pictor, ca al dumneavoastră, răspunse doctorul Evans, privind-o cu ochii lui mai deschişi la culoare decât ai fiului său, dar în care se citea aceeaşi expresie pe jumătate amuzată. Fiul meu are dreptate, *sunteţi* foarte frumoasă, aşa cum mi-a spus.

— Aşa v-a spus?

Robin era sincer surprinsă, întrucât nu-şi imaginase că-l impresionase atât de mult pe Toby.

— Într-adevăr. Mi-a spus că sunteţi o copilă foarte frumoasă. Vă rog să mă scuzaţi, se grăbi el să adauge, acestea au fost cuvintele lui Toby, nu ale mele.

În ochii lui negri se zări o luminiţă ştrengărească.

— Eu, unul, v-aş fi descris ca pe o femeie foarte frumoasă – dar înţelepciunea vine numai cu vârsta.

Doctorul Evans părea să aibă vreo cincizeci de ani, dar arăta

robust şi în formă, cu un trup la fel de zvelt şi lipsit de grăsime ca al unui bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Toby mi-a spus că vă interesează pictura, zise Robin. M-a prevenit să vă aştept curând.

— Aşa v-a spus? zâmbi doctorul Evans şi se apropie de tablou, studiind cu capul înclinat într-o parte schiţa de pe pânză. E foarte adevărat, domnişoară Lester, nu mă mai satur să mă uit la picturi, şi mai ales la cele care-mi iau ochii.

— Aţi pictat şi dumneavoastră vreodată? întrebă ea, iar Mervyn Evans clătină din cap cu regret sincer.

— N-a folosit la nimic, răspunse el cu tristeţe. Am încercat de vreo două ori, dar ieşea atât de prost încât mi-am pierdut orice speranţă. Însă invidiez din toată inima pe oricine ştie să folosească pensula ca pe un instrument de creaţie. E un talent minunat.

— Mie îmi place la nebunie, recunoscu Robin, mişcată de afecţiunea lui vizibilă pentru pictură. Mi-a plăcut dintotdeauna, încă de când mâzgăleam foile, în copilărie, dar abia recent mi-am dat seama cât de profitabil poate fi.

— A, da, expoziţia dumneavoastră, dădu din cap Mervyn Evans, cu un zâmbet. Toby a fost foarte neglijent. V-am recunoscut numele de îndată ce l-am auzit, deşi el nu şi-a dat seama. Un prieten al meu are un tablou de-ale dumneavoastră şi îl tot admir, de când l-a cumpărat, anul trecut, la Londra. A avut norocul de a putea să vă viziteze expoziţia.

— A avut mult succes, răspunse Robin, zâmbind radios. Nu mă aşteptam. Am fost năucită.

— Dar de ce să nu fi avut? Oamenilor încă le mai plac tablourile bune, să ştiţi, iar dumneavoastră sunteţi o pictoriţă talentată, sunteţi *foarte* talentată. Eu nu sunt decât decât unul dintre miile de oameni care vă admiră operele.

Robin se înroşi de plăcere, cu atât mai mult cu cât simţea că laudele lui erau absolut sincere, fără a urmări s-o flateze.

— Nimic nu mă stimulează mai mult decât laudele, domnule doctor Evans, mai ales când sunt autentice. Nu sunt pictoriţă profesionistă de atât de multă vreme încât să fi ajuns deja blazată. Încă mă mai bucură aplauzele şi complimentele.

— Şi de ce nu, replică el, dacă le meritaţi?

O privi zâmbind.

— Sper ca viaţa de-aici să nu vi se pară prea plicticoasă, după strălucirea Londrei.

Robin clătină din cap.

— Îmi place enorm, spuse ea cu sinceritate. Este o regiune atât de frumoasă, şi toţi sunt extraordinar de prietenoşi. Am senzaţia că aş fi aici de ani de zile.

— Atunci, sper să rămâneţi cât mai mult, răspunse doctorul Evans. Pe-aici avem destule privelişti minunate, şi sunt sigur că le puteţi picta aşa cum se cuvine. De asemenea, adăugă el cu un zâmbet care-i amintea de Toby, ne place să avem în preajmă cât mai multe fete frumoase posibil, fac ca viaţa să fie mult mai interesantă.

Robin râse.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Evans. Sper să stau un timp, oricum. Mi-ar plăcea să fiu aici când va naşte Jane, dar va trebui să aştept să văd ce se întâmplă.

Doctorul Evans o privi curios un moment, apoi zâmbi.

— Întotdeauna e bine să aşteptaţi să vedeţi, răspunse el. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.

Ceea ce era foarte adevărat, îşi spuse Robin, mai ales dacă Simon Cranmer hotăra să scoată capul din nou.

Capitolul 5

Săptămâna următoare fu cât se putea de umedă. Era o vară tipic englezească, se plânse Robin, privind ploaia care şiroia pe ferestre, aproape ştergând lumea de-afară. Pe o asemenea vreme, West Norman era cu siguranţă cel mai deprimant loc de pe pământ. Robin se gândea la toate planurile pe care şi le făcuse, precum şi la pânza ei neterminată, care aştepta pe şevalet.

Îl văzuse de trei ori în săptămâna aceea pe Toby Evans, care trecuse în două rânduri pe la Michael ca să discute unele probleme legate de Yacht Club, şi o dată când Robin, riscând să înfrunte urgiile cerului înnorat, ieşise la o plimbare. Ploaia o prinsese departe de

Penfield şi fără impermeabil, căci în pofida norilor, era foarte cald. Toby o luase cu maşina, pentru a o lăsa, udă leoarcă şi enervată foc, la uşa lui Jane, informându-i vesel cumnata că probabil avea să contracteze o pneumonie, dacă nu făcea imediat o baie fierbinte.

— Îmi venea să-i dau una! spuse nervoasă Robin, în timp ce Jane îi pregătea baia. Uită-te la mine, udă până la piele, şi tocmai el a trebuit să apară!

— Ei, măcar te-a împiedicat să ajungi şi mai udă, răspunse rezonabil Jane.

Robin scoase un sunet scurt şi aspru, de dezgust.

— Mai părea şi să se amuze copios, adăugă ea scurt. Eu nu eram de aceeaşi părere. De ce n-a putut să vină doctorul Evans, el ar fi fost mai înţelegător.

— S-ar fi agitat mult pentru tine, fu Jane de acord, zâmbind spre faţa iritată a cumnatei sale. E un dulce, nu-i aşa?

— Îmi place doctorul Evans, răspunse Robin. Este, într-adevăr, drăguţ.

— Iar Toby nu-i ca el? întrebă Jane, cu o regretabilă lipsă de tact. Parcă-l văd pe Toby, peste vreo douăzeci de ani, exact la fel ca el.

— Ha! făcu Robin cu îndoială. Nu mi-l imaginez atât de atent şi plin de consideraţie ca tatăl lui, e mult prea înfumurat.

Jane puse pe taburet mai multe prosoape calde, zâmbind cu indulgenţă.

— A, nu, nu e deloc înfumurat, îşi apără ea eroul. Este doar… foarte sigur pe sine. Dar e prea drăguţ ca să fie îngâmfat, draga mea.

— Bine, cum vrei tu, râse Robin, încercând apa cu vârful piciorului. Ştiu că ai avut mari probleme cardiace din cauza lui Toby Evans.

Dimineaţa următoare fu la fel de însorită ca săptămâna dinainte, iar Robin oftă uşurată când văzu soarele strălucind prin ferestre. Nu mai era soarele slab şi umed care-i păcălise în ultimele zile, ci un adevărat soare fierbinte de august, care în curând avea să usuce pământul.

Telefonul o întrerupse în timp ce-şi bea cafeaua de după prânz, iar Jane, fiind mai aproape de uşă, se duse să răspună. Reveni după

câteva momente, cu o expresie atât de nesigură pe față, încât Michael întrebă imediat ce se întâmplase.

— Nimic, spuse ea, zâmbindu-i lui Robin fără convingere. E pentru Robin. Mă întrebam dacă n-ar fi fost bine să te chem, Robin dragă, dar părea destul de disperat, într-un fel, așa că nu l-am putut refuza. E Simon Cranmer.

Un moment, Robin nu se mișcă din loc, apoi se ridică de pe scaun, fără să ia în seamă privirea încruntată a fratelui ei, și porni către ușă.

— E-n regulă, Jane, îți mulțumesc, am să vorbesc cu el, dacă-i așa de disperat.

Simțea un fior îngrozitor de rece în stomac, și știu, încă dinainte de a ridica receptorul, de ce părea Simon atât de disperat, dar făcu un efort să rămână fermă. N-ar fi avut niciun rost să capituleze.

— Alo? răspunse ea, ca și cum ar fi vorbit cu un străin, și îl auzi trăgându-și respirația.

— Robin! *Trebuie* să te văd.

Iar începuse, își spuse Robin, familiarele rugămiți disperate de a-l ierta. Clătină din cap, deși Simon nu putea s-o vadă.

— *Trebuie,* Robin, te rog!

— Nu! refuză ea, pe un ton mai vehement decât intenționase. Nu, Simon, am vorbit serios. Nu vreau să te mai văd niciodată. Credeam că ai înțeles în sfârșit și că te-ai dus la Londra. Și acum, te rog, o dată pentru totdeauna. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine.

— Nu vorbești serios.

Robin își imagina ușor expresia ochilor lui albaștri spălăciți, în timp ce o asculta, căutând o cale de a o convinge.

— *Trebuie* să te văd, Robin, te rog, iubito, nu poți refuza, când am făcut iar atâta drum până în satul ăsta îngrozitor, numai ca să te văd pe tine.

Robin simți că i se strângea inima.

— Te-ai întors aici?

— Sigur că m-am întors, iubito. Nu poți refuza să ne întâlnim, nu-i așa?

— Ba da, și o și fac, insistă Robin cu disperare. La revedere,

Simon…

— Stai! strigă el, cu un glas ascuţit şi cam răguşit, pe care Robin i-l mai auzise. Nu poţi să ieşi aşa, pur şi simplu, din viaţa mea. Nu te las!

Apoi deveni persuasiv, puţin mai încrezător, auzind că nu răspundea – dar nici nu închidea.

— Sunt la Eggles Point. Ştii unde e?

— Nu, răspunse ea încet, bănuind ce urma. Nu ştiu.

— E linişte şi foarte pustiu, iubito, continuă el. O cabină telefonică, un far şi-n rest, mai nimic. E foarte sus. Marea e la vreo două sute de picioare dedesubt.

Inima lui Robin tresări dureros, când îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Simon…

— Dacă nu vii, continuă el, am să sar de pe faleză – şi ştii că nu glumesc, Robin.

Avea senzaţia că un deget de gheaţă îi cobora pe şira spinării; deşi se aşteptase, nu prevăzuse ceva atât de oribil. Nu ştia dacă avea sau nu intenţia să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. O mai ameninţase o dată, şi… Se cutremură. Acesta era atuul lui, desigur – incertitudinea.

— Robin?

Nehotărâtă, îşi muşcă buza.

— Simon, n-ai fi în stare!

— Ba da! insistă el. Vorbesc serios, Robin. Dacă nu vii la mine, o să mă ai pe conştiinţă. De data asta, vorbesc serios.

De data asta, vorbea serios; dar oare vorbise vreodată cu adevărat serios? O mai ameninţase de multe ori aşa, iar Robin cedase, aşa cum ştia că avea să facă şi acum, inevitabil.

— Te rog, Simon, făcu ea un ultim apel la raţiune – dacă era într-adevăr capabil de aşa ceva. Te rog, nu mă sili să fac un lucru pe care nu-l doresc. Şi te rog să nu faci nici tu vreo prostie. Pleacă înapoi la Londra şi uită de… uită de noi, uită de toate, Simon. Te rog.

— Nu te pot uita şi nici n-am de gând să încerc.

Acum, el devenise categoric, iar ea, rugătoare.

— Aţi acord o oră ca să te hotărăşti dacă viaţa mea preţuieşte

ceva pentru tine. Dacă până atunci nu eşti aici, am să sar de pe Eggles Point. Nu glumesc, Robin.

Robin stătea nehotărâtă, distrusă, cu receptorul strâns în mână, văzând în ochiul minţii cum trupul zvelt şi înalt al lui Simon se rostogolea de pe faleză în apă, de la o înălţime de şaptezeci de metri.

— Bine, consimţi ea în cele din urmă. Am să vin, dar pentru ultima dată, Simon. Indiferent ce mă ameninţi că faci.

— O, iubita mea Robin! râse el uşurat. Ştiam eu că nu mă urăşti atât de ult pe cât susţineai! Voi fi aici, aşteptându-te, dragostea mea, vino doar cât poţi de repede.

Robin nu-i răspunse. Închise şi se întoarse în sufragerie, cu un aer atât de preocupat încât Jane şi Michael schimbară o privire între ei.

— Sper că i-ai spus vreo două, comentă Michael, căutându-i pe faţă vreun semn despre rezultatul conversaţiei. Ce obraznic, să te sune iar, după ce-ai crezut că scăpaseşi de el.

Robin zâmbi fără tragere de inimă, apoi se întoarse spre Jane.

— Unde-i Eggles Point? întrebă ea. Departe de aici?

— Cam la o jumătate de oră, pe jos, răspunse Jane, privind-o curioasă. Dar acolo nu e nimic, Robin, doar o faleză şi un far. E chiar destul de sinistru.

— Şi cum ajung acolo?

Robin se gândea disperată la jumătatea de oră a drumului şi la limita de o oră pe care i-o impusese Simon.

— O iei drept pe drumul de Normanby, îi explică Robin, aruncând spre soţul ei o privire chinuită, prin care îi cerea să intervină.

Michael se încruntă.

— Nu cumva vrei să te întâlneşti iar cu Cranmer? Idioată mai eşti, Robin!

Robin se întoarse spre el, cu nervii întinşi la limită.

— Nu văd ce importanţă are pentru tine, Michael, spuse ea. n-am intenţia să mă mai văd cu el, după ziua de azi.

— La fel ai spus şi data trecută, replică Michael. Şi credeam că s-a întors la Londra. Dacă ai de gând s-o rupi cu el, atunci de ce n-o faci acum, pentru numele lui Dumnezeu? Lasă-l să se întoarcă acolo de unde-a venit. N-avem nevoie de el aici.

— Nici eu, răspunse ea furioasă, aproape cu ochii în lacrimi. I-am spus să plece, dar nu vrea să mă asculte. Voi nu-l cunoaşteţi la fel ce bine ca mine.

— Nici n-am chef să-l cunosc, ripostă Michael, după toate exhibiţiile de la club. Aş prefera să ai mai multă minte.

— Şi eu, răspunse Robin. Dar am să mă întâlnesc cu el, Michael, aşa că mai bine obişnuieşte-te cu ideea.

Michael se înrcuntă un moment, simţindu-i încordarea când îi puse mâinile pe braţe.

— Robin, te rog, nu te du.

— N-ai putea să înţelegi, spuse ea, dându-i mâinile la o parte. Mă pot întâlni cu Simon, dacă vreau, fără ca asta să însemne c-a venit sfârşitul lumii.

Vorbea încercând să-şi stăpânească tremurul din voce, şi simţi privirea îngrijorată din ochii albaştri ai lui Jane, deşi nu spuse nimic, lăsându-l pe Michael să se ocupe de ea.

— Mă duc doar la o plimbare, spuse, mai calmă. Nu-ţi face griji, Michael. În fond, nu mai sunt un copil, să ştii, am locuit singură la Londra timp de patru ani şi jumătate. Pot să-mi port foarte bine de grijă.

— Nu sunt atât de sigur, i-o întoarse Michael. Dacă acest Cranmer e un exemplu al genului de bărbaţi cu care umbli, nu-mi inspiri deloc încredere.

— Michael, termină! Mă duc la Eggles Point, şi cu asta am terminat, aşa că nu mai face atâta caz!

Se uită la cumnata ei şi văzu că o privea cu o expresie foarte neliniştă.

— E-n regulă, Jane, spuse ea, încercând s-o calmeze. Merg doar să mă întâlnesc cu Simon şi să-i spun că s-a terminat, o dată pentru totdeauna!

Jane nu făcu decât să dea din cap, privind chipul furios al soţului ei.

— Bine, du-te! se răsti el. Dar să nu-mi vii înapoi plângând. Dacă ţii neapărat să te porţi ca o idioată, pe viitor n-ai decât să-ţi porţi singură de grijă!

Trecuseră ani de zile de când nu se mai certaseră, dar aceste ciocniri între temperamentele lor inflamabile de acest gen erau întotdeauna explozive şi, de obicei, se sfârşeau cu Robin pierzând, înlăcrimată. Nici această ocazie nu făcu excepţie. Robin strânse oumnii, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce căuta un răspuns potrivit. Ne găsi niciunul, aşa că ieşi în fugă din cameră şi din casă.

Era atât de furioasă şi orbită de lacrimi, încât nici nu vedea încotro mergea. Ştia numai că trebuia să ajungă la Eggles Point şi că era deja târziu. Abia când un scrâşnet de frâne îi atrase atenţia, şi văzu lângă ea o maşină mare şi albă, îşi dădu seama unde se afla.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Era să dau peste tine. De ce naiba nu te uiţi pe unde mergi, în loc să te repezi aşa în drum?

— Iartă-mă…

Privi neliniştită spre ochii negri care-i cercetau alarmaţi faţa şi nu putu decât să repete.

— Iartă-mă, Toby.

— Bine, răspunse el, pe un ton mai normal, te iert, dar asta nu schimbă faptul că puteam să te lovesc cu maşina şi să te omor.

— Ei bine, nu m-ai lovit, murmură ea posomorâtă, dorindu-şi să n-o mai privească atât de atent; ochii aceia aveau o expresie aproape hipnotică. Poate că-ţi pare rău că n-ai făcut-o, adăugă ea, răpusă de auto-compasiune.

— Nu vorbi prostii, o repezi Toby. N-am niciun chef să fiu acuzat de omor din culpă, numai pentru că pe tine te-a apucat pofta de autodistrugere.

Îşi alesese foarte neinspirat cuvintele, dar acestea îi reamintiră unde se ducea, şi se uită la ceas, neliniştită.

— O, cerule, era să uit! spuse ea aparte. Te rog, lasă-mă să trec, mă grăbesc.

Toby ridică din sprâncene, curios.

— Şi *unde* te grăbeşti aşa? Pot să te iau cu maşina?

Robin îşi imagină imediat ce-ar fi simţit Simon dacă o vedea coborând din maşina lui Toby.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea repede. Cred că nu te duci la Eggles Point, nu-i aşa?

— La Eggles Point? repetă el. De ce tocmai la Eggles Point?

— De ce nu? Fac o plimbare până la Eggles Point, atâta tot.

Ar fi trecut pe lângă el, dar Toby îi tăie calea, nedumerit.

— La Eggles Point nu e decât un far, spuse el. Iar dacă te duci doar într-o plimbare până acolo, n-are niciun rost să nu te iau cu mașina, nu-i așa? Păreai destul de grăbită.

— Dacă mă lași să trec, am să ajung și pe jos. Îmi pare rău că ți-am ieșit în fața mașinii.

— Era cât pe ce să-ți pară și mai rău, o informă el sec. Dar, dacă insiști să mergi pe jos, n-ai decât.

Se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă, iar Robin observă pentru prima oară că nu purta costumul lui obișnuit, ci o bluză pe gât și o geacă. Probabil ieșise să se distreze, și se întrebă un moment în compania cui.

Îi observă și lucirea amuzată din ochi. Peste o clipă, Toby îi făcu cu mâna, trecând cu mașina pe alături și strigându-i prin fereastra deschisă:

— Plimbare plăcută!

Robin îl privi cum se îndepărta cu viteză, dorindu-și să-i fi acceptat oferta. Drumul urca, dar nu era atât de abrupt încât să-i îngreuneze mersul, iar briza răcoroasă a mării o calma. După un timp, o luă pe o cărare din stânga, sperând să ajungă mai repede la Eggles Point. Marea oglindea orbitor lumina soarelui, făcând-o să regrete că, în graba plecării, nu-și luase ochelarii de soare. Și nu avea la ea nici bani.

Din cine știe ce motiv, se așteptase ca farul să fie pe faleză, dar de fapt se înălța de jos, de la nivelul mării, amintindu-i de Beachy Head – atâta numai că aici nu existau mulțimi de vizitatori prietenși, numai două case singuratice, la o oarecare distanță de margine. Una părea complet părăsită, holbându-se la ea cu orbitele fgoale ale ferestrelor, dar cealaltă avea perdele albastre decolorate și era înconjurată cu un gard. În grădină creșteau acum mai mult buruieni, printre care urmașele crăițelor de odinioară se luptau eroic să supraviețuiască.

Cu excepția foșnetului valurilor și a strigătelor ocazionale ale pescărușilor, domnea o tăcere amenințătoare, care o făcea să se

înfioare. Se opri lângă poarta casei cu perdele albastre şi, un moment, inima îi bătu nebunește, temându-se de tot ce putea fi mai rău. Îşi încleştă mâinile pe lângă trup, privind neliniştită în jur.

Culoarea roşie a unei cabine telefonice cam rablagite îi atrase atenţia, şi-şi aminti că Simon o menţionase. Probabil de acolo îi telefonase, deşi nu putea să înţeleagă de ce alesese un loc atât de pustiu. Tocmai se pregătea să se întoarcă spre casă, când îi mai atrase atenţia şi altceva, lângă cabina telefonică. De după un şir de tufişuri ieşea capota unei maşini albe. Aşadar, Toby Evans se hotărâse să vină şi el la Eggles Point. Robin se întrebă alarmată unde era Simon.

— Robin!

Chemarea se auzise dinspre casă. Răsucindu-se în loc, Robin îl văzu pe Simon, care zâmbea.

— Intră, o invită el, deschizând larg portiţa şubredă a grădinii. Mi-am luat o casă la ţară. Nu e cea mai elegantă vilă, dar e perfect izolată, iubito. Pe o rază de câteva mile, nu mai e nimeni în jur.

Decât Toby, reflectă Robin, amintindu-şi de maşina albă, dar nu spuse nimic.

Îl urmă pe Simon în camera mică a casei, care era mobilată sumar şi sărăcăcios, dar arăta destul de normal, în lumina soarelui care intra printre perdelele decolorate.

— Simon…

— Confortabil, nu-i aşa? îi ignoră el încercarea de a-i vorbi. Am închiriat-o pentru un timp. Un chilipir, desigur, nu-i chiar ca-n West End.

— Simon, de ce?

Robin era hotărâtă să lămurească tot ce era de lămurit, cât mai rapid posibil, şi să scape de el.

— Doar nu vrei să locuieşti aici.

Simon râse scurt, privind-o ironic cu ochii lui spălăciţi.

— Nu văd de ce nu, răspunse el. Pe moment, îmi convine, şi e atâta linişte aici, tocmai locul ideal pentru întâlniri între îndrăgostiţi.

Se apropie de ea şi o luă de mână, mângâindu-i degetele, până când Robin îşi smulse grăbită mâna.

— Ţi-am spus că totul s-a terminat, Simon. S-a terminat. Nu

glumesc.

Ochii ei cenuşii se întunecaseră de furie, privindu-l în camera mică.

— Nu cred că ai avut intenţia să sari de pe faleză, n-ai încercat decât să mă şantajezi ca să vin.

Îl implora din privire să-i răspundă că era adevărat, că fusese doar o ameninţare, dar Simon clătină din cap.

— Aşa crezi, iubito? Ei bine, indiferent ce intenţii aveam, până la urmă am reuşit, nu-i aşa? Eşti aici, aşa cum ştiam, pentru că n-aveai încotro.

Îi apucă strâns mâinile într-ale lui, trăgând-o spre el, atât de aproape încât Robin îi putea distinge albastrul-cenuşiu rece al ochilor şi albeaţa danturii impecabile, contrastând cu chipul bronzat.

— Nu! protestă ea. N-o să ţină, Simon. De data asta m-ai păcălit, dar a doua oară n-o să-ţi mai meargă. Ştiu că nu vorbeşti serios şi, dacă mai încerci, n-am să te cred.

— Serios? zâmbi el încrezător. Ai putea fi vreodată sigură că nu vorbesc serios, iubito? Mai ţii minte când te-am ameninţat cu autobuzul, când ne certaserăm şi voiai să te desparţi de mine? Ai ajuns tocmai la timp, nu-i aşa?

Robin se cutremură, amintindu-şi cum aşteptase până în ultima clipă, sperând că glumise, apoi alergase spre el, până la marginea trotuarului. Simon ştia că întotdeauna avea să-l împiedice să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Dar dacă, măcar o dată, n-o făcea?

— Îmi amintesc, spuse ea cu voce surdă, şi aş prefera să te fi lăsat acolo.

Putea să prevadă uşor un viitor constând numai în asemenea ameninţări şi şantaje morale.

— Atunci, aş fi aflat dacă erai hotărât într-adevăr s-o faci sau nu. Ăsta-i şantaj curat, Simon, şi nu-mi place să mă şantajeze nimeni.

— Iubito!

Simon îi dădu drumul, cuprinzându-i în schimb faţa în mâini.

— Nu vorbi aşa, te rog. Te doresc, ştii bine, şi nu suport să trăiesc fără tine. Ai să te măriţi cu mine, *nu-i aşa,* Robin?

— Să mă mărit cu tine?

Robin se smulse din mâinile lui, retrăgându-se lângă fereastra prăfuită pe unde se vedea iarba uscată de pe marginea falezei.

— N-am să mă mărit niciodată cu tine, Simon, ar fi trebuit să ştii asta, când ai venit aici. Credeam că ai plecat pentru totdeauna şi eram fericită. Nici nu ştiu de ce te-ai întors.

— Pentru că te iubesc, desigur, răspunse el, cu falsă sinceritate. Dacă nu te măriţi cu mine, nu… nu ştiu ce-am să fac. Te rog, Robin, sunt disperat.

— Nu! insistă ea, aproape în panică. Nu, nu, nu! Nu pot, Simon, orice m-ai ameninţa că faci. Nu pot să mă mărit cu tine.

— Robin, te rog!

Cu mişcări agile ca a unei pisici, Simon ajunse lângă ea, iar Robin se pomeni strânsă în braţe cu cruzime, pe când gura lui o căuta pe a ei.

— Dă-mi drumul, şopti ea când putu în sfârşit să vorbească, zbătându-se fără nicio speranţă în braţele lui. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul!

Niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că uşa din spatele lor rămăsese întredeschisă, până când lumina soarelui fu blocată de o umbră prelungă, şi amândoi se întoarseră surprinşi spre cel ce intrase.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez.

Glasul profund şi scăzut al lui Toby nu sunase niciodată mai binevenit, iar Robin răsuflă uşurată.

— A, bună, Robin.

Părea sincer surprins, deşi nu încăpea nicio îndoială că nu era deloc.

— Nu mă aşteptam să te găsesc aici. N-am ştiut că a închiriat cineva casa.

Se întoarse spre Simon, privindu-l cu o curiozitate politicoasă.

— Ne-am mai cunoscut, nu-i aşa? Am impresia că te recunosc de undeva.

— Se poate, răspunse Simon, cu maliţiozitate abia disimulată. Data trecută m-ai alungat de pe o proprietate privată, dar acum e rândul meu. Asta-i proprietate privată, şi ai încălcat-o fără niciun drept.

— Simon! protestă Robin, şi văzu în ochii lui Toby o licărire

amuzată.

— De fapt, spuse el, am venit să văd dacă-mi poate da cineva o mână de ajutor la maşină, se pare că i-au venit dracii.

Îl privi pe Simon, ridicând întrebător din sprâncene.

— Te pricepi la mecanică? Ai putea să mă ajuți, ce crezi? Ți-aș i foarte recunoscător.

Simon se încruntă, în timp ce vorbea peste capul lui Robin, continuând s-o țină în braţe.

— Îți sugerez să dai telefon la un garaj. E o cabină telefonică, mai încolo, la vreo zece iarzi, indică el direcţia, cu un gest vag.

— Ar fi o idee bună, dar se pare că şi telefonul acela e defect – sau cel puțin așa era adineaori, când l-am încercat.

— Mai devreme, când am vorbit eu, mergea perfect, replică Simon. Mai încearcă.

Toby clătină din cap, cu o expresie atât de abătută încât Robin abia îşi putu stăpâni râsul.

— Deci, nu mă poți ajuta?

— Nu, răspunse scurt Simon. Iar acum, poate eşti atât de bun să pleci. Şi dacă nu-ți poți porni maşina, îți propun să te întorci în West Norman pe jos.

Toby oftă resemnat.

— Se pare că n-am încotro, spuse el. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Apoi o privi pe Robin.

— Mă bucur că ai ajuns fără să pățești nimic, îi spuse el serios. Dar ar trebui să fii mai atentă, să știi.

— Mi-a făcut plăcere plimbarea, răspunse ea, nemulţumită că Toby pleca.

Toby se întoarse spre uşă.

— Atunci, vă las să… vorbiți.

Ezitarea lui dinaintea ultimului cuvânt îi aminti lui Robin de conversația întreruptă și, dintr-odată, nu-și dori nimic mai mult decât să iasă din camera aceea. Toby plecase, lăsând iar soarele să intre pe uşă, iar Robin privi câteva clipe locul unde stătuse, până când atingerea unei mâini pe braţ o făcu să intre în acţiune. Îi dădu mâna la

o parte, nervoasă, şi fugi afară, la soare. Toby închisese potriţa, iar Robin bâjbâia nervoasă s-o deschidă, când îl auzi pe Simon venind pe urmele ei.

— Robin! Vino înapoi imediat!

Ivărul se deschise în sfârşit, iar Robin ieşi, lăsând portiţa să se balanseze în urma ei.

— Toby! strigă ea. Toby, aşteaptă-mă!

Toby se întoarse încet şi, un moment, când îi văzu expresia triumfătoare de pe chip, Robin îşi regretă decizia de a-l fi urmat. Îi acceptă mâna întinsă, în timp ce auzea în spate glasul lui Simon strigând-o, rugător dar şi cu o nuanţă ameninţătoare:

— Robin! Vino înapoi, Robin!

— Încotro? se interesă Toby, trântind portiera maşinii şi pornind motorul. Acasă?

Robin privi spre Simon, care se uita după ei furios, şi se înfioră la amintirea ameninţării lui. Se mira şi că luase decizia neaşteptată de a-l urma pe Toby, lăsându-l pe Simon singur.

— N-am putea merge mai întâi în altă parte? întrebă ea. Dacă ai timp, desigur.

— Bineînţeles că am timp.

O privi scurt, zâmbind.

— Tu eşti şefa.

Robin ascultă torsul lin al motorului, observând că pornise fără nicio problemă.

— Parcă spuneai că maşina nu mai voia să pornească, îl acuză ea, şi-l auzi chicotind în timp ce conducea pe drumul de pe faleză.

— Da, mă rog, se vede că am fost un mecanic mai bun decât crezusem, răspunse simplu Toby. Mi se mai întâmplă, uneori.

— Hmm. Cred că n-a avut nicio problemă.

Înceca să se gândească de ce minţise, dar nu găsea niciun motiv loic.

— De ce ai înscenat defecţiunea, Toby? Şi în fond, de ce ai venit la Eggles Point?

— E teren comunal, răspunse el. N-am făcut decât să-mi exercit dreptul cetăţenesc de a-l folosi. Şi-n plus…

O privi cu un licăr răutăcios în ochi.

— …dacă nu veneam, probabil ai fi acceptat sa de măriți cu sparanghelul ăla de Romeo, și pe urmă ți-ar fi părut rău toată viața.

Robin îl privi cu ochi mari, roșie în obraji, amintindu-și conversația dinaintea apariției lui, și se întrebă cât de mult auzise.

— Ai ascultat la ușă! îl acuză ea. Ce nesimțire!

— N-am ascultat, negă Toby, mai puțin vehement decât se așteptase. Dar vorbeați destul de tare, și *am auzit* când ai spus că indiferent cu ce te amenință, n-ai să te măriți cu el, și nici chiar mie nu mi-ai părut prea convinsă de propriile tale argumente. Sunt destul de sigur că nu te-a crezut.

— Am vorbit serios, se apără Robin, uitând de indignare. Fiecare cuvânt pe care l-am spus era cât se poate de serios. Nu mă pot mărita cu el.

— Îmi pare foarte bine să aud.

Apoi, pe neașteptate, o întrebă:

— Și de ce nu?

Robin clipi din ochi, nesigură.

— De ce nu? repetă ea. Păi, fiindcă nu-l iubesc, desigur. Nu-l mai iubesc.

— Înțeleg, răspunse Toby. Iar acest lucru e foarte important pentru tine?

— Sigur că e important! insistă ea, scandalizată că-i punea cuvintele la îndoială. Pentru tine n-ar fi?

Se întrebă dacă făcuse bine adăugând ultima întrebare, și dacă avea să-i placă răspunsul.

— Nu neapărat, replică el indiferent. Mai există și alte considerente.

Înainte ca Robin să-și poată exprima opinia dată de această atitudine, Toby schimbă subiectul.

— Credeam că nu locuiește nimeni în casele alea, nu știam că prietenul tău a închiriat-o pe una. Presupun că o ocupă legal, nu? adăugă el cu falsă nepăsare.

— Așa a spus, și cred că nu mințea. N-am niciun motiv să mă îndoiesc.

Un moment, Robin se încruntă.

— Şi aş prefera să nu-l mai numeşti „prietenul meu”. Nu-mi mai e prieten – de mult.

— Scuză-mă, replică el scurt. Am greşit.

Robin se uită în jur pentru prima dacă de când plecaseră de la Eggles Point şi văzu că urcaseră pe o colină abruptă, iar acum coborau într-o pantă accentuată.

— Unde suntem? întrebă ea, arătând în jos spre oraşul care se întindea sub ei, la soare. Ăsta-i Normanby?

— Da.

Toby ieşi de pe drum, oprind maşina pe o întindere cu iarbă de unde se vedea o mirifică privelişte cu marea, oraşul şi încă o colină, care se înălţa domol în partea cealaltă.

— Asta e Norman Cliff, îi spuse el. O atracţie turistică vestită prin partea locului, şi-ţi poţi da uşor seama de ce.

Se aplecă şi-i deschise portiera.

— Coborâm puţin, ca s-o admirăm?

Era într-adevăr un peisaj minunat, iar Robin inspiră cu plăcere aerul răcoros, în vreme ce vântul îi flutura părul împrejurul feţei.

— Superb, într-adevăr! râse ea, adăugând: pe-aici, toate se numesc Norman?

Toby dădu din cap, aprinzându-şi o ţigară şi aruncând chibritul de pe faleză.

— Se mândresc că sunt descendenţi ai normanzilor, spuse el. E o chestiune de mândrie locală.

Râse scurt, privind-o prin fumul risipit de vânt al ţigării.

— Deşi cei mai mulţi dintre ei şi-au dobândit genealogia asta străveche, probabil, în împrejurări cam dubioase!

— Dar o spui cu nişte implicaţii atât de neplăcute, comentă ea. Numai că tu, desigur, nu eşti localnic, nu-i aşa? Nici tu şi nici tatăl tău.

Ochii lui sclipiră amuzaţi.

— Cu un nume ca Evans? o tachină, adăugând apoi mai serios: tatăl meu a venit cu văile Ţării Galilor, cu ani în urmă.

— I-am remarcat accentul. E foarte atrăgător.

Un moment, îl privi curioasă.

— Al tău abia se observă, adăugă ea, deci presupun că ţi-ai petrecut mai puţin timp în Ţara Galilor decât tatăl tău.

Toby dădu din cap.

— M-am născut acolo, şi cam atât. Aveam doar cinci sau şase ani când ne-am mutat.

— Numai voi doi? se interesă ea, cu curiozitate sinceră, deşi nu voia să pară prea indiscretă.

Toby dădu iar din cap, părând să ezite înainte de a răspunde, iar Robin se miră că nu râdea de curiozitatea ei, tachinând-o. El, însă, părea dispus să-i vorbească.

— Numai noi doi, spuse încet. Mama mera a murit când era foarte tânără, iar tata a dorit dintotdeauna să fie medic. Faptul că a văzut-o murind – aşa cum a murit – l-a făcut s-o dorească mai mult decât oricând, dar nu i-a fost uşor. Studiile de medicină sunt foarte scumpe şi durează mult timp.

— Dar şi merită, sublinie Robin, şi imediat văzu privirea lungă pe care i-o aruncă Toby, reproşându-i lipsa de înţelegere.

— Şi mineritul la fel, replică el, şi rentează. Oamenii nevoiaşi trebuie să mănânce şi ei, şi numai din muncă se poate mânca. Mai ales pe vremuri. Băieţii din satele galeze minereşti aveau foarte puţine şanse să ajungă medici, în special atunci.

— Dar tatăl tău a reuşit, insistă ea. Şi are o carieră de mare succes.

Toby îşi studie un moment jarul ţigării, în tăcere.

— Bunicii mei şi-au scurtat zilele ca să-i ofere posibilitatea de a ajunde unde e acum, spuse el. Efectiv, eu muncit până la moarte, pentru ca el să poată studia.

— Înseamnă că au fost nişte oameni minunaţi, murmură încet Robin, surprinsă de această confidenţă. I-ai cunoscut, în copilărie?

Ochii lui negri rămaseră de nepătruns, în timp ce priveau spre lucirile din largul mării.

— Când eram foarte mic, atât. Au fost într-adevăr minunaţi, şi meritau o viaţă mai fericită decât au avut.

— Îmi pare rău.

Când Toby se uită la ea în sfârşit, Robin îl privi în ochi.

— Dar tatăl tău i-a răsplătit cu succesul lui, nu-i aşa? Cred că acum sunt foarte mândri de el, oriunde s-ar afla.

Zâmbi, adăugând cu sinceritate:

— Îmi place foarte mult tatăl tău.

Câteva clipe, Toby o privi serios, apoi zâmbi, alungându-şi tristeţea.

— Mi-a spus că aţi stat de vorbă, zise el, apoi râse scurt. Te-am prevenit că ai să-l întâlneşti. Mă tem că e îngrozit de totala mea ignoranţă în materie de artă şi, când i-am mărturisit că nu auzisem niciodată de tine, decât ca soră a lui Michael, era să mă dezmoştenească.

În ochii lui negri se zări din nou o luminiţă tachinatoare.

— Îmi pare rău, domnişoară Lester, şi-mi prezint cele mai umile scuze. Nu ştiam că sunteţi o celebritate.

— Dacă ştiai, s-ar fi schimbat ceva? întrebă Robin, şi râse înainte ca el să-i răspundă. Oricum, nu mă pot declara tocmai o celebritate, numai pe baza unei expoziţii de succes. Doar un adevărat entuziast al picturii, ca tatăl tău, putea să audă de mine.

Toby clătină din cap, râzând.

— Nu arăţi destul de bătrână ca să pari o adevărată somitate, spuse el.

— În pofida opiniei tale *şi* a lui Michael, replică Robin, *nu* sunt un copil!

În zâmbetul lui se citi iar acel enervant aer de superioritate.

— De-asta vă certaserăţi, tu şi Michael, când te-ai repezit în faţa maşinii mele? o întrebă el. Păreai să fugi din focul celui mai fioros scandal, iar pe Jane nu mi-o pot imagina certându-se cu nimeni.

— Ne certaserăm, într-adevăr, recunoscu ea fără tragere de inimă. Michael tot insistă să se poarte cu mine ca şi cum încă aş mai fi surioara lui mai mică, un copil, şi mă înfurie îngrozitor. În seara balului, de exemplu, s-a enervat teribil şi şi-a făcut o impresie complet greşită când l-a văzut pe Simon… în fine, sărutându-mă. M-aş fi descurcat foarte uşor şi singură, dar el a trebuit musai să-şi iasă din pepeni.

— Şi azi? întrebă el, cu o privire provocatoare. Şi eu mi-am făcut

o impresie greșită?

Robin e îndepărtă de el, evitându-i privirea implacabilă, și se uită spre mare.

— Nu știu ce impresie ți-ai făcut tu, răspunse, dar era în regulă. Sunt absolut capabilă să-mi port singură de grijă, să știi, și i-am spus-o și lui Michael.

— Și nici el nu te-a crezut? întrebă Toby.

Roșind, Robin nu-i răspunse.

— De-asta ai venit după mine, adineaori? De-asta ai apărut în fața mașinii, înainte, de era să mori? Dacă încerci să dovedești cât de capabilă ești să ai grijă de tine… n-a fost o demonstrație foarte convingătoare.

Robin se întoarse spre el, cu ochii înceţoșați de furie.

— N-ai de gând să mă lași să uit, nu-i așa? întrebă ea. Recunosc că am fost o idioată să fug așa, dar aveam nervi și nu m-am gândit ce făceam.

Privindu-i părul fluturat de vânt, Toby zâmbi.

— Părul rău roșu e de vină. Cred că nu te poți abține să explodezi ca o petardă. Că tot veni vorba, și acum pari să fi aproape de punctul critic.

Perspectiva nu părea să-l îngrijoreze, iar Robin îi aruncă o privire furioasă, înainte de a întoarce din nou capul spre mare.

— Ai zice că majoritatea bărbaților nu-și pierd niciodată calmul, remarcă ea pe un ton de gheață, iar pe Michael l-am văzut pierzându-și-l nu o dată.

Se întoarse din nou, măsurându-l cu o privire disprețuitoare, în timp ce adăuga:

— Și nici galezii nu se remarcă prin temperamentul lor blajin, nu-i așa?

— Într-adevăr, recunoscu el, dar ne remarcăm mai mult prin pasiune decât prin nervozitate.

Robin îl mai privi furioasă câteva clipe, după care, dintr-odată, amuzamentul lui și afirmația scandaloasă pe care o făcuse o învinseră și izbucni în râs – un râs vesel ca al unui copil fără nicio grijă.

— Ești foarte frumoasă, observă el încet.

În aceeaşi clipă, Robin redeveni serioasă, la fel de neaşteptat pe cât începuse să râdă. Se temea de expresia nouă pe care o vedea în ochii lui negri, o expresie care-i aducea aminte de Simon şi detoare suferinţele pe care i le pricinuise. Niciodată, îşi jură ea, n-avea să se mai lase atrasă atât de uşor de un bărbat cu atâta farmec, şi în niciun caz de unul cu reputaţia de muieratic a lui Toby Evans.

— Mergem? întrebă ea.

Toby dădu din cap, ca şi cum şi-ar fi dat seama că pusese capăt vrăjii la fel de uşor pe cât o provocase.

Robin privi în jos spre Normanby, care se întindea cuibărit între cele două coline, arătând cam ireal şi incredibil de liniştit în lumina soarelui. Toby îi urmări privirea.

— Ai vrea să mergem acolo? întrebă el, privindu-i expresia nehotărâtă.

— Nu… Nu, n-aş crede, răspunse ea şovăitor.

Îi aruncă o privire defensivă şi întrebătoare, pentru a vedea dacă romantismul ei îl amuza, dar Toby părea cât se putea de serios.

— Dacă aş coborî acolo, s-ar putea să văd că e doar un oraş ca oricare altul, şi nu-mi plac decepţiile. Dar *am să mă duc,* într-o bună zi.

— Atunci, de ce nu acum? insistă el. Nu e mai bine să scapi mai repede, dacă te temi că vei fi decepţionată?

Robin tăcu o clipă, iar Toby îi luă tăcerea drept un semn că era gata să cedeze, aşa că stărui:

— E aproape la fel de frumos cum se vede de aici. De fapt, este un oraş foarte vechi şi foarte atrăgător. Plin de istorie, dacă-ţi place aşa ceva, dar şi un foarte bun centru comercial.

O privea cu speranţă, ca şi cum ar fi ghicit că avea s-o convingă.

— Sună foarte tentant, răspunse Robin, zâmbindu-i curioasă. Dar nu te duceai undeva, când m-am aruncat în faţa maşinii tale?

— Ba da, recunoscu el zâmbind, în timp ce-i deschidea portiera. Mă duceam în Normanby. Am promis să iau o pereche de pantofi pentru tatăl meu şi tocmai mă îndreptam într-acolo.

— Prin Eggles Point?

Toby dădu din cap.

— Desigur, spuse el serios. Întotdeauna mă opresc acolo ca să

admir peisajul.

— Înţeleg. Deci, nu pentru că ţi s-a stricat maşina?

În timp ce Toby îşi căuta răspunsul, motorul maşinii începu să toarcă, iar Robin izbucni în râs.

O privi şi el, zâmbind, cu o ingenuitate totalmente neconvingătoare.

— Da, a fost o coincidenţă stranie. Se mai întâmplă, din când în când.

Porni în josul colinei spre Normanby.

— Voiai să vii, nu-i aşa? o întrebă, în timp ce intrau pe primele străzi ale oraşului vechi.

— Am şi venit, răspunse Robin, privindu-i chipul negricios. Îţi mulţumesc că m-ai adus. Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru că m-ai lăsat să abuzez de bunăvoinţa ta.

Toby râse.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el cu exasperare veselă. N-am făcut decât să te iau cu maşina şi să schimb insulte cu tine, asta nu prea merită recunoştinţă. Şi-n plus, adăugă el cu un zâmbet pieziş, mă bucur că am ocazia să-mi arăt cunoştinţele locale. Totuşi, e un lucru. dacă pot îndrăzni să fac o sugestie fără să-ţi provoc furia.

— Şi anume? întrebă ea prudentă.

— Având în vedere că ai dat buzna afară din casă în acele condiţii, n-ar fi mai bine s-o suni pe Jane ca să-i spui unde eşti?

— A! exclamă Robin, acoperindu-şi gura cu mâinile, într-un gest deznădăjduit. Ce egoistă pot să fiu! Nicio clipă nu m-am gândit la grijile bietei Jane. Am s-o sun imediat ce ajung la o cabină telefonică.

Privi din nou profilul lui Toby, în timp ce acesta conducea maşina cu atenţie pe străzile destul de strâmte.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Toby.

— Plăcerea a fost de partea mea, o asigură el, zâmbindu-i scurt peste umăr.

Robin dădu telefon în timp ce Toby era plecat după pantofii tatălui său, şi se simţi îngrozitor de vinovată când auzi oftatul uşurat al cumnatei sale.

— Îmi pare atât de rău, Jane, şi mi-e foarte ruşine. A fost de neiertat că am fugit aşa şi nu m-am mai gândit la tine până când mi-a reamintit Toby.

— Toby?

Îşi putea imagina expresia surprinsă care însoţea această întrebare.

— Eşti cu Toby? Credeam… mă rog, amândoi am crezut că te duseseşi să te întâlneşti cu… în fine, cu Simon Cranmer.

— Da, m-am întâlnit şi cu el, recunoscu Robin, prevăzând o explicaţie lungă şi complicată. Dar a venit Toby şi… vreau să zic, era şi el acolo. Am plecat cu el…

Se întrerupse brusc, dându-şi seama cât de confuz vorbea.

— Ascultă, Jane dragă, nu voi încerca să-ţi explic acum, ar dura prea mult. Am să-ţi povestesc eu totul, mai târziu, poate.

— Dacă eşti cu Toby, nu-mi mai fac nicio grijă, o asigură Jane. Distrează-te cât poftești, draga mea. Ai să te întorci acasă la cină?

— Doamne-Dumnezeule, da!

Robin îşi privi rochia de bumbac, destul de motolită.

— Sunt îmbrăcată pentru plimbare, şi nimic altceva. O să umblăm o vreme prin oraş, şi atât. Toby a spus că e un oraş istoric, şi cred c-o să-mi dea o lecţie de istorie, ştii cât de mult îmi place. N-o să întârziem mult.

— A, era să uit, o întrerupse grăbită Jane. A sunat Henry, Henry Millington. I-am spus că eşti plecată, dar că ai să-l suni. E bine aşa?

— A, da, mulţumesc, Jane.

Îl văzu pe Toby revenind şi râse.

— Vine profesorul. Şi ar fi timpul să plec, nu e bine să-l fac să mă aştepte, nu-i aşa? La revedere, Jane, şi te rog încă o dată să mă ierţi pentru felul cum m-am purtat.

Când ajunse lângă el, Toby îi zâmbi.

— Ţi-ai făcut confesiunea?

Robin dădu din cap.

— I-am spus că sunt cu tine, şi s-a mirat, iar ea mi-a spus că m-a căutat Henry Millington la telefon, ceea ce m-a mirat pe mine. Credeam că mă uitase. N-am mai auzit nimic despre el, de câteva zile.

Ochii negri ai lui Toby licăriră amuzaţi.

— Henry nu-i e devotat decât lui *„Silver Lady”,* spuse el. Rareori observă fetele adevărate, în carne şi oase. Ar trebui să fii măgulită.

Robin îl privi scurt, nefiind sigură dacă o tachina sau nu, dar Toby dădu din cap.

— Aşa e, o asigură el. Zi şi noapte, numai iahturi, ăsta-i Henry al nostru – sau, cel puţin aşa era, până acum.

O luă de braţ, în timp ce porneau pe trotuar, părând să mediteze în continuare la acelaşi lucru.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, pot înţelege cum de te-a remarcat. Ar fi fost şi greu să nu te observe.

Capitolul 6

În următoarele câteva zile, nu mai sosi nicio veste de la Simon, iar Robin reîncepu să se relaxeze şi să respire mai uşurată. Se duse cu Jane pe plajă, de unde îl priveau pe Michael navigând cu iahtul. Toby apăru pentru câteva minute, în timp ce stăteau întinse pe nisipul alb, întrebând-o pe Robin din privire dacă mai auzise ceva de Simon. Zâmbind, Robin clătină din cap, iar Jane observă dar nu comentă nimic, uitându-se doar de la unul la altul, curioasă.

— Ce secrete aveţi în comun, tu şi Toby? întrebă ea mai târziu, după ce Toby plecase.

Curiozitatea ei o făcu pe Robin să râdă.

— N-avem niciun secret, răspunse ea. Ştie despre Simon, şi m-a întrebat dacă am mai auzit ceva de el, atâta tot.

Nu era tocmai o minciună, dar niciun răspuns atât de sincer încât s-o alarmeze pe Jane.

— Înţeleg.

Jane o privi, îngustându-şi ochii albaştri.

— Pari să fii în termeni mai apropiaţi cu Toby decât crezusem. Mă bucur, adăugă ea cu un zâmbet complice, care o stânjeni mult pe Robin.

* * *

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Robin răspunse la telefon şi auzi din nou glasul lui Simon. Urmând sfatul lui Toby, îi spuse cu voce răguşită şi cam stridentă:

— Simon, nu am ce să discut cu tine. Absolut nimic. La revedere.

Abia avu timp să-i audă exclamaţia de surprindere, înainte de a închide telefonul, cu degete tremurătoare, albă la faţă şi îngrozitor de nesigură.

Jane şi Michael erau plecaţi la Normanby, după cumpărături, iar Robin plănuise să facă o baie în mare şi să picteze, profitând de vremea frumoasă. Acum se simţea foarte singură şi avea mare nevoie de o încurajare. Îşi aminti ce-i spusese Toby Evans: că dacă simţea nevoia să-i vorbească cuiva, era oricând dispus s-o asculte.

Ridică ezitant receptorul, apoi formă numărul cu degete tremurătoare. Aşteptă un timp, până când auzi glasul doctorului Evans.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

Robin ezită din nou.

— Mă… mă întrebam dacă Toby e cumva acolo, domnule doctor Evans, spuse ea. Dacă nu e, nu-i nicio problemă…

— Mă tem că nu este, draga mea, răspunse cu blândeţe doctorul. Să-i spun să te sune când vine?

— Nu… nu, vă rog, nu vă deranjaţi, se grăbi Robin să răspundă. Nu… nu are nicio importanţă.

— Robin…

Ezoita şi el, parcă neştiind cum să-şi aleagă cuvintele.

— Pot face ceva pentru tine, draga mea? Pari îngrijorată. S-a întâmplat ceva cu Jane?

— Cu Jane? repetă Robin, un moment nedumerită, apoi râse scurt. A, nu, domnule doctor Evans, Jane n-are nicio problemă. Voiam doar să-i spun ceva lui Toby, dar nu contează dacă nu e acolo.

— Foarte bine, draga mea.

Doctorul Evans continua să sune destul de îngrijorat, dornic s-o ajute.

— Dar dacă vrei neapărat să-l găseşti pe Toby, e în apropiere de tine, la White's Farm, să-l examineze pe bătrânul George Benn. Poţi să-l

suni acolo şi să-l rogi să treacă pe la tine, când se întoarce.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Evans, murmură Robin şi închise, tentată să-i urmeze sfatul şi să sune la White's Farm, pentru a cere cu Toby. Apoi îşi aminti că tânăra soţie a bătrânului George, Cassie Ben, era o admiratoare a lui Toby şi probabil n-ar fi fost încântată să vadă că altă femeie îl căuta la ea acasă.

Oftă adânc şi se aşeză la loc, dar în clipa următoare tresări, auzind soneria. Un moment, se gândi la Simon, apoi îşi dădu seama că n-ar fi avut cum să ajungă de la Eggles Point până acolo atât de repede.

— Bună, o salută Toby când Robin deschise uşa.

Imediat, îi văzu expresia şi zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Robin, ce s-a întâmplat?

O urmă în salon şi se opri în spatele ei, pe când Robin căuta să-şi stăpânească lacrimile care ameninţau s-o podidească.

— Am… am încercat să te sun, reuşi ea în cele din urmă să răspundă, cu voce tremurătoare. Nu ştiu de ce, decât că… ai spus că dacă vreau să vorbesc cu cineva, ai să mă asculţi, şi… şi simt nevoia să vorbesc…

Toby o întoarse cu faţa spre el, privind-o în ochi.

— Ei bine, sunt aici, spuse el încet. Spune-mi despre ce e vorba.

— Despre Simon. A sunat din nou, adineaori…

— Nu cumva ai acceptat să te mai vezi cu el? întrebă el scurt.

Dădu din cap cu satisfacţie, când Robin răspunse cu un gest negativ.

— Bravo ţie!

— Nici nu i-am lăsat timp să spună ceva. Am închis înainte să scoată o vorbă.

— Iar acum eşti îngrijorată? întrebă Toby încet, privind-o cu o expresie parţial amuzată, parţial compătimitoare. Ei bine, nu e cazul, Robin. N-o să facă niciun lucru drastic, pot să te asigur.

— Eşti absolut convins? întrebă ea.

Simon dădu din cap, încet.

— Cât de convins se poate. Individul ăsta ţine prea mult la propria lui piele ca să şi-o pună în pericol, crede-mă.

Robin trase adânc aer în piept, încercând să zâmbească.

— Aş vrea să te cred, de-asta trebuia să-ţi vorbesc, ca să mă asiguri în legătură cu el. Acum mă simt mult mai bine.

— Ţi-a trecut frica? întrebă Toby, zâmbindu-i. Bine. Acum pot să-ţi spun despre fidelul tău prieten. Nu ţi-e la fel de credincios cum îi eşti tu lui; l-am văzut ieri în Normanby, cu Anne Minton, aşa că nu mă tem că ar face vreo prostie dacă refuzi să-l mai vezi. Se vede clar că e un tip foarte întreprinzător: când nu-i reuşeşte o acţiune, începe alta. Trage toate foloasele, Robin. Îţi propun să uiţi de el şi să-ncepi să te distrezi, fără a avea mereu pe cap grija lui.

Câteva clipe, Robin se încruntă, încercând să-şi aducă aminte de un detaliu care ar fi explicat prezenţa lui Simon alături de Anne Minton, apoi îşi aminti.

— Anne Minton e verişoara lui, îi spuse ea lui Toby.

Acesta clipi din ochi rapid, surprins.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură. Ştiu că are o verişoară aici, şi că e una dintre…

Îşi muşcă buzele. Fusese la un pas de a spune cel mai lipsit de tact lucru.

Toby o privi bănuitor, ca şi cum ar fi ghicit care ar fi fost continuarea.

— Una dintre… cine? întrebă el încet. Mai bine nu-mi ascunde nimic, Robin. Sunt duhovnicul tău, ai uitat?

— Era un lucru pe care l-a spus Simon, îi explică ea. Nimic important, Toby. Nu contează.

— Lasă-mă să ghicesc cum trebuia să sune restul frazei, bine? propuse Toby, cu ochii sclipindu-i amuzaţi. Anne Minton e una dintre fetele cu care mă văd cel mai des, iar verişoara lui Simon, de asemenea. Asta voiai să spui?

— Cam aşa ceva, recunoscu Robin, fără tragere de inimă. Aşa a spus în seara aceea, când a venit la club. Mi-a spus că ea i-a dat telefon şi l-a informat că sunt aici, aşa a şi ştiut cum să mă găndească.

Această informate îl făcu pe Toby să înalţe din sprâncene.

— Vrei să spui că Anne şi-a dat osteneala să-l sune şi să-i spună că locuieşti aici, la Michael? Cam ciudat, nu-i aşa?

— Probabil, confirmă Robin, dorindu-şi să nu-i fi dat atâtea amănunte. Cu talentul lui de a o descoase, avea să descopere cuvânt motivele faptei lui Anne Minton, şi s-ar fi creat o situaţie mult prea penibilă. Zâmbetul lui dădea impresia că măcar o parte din adevăr îi trecuse deja prin minte, şi îl amuza.

Tocmai se hotărâse să pună capăt conversaţiei, oferindu-i o cafea, când auzi o maşină afară şi, peste câteva momente, uşa din faţă se deschise. Robin oftă uşurată, auzindu-i pe Jane şi Michael care intrau, în timp ce Toby râdea uşurel de ea, clătinând din cap.

— Biata Robin, mai murmură el, înainte ca Jane să deschidă uşa.

Capitolul 7

Robin se întinse alene, privind-o pe Jane, care cosea, şi un moment simţi o mustrare de conştiinţă că nu era la fel de activă ca sora ei.

— Mă faci să-mi fie ruşine cu lenea mea, spuse ea.

Jane râse.

— Prostii. Îmi place să fac treburi casnice. Pentru mine nu e cu adevărat o muncă, ci o îmbinare a plăcutului cu utilul.

— Dacă zici tu…

Robin privi afară, unde strălucea soarele, şi zâmbi.

— Cred că-n dimineaţa asta am să mă mai duc puţin pe plajă. Acolo bate mai puţin vântul şi pot să fac şi o baie, dacă simt că am destulă energie. Nu vii şi tu cu mine?

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot, răspunse Jane cu regret. În dimineaţa asta trece pe la mine Hilary Nervo, ca să discutăm despre şedinţa de luni a Ladies Club-ului.

Jane era preşedinta Clubului Doamnelor şi nu lipsea de la nicio întrunire.

— Abem de discutat planurile pentru cheful de Crăciun, iar lui Hilary îi place să-mi spună mai întâi mie ideile cel mai bizare pe care le au unele. Ştiu că nu e etic, dar aşa îmi pot pregăti din timp nişte răspunsuri.

Robin râse de francheţea acestei mărturisiri, strâmbând din nas

când auzi referirea la Crăciun.

— E cam devreme, nu? întrebă ea. Suntem abia în august.

— Mda, ştiu, dar dacă stau să mă gândesc la dificultăţile de aprovizionare şi toate ideile noi care ne mai vin, e bine să începem din timp. Oricum, mai sunt numai patru luni, şi trebuie să le dau vestea că vor avea nevoie de o nouă preşedintă înainte de Crăciun. Eu o să am altele pe cap!

— Mai bine lasă vestea asta la urmă, o sfătui Robin, râzând, altfel vor începe cu trăncăneala despre nou-născuţi şi-n veci nu vă mai terminaţi treburile!

Afară era mai cald ca oricând, iar Robin porni spre plajă, îmbrăcată cu o rochie fără mâneci peste cel mai sumar costum bikini pe care-l avea. Şi-o lăsă, împreună cu sacoşa, prosopul şi sandalele, pe o piatră, apoi îşi puse cascheta de baie şi plonjă în apa delicios de răcoroasă. Întorcându-se pe spate, se lăsă un timp să plutească în voie, savurând sentimentul de relaxare şi razele calde ale soarelui.

Nu avea idee de cât timp plutea aşa, dar deodată auzi un glas strigând-o, de foarte departe, şi se întoarse să se uite spre plajă, dându-şi seama că acel prilej că ajunsese mult mai departe în larg decât crezuse.

Plaja arăta surprinzător de mică, iar silueta care-i făcea cu mâna era de nerecunoscut. Robin ridică un braţ, în semn de răspuns, iar strigătele încetară. După ce înotă un timp, se uită să vadă cine o strigase. Aproape ca şi cum i-ar fi urmărit înaintarea, văzând că se oprise, Toby Evans îi făcu semn să se apropie.

Robin ieşi din apă, scoţându-şi cascheta şi scuturându-şi părul. Toby îi ieşi în întâmpinare la marginea apei, şi-i puse pe umeri prosopul.

— Bună, o salută el, cocoţându-se pe o stâncă, în timp ce Robin se ştergea şi-şi răsfira părul cu degetele.

— De unde-ai ştiut că eram eu? îl întrebă. De la distanţa aia, n-aveai cum să mă recunoşti.

Zâmbind, Toby ridică de pe stânci sacoşa viu colorată.

— Am recunoscut-o pe asta, răspunse el. Ţi-am văzut-o acum câteva zile, când erai cu Jane. Nu e uşor de uitat.

— Tocmai asta era ideea, îl informă Robin. Şi-ţi mulţumesc că m-ai strigat, dar nu era nevoie să te deranjezi. Oricum mă pregăteam să mă întorc.

— Ajunseseşi foarte departe, iar curenţii ăştia pot fi periculoşi, dacă nu-i cunoşti.

— Sunt o înotătoare rezistentă, insistă ea.

— Asta nu-ţi prea foloseşte, dacă te duce curentul la două mile în larg şi nu poţi să te mai întorci, replică el, scoţând un pieptene din buzunarul cămăşii. Şi mai bine foloseşte-l pe ăsta, arăţi ca o vrăjitoare-de-mare.

Robin luă pieptenele şi începu să şi-l tragă prin părul încâlcit, strâmbaw – se.

— Mulţumesc, spuse ea, când i-l înapoie, eşti plin de comşlimente.

Apoi întinse prosopul pe nisip şi se aşeză.

— Credeam că dimineaţa ai program la cabinet. Ce-i cu tine aici?

— E duminică, îi aminti el. Şi chiar şi un generalist care se spetează cu munca face pauză de sabat, măcar până se hotărăşte cineva să vină sau să plece, în care caz n-avem încotro. Ţi se pare un motiv destul de temeinic ca să lenevesc pe-aici?

Robin zâmbi ruşinată.

— Iartă-mă, Toby, uitasem. Mereu mă tot răstesc la tine, nu? Sincer, nu-s o scorpie cu părul roşu.

— Te cred, răspunse el scurt, aşezându-se alături, pe nisip. Altfel, te-aş fi lăsat să plutești până în mijlocul oceanului, ca să se ospăteze peştii din tine.

Robin se cutremură.

— Mă bucur că n-ai făcut-o. Nu-mi dădusem seama cât de rapid e curentul.

Apoi îi privi trupul longilin şi musculos.

— Înoţi?

Toby dădu din cap.

— Da, dar prefer iahtingul. Nu-mi place să mă ud.

Cu un zâmbet, continuă:

— Şi-n plus, sunt prea leneş ca să înot două mile după un corp

care plutește, oricât ar fi de atrăgător. Tot la pești ajungeai, teamă mi-e.

— Nu te cred, replică ea, râzând. Și nu cred nici că ești leneș. Iahtingul mi se pare un sport care necesită multă energie – și te mai și uzi, când cazi în apă.

— Asta, numai în competiții. Există și ambarcațiuni mai grele decât a mea. Eu am un Dragon.

O privi, cu o sprânceană arcuită.

— Îți spune ceva denumirea asta?

— Nu, recunoscu Robin, trebuie să mărturisesc că n-am mai auzit-o. Nu știu decât despre dragonii din basme, cei care scuipă foc și înfulecă fecioare.

Toby râse, răspunzând apoi, cu o lucire provocatoare în ochi:

— Ei bine, ăsta nu scuipă foc, deși cred că a avut partea lui de fecioare. De fapt, parc-ar fi croit pentru o scenă din alea cu pierderea în asfințit, cum se termină atâtea filme.

— Vrei să spui că poți doar să stai la bord și să te plimbi în liniște? întrebă ea intrigată.

Îl văzu ridicând ochii spre cer, exasperat.

— Navigația nu e niciodată o simplă plimbare, îi explică el răbdător. N-ai învățat nimic de la Michael?

— Nu, recunoscu ea. Și nici n-am încercat.

Toby o privi un moment, parcă încercând să ia o hotărâre.

— Dacă vrei, vino cu mine în după-amiaza asta, spuse el în cele din urmă, așa vei putea judeca singură cât e de plăcut. Îi promit că n-o să scuipe foc, nici n-o să te înghită – de obicei, e un dragon foarte binecrescut.

— A, desigur, nici nu mă aștept la altceva. Mi-ar plăcea să vin, Toby, dacă ești sigur că nu te deranjez.

— N-ai să mă deranjezi, dacă stai la locul tău.

Ochii lui negri o priviră un moment, provocator.

— Nu ți-e frică, nu-i așa?

— Sigur că nu mi-e frică, replică ea indignată. Cred c-o să-mi placă, dacă ești sigur că n-o să ne înecăm amândoi din cauza mea.

— Improbabil, doar dacă nu cumva ai tendințe de

autodistrugere.

Îi văzu imediat expresia şi-i acoperi mâna cu a lui.

— Iartă-mă, Robin, n-am vrut să-ţi amintesc.

Robin râse scurt, mai puţin afectată de remarca lui decât s-ar fi aşteptat.

— Nu face nimic. Nu e nevoie să mă tratezi ca pe o fecioară fragilă, să ştii, Toby. Sunt foarte rezistentă.

— Zău? zâmbi el neîncrezător. Nu găsesc că te potriveşti deloc unei asemenea descrieri. Deci, vii?

— Ţi-am spus că da. Cu ce să mă îmbrac pentru expediţia asta?

— Îţi propun să vii aşa cum eşti acum, iar după ce ajungem la Beemar Sands vom putea să facem şi o baie. Plaja de-acolo e mult ma bună, şi mai sigură.

— Minunat, răspunse ea, întinzându-se pe prosop cât era de lungă, cu ochii închişi. Cred c-o să-mi placă. Poate chiar am să mă apuc şi eu de navigaţie.

— La Londra? o tachină el, adăugând apoi mai serios: sau vrei să rămâi definitiv în West Norman?

Robin nu-i răspunse, zâmbind doar cu ochii închişi, iar Lady se aşeză din nou alături.

— Robin?

— Depinde, spuse ea prudentă, deschizând ochii pentru a-l privi, cu o expresie care-i contrazicea înfăţişarea copilărească. Ai avea vreo obiecţie?

Toby îi urmări cu degetul curbura umărului şi braţul, până în palmă.

— Aş fi încântat, răspunse el încet.

Apoi se retrase, râzând scurt de propria lui seriozitate.

— Poate reuşim să facem un marinar din tine, cu timpul.

— Mă îndoiesc, replică Robin strâmbându-se. Dar poţi oricând să încerci.

* * *

Jane fu încântată când Robin o informă, la masă, cum îşi

propunea să-şi petreacă după-amiaza.

— Ce frumos, draga mea, comentă ea cu o privire complice spre Michael, care nu făcu decât să zâmbească aprobator. Unde vă duceţi? Toby ţi-a spus, sau e o expediţie misterioasă?

— A spus ceva despre Beemar Sands, răspunse Robin. Nu ştiu unde e, dar Toby zicea că plaja de-acolo e foarte bună pentru făcut baie în mare.

— E mai încolo, pe coastă, preciză Michael. Dincoace de Eggles Point.

— Aha…

Referirea la Eggles Point o neliniştea, şi-şi dori să fi ales altă destinaţie – deşi era foarte posibil, desigur, ca Simon să fi părăsit casa de pe faleză.

Jane îi aruncă o privire neliniştită, ca şi cum s-ar fi temut ca Robin să nu se răzgândească.

— E un loc foarte frumos, o încurajă ea, şi-i ideal pentru înot. Poţi să mergi destul de mult cu piciorul, până ajungi la apa adâncă.

Robin zâmbi. Ar fi preferat, totuşi, să nu se apropie de Eggles Point.

* * *

În jurul clubului forfoteau destul de mulţi oameni, dar Toby nu se zărea nicăieri. Derek Seaton îi ieşi în întâmpinare, întrebând-o curios:

— Singurică-singurică, Robin? Michael şi Jane nu vin?

Robin clătină din cap.

— Azi nu, lenevesc în grădină.

Nu se simţea foarte atrasă de Derek Seaton şi-l evita cât putea de mult. Totuşi, măcar de data asta, părea dornic s-o ajute.

— Nu am prea des plăcerea companiei tale, îi spuse el, cu un zâmbet prietenos pe chipul rotund şi lătăreţ. Eşti binevenită, desigur. Ştii, trebuie să fii membră, sau însoţită de un membru, aşa că aş putea…

Robin îl privi lung un moment, fără să înţeleagă, apoi se lămuri

şi surâse.

— O, desigur, domnule Seaton, cunosc regulamentul, dar de fapt am întâlnire cu Toby Evans aici.

Se uită din nou prin jur după Toby, conştientă de schimbarea de expresie a lui Derek Seaton.

— Aha, înţeleg, te-ai înscris în clubul lui Toby. Te *rog* să mă scuzi!

Robin roşi, cu o scăpărare furioasă în ochi, la adăpostul ochelarilor de soare.

— Mă duc pe mare cu doctorul Evans, domnule Seaton. Sper că prin asta nu încalc niciuna dintre regulile clubului.

— N-a fost cu intenţie, mormăi el încurcat. Am glumit, atâta tot. Toată lumea ştie de Toby, este…

— Ce ştie toată lumea despre Toby? îi întrerupse un glas scăzut, iar Robin tresări aproape la fel de vinovată ca Derek Seaton, întorcându-se spre omul despre care discutaseră.

Ochii lui negri o priviră admirativ.

— Bună, Robin, văd că mi-ai urmat sfatul.

Apoi se uită la bărbatul de lângă ea, cu o expresie mai puţin binevoitoare.

— Azi nu ieşi în larg, Derek?

— A, am fost, răspunse Derek Seaton, cam încurcat, neştiind cât auzise Toby din conversaţia lor. Vreau să zic, Toby, n-am vrut să…

— Ne scuzi, nu-i aşa? îl întrerupse Toby, luând-o pe Robin de braţ. Bate un vânt bun, şi vreau să profităm de el.

— Ăă… ăă, da, sigur…

Ochii de bufniţă ai lui Derek Seaton clipiră nesigur de vreo două ori, iar Robin simţi că i se făcea milă de el, în timp ce Toby o conducea pe pontonul de lemn.

— Călătorie plăcută! mai strigă Derek în urma lor.

Toby, însă, nu făcu decât să-i răspundă cu un gest, fără să se întoarcă.

Din mers, o privi curios, iar Robin se bucură că avea ochelarii de soare care-i ascundeau expresia.

— Îţi pare rău pentru el, nu-i aşa? o întrebă, iar ea dădu din cap,

aproape pe negândite.

— Altfel, n-am cum. În felul lui, e destul de jalnic.

Toby clătină din cap, zâmbind cu jumătate de gură.

— Of, Robin, da știu că te pricepi să aduni toți câinii ologi, nu-i așa?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, protestă ea, știind prea bine că-l includea și pe Simon în acea categorie. Îmi pare *sincer* rău pentru Derek Seaton. Nu cred că soția lui are prea mult timp pentru el și, drept să-ți spun, o înțeleg, dar *este* măritată cu el și cred că-i datorează puțină înțelegere.

— Ești o fată bună, și numai inimă, comentă el sec, dar nu știi prea multe despre soții Seaton.

— Probabil că știi tu mai multe despre *Brenda* Seaton! replică Robin fără să stea pe gânduri.

Dar Toby râse încet, strângându-și un moment degetele împrejurul brațului ei.

— Robin! o preveni el.

Robin oftă resemnat.

— Îmi pare rău, Toby, se scuză ea. Iar mă reped, nu-i așa?

— Am să te iert, răspunse el mărinimos. E o zi prea frumoasă ca să ne certăm.

Barca pneumatică era legată la ponton, printre celelalte, arătând îngrijorător de mică și fragilă, își spuse Robin, în timp ce Toby o ajuta să coboare la bord – dar se instalară fără niciun incident, așa că încercă să nu-și arate teama.

— Nicio grijă, îi spuse el, luând vâslele, e absolut sigură.

— Pare foarte mică, remarcă Robin, rezistând ispitei de a se ține de margini. Voi încerca să nu mă comport prea mult ca o amatoare.

Toby trase cu putere de vâsle, ajutat de reflux, și părură să pornească mult mai repede decât se așteptase Robin.

— Uite-o, spuse el, arătând cu capul peste umărul stâng. La tribord, chiar în fața namilei lui Henry Millington.

Robin judecă rapid și se uită spre dreapta. „Namila", cum o descrisese el ironice, arăta incredibil de mare și era foarte frumoasă, cu vopseaua albă strălucindu-i în soarele cald, pe valurile care o

legănau uşor. Văzu dincolo de *„Silver Lady”* o ambarcaţiune mult mai mică, vopsită în albastru, cu numele *„Angel”* pictat la prova şi la pupa.

— Arată foarte drăguţ, comentă ea.

Toby zâmbi.

— Dar nu e la fel de impresionantă ca „Doamna” lui Henry, hmmm?

Exclamaţia ei de protest îl făcu să râdă.

— Bine, Robin, ştiu că n-ai spus-o cu gând rău. Nu-ţi pierde aşa de repede cumpătul cu mine.

Robin zâmbi aproape involuntar, clătinând din cap.

— Nici n-am de gând să-mi pierd cumpătul, răspunse ea. Am să-mi păstrez calmul, indiferent cum mă provoci.

Ajunseră lângă iahtul mai mic, iar Robin întrebă, în timp ce urcau la bord:

— De ce *„Angel”?*

Toby râse.

— De ce nu? E un nume potrivit, nu-i aşa?

Un moment, Robin îl privi nedumerită, apoi râse şi ea, înţelegând în sfârşit.

— Desigur! „Tobias şi îngerul”, piesa lui Bridie. Foarte potrivit, te felicit.

— E chiar şi mai potrivit. Îngerul lui „Tobias” era, dacă-ţi mai aduci aminte, Rafael, care este unul dintre sfinţii patroni ai medicilor şi ai călătorilor.

Marea era calmă, domnea liniştea, şi niciunul dintre ei nu părea să aibă chef de vorbă, absorbind în schimb pacea şi frumuseţea coastei, în lumina blândă a soarelui.

— Uite, chiar în faţă, spuse Toby pe neaşteptate, arătând cu degetul. Beemar Sands.

Robin văzu strălucirea unei întinderi late de nisip alb, pe fundalul ierbii aspre care părea să crească peste tot, prin acea parte a coastei.

— Acolo mergem, nu? îl întrebă.

Spre surprinderea ei, Toby clătină din cap.

— Nu şi dacă-mi accepţi mai întâi un capriciu. Există un loc pe

care nu l-am mai vizitat de ani de zile – un loc al meu favorit. E puțin mai încolo și nu se vede de-aici dar, dacă nu ai nicio obiecție, aș dori să mergem acolo mai întâi. De acord? Cred c-o să-ți placă.

— Nu mă deranjează deloc, răspunse ea, intrigată. Nu cunosc coastele astea, așa că las totul în seama ta – tu ești expertul.

Toby zâmbi răutăcios, manevrând iahtul mai spre mal.

— Nu mi-aș revendica un asemenea titlu, dar cunosc într-adevăr locurile destul de bine. Când eram mic, un prieten al tatălui meu avea un iaht mic, ca ăsta; el m-a învățat tot ce știu despre navigație, iar locul unde mergem acum l-am descoperit întâmplător, într-o zi, cu ani în urmă, când eram singur. Vezi stânca aia care iese din mare, drept în față?

Ascultătoare, Robin urmări direcția degetului său arătător și dădu din cap.

— Arată ca un zid compact de stâncă, spuse ea. Ce e dincolo de el? ăla-i Eggles Point, nu-i așa?

— Nu, Eggles Point e mai departe. Acolo e paradisul meu privat, zâmbi el. Vrei să-l vezi?

Robin își scoase ochelarii de soare, surâzându-i.

— Cum aș putea să refuz o asemenea invitație? Sunt intrigată. Și în ce constă micul tău paradis privat?

Parcă temându-se că spusese prea mult, dând o impresie greșită, Toby râse scurt, cu o urmă din vechea lui auto-ironie.

— A, nu mare lucru, doar o plajă mică, o peșteră și cam atât. Principala sa atracție e izolarea totală.

Tăcu un timp, manevrând pânzele, iar Robin îi simți ezitarea de a-i dezvălui mai mult.

— Poate ai prefera să mergem direct la Beemar Sands și să înotăm, ce zici? întrebă el în cele din urmă, întorcându-se cu fața spre ea. Nu m-aș supăra deloc. A fost doar o toană a mea să venim aici, dar nu mă aștept să-mi împărtășești nostalgia.

Trecuseră de zidul înalt de stâncă, iar în fața lor se întindea o mică plajă arcuită care strălucea albicios pe fundalul cenușiu al falezei, arătând incredibil de mică, de la distanța aceea. O pată mai închisă pe cenușiul peretelui indica intrarea în grota despre care vorbise Toby.

— Trebuie să mă duci acum, răspunse Robin. Mi-ai făcut poftă. Niciodată n-am mai fost într-o peşteră adevărată şi nu vreau să pierd ocazia. Putem intra, nu-i aşa?

— Dacă vrei, sigur că putem, spuse Toby, vizibil încântat de entuziasmul ei.

Era necesar să ancoreze iahtul la mare distanţă de mai, iar mica plajă părea să se afle îngrozitor de departe, pentru mica barcă în care Robin nu avea nicio încredere; dar marea era liniştită, iar Robin se consolă cu gândul că, în fond, ştia să înoate.

Capitolul 8

Văzute mai de aproape, falezele păreau şi mai înalte, iar plaja şi mai mică, dar locul era însorit şi luminos, arătând absolut irezistibil. Toby trase barca pe nisip şi o ajută pe Robin să coboare.

— Ei? se interesă el.

Robin dădu din cap încet, cu admiraţie.

Nu era nimic spectaculos, dar domnea un fermecător aer tainic, plaja fiind îmbrăţişată din ambele părţi de falezele înalte şi abrupte, de piatră, absolut imposibil de escaladat din acel loc şi brăzdate cu fâşii de iarbă care creştea precar pe cornişele înguste.

— E foarte frumoasă. Absolut fermecătoare, şi ai putea să rămâi aici ascuns o veşnicie, dacă ai vrea.

— Numai dacă-ţi convine să mori de foame, o tachină el. Singura cale de acces e pe mare, peste faleze sau stânci nu se poate trece, nici chiar la reflux. Am încercat o dată, dar apa era totuşi prea adâncă, pentru a ocoli promontoriile.

— Şi ce-ai păţit? întrebă Robin, râzând de expresia lui abătută.

— M-au răsturnat valurile şi era să mă înec. Pe urmă, mi-a fost frică să mai vin aici, o săptămână, două, dar până la urmă n-am mai rezistat şi am revenit. Nimeni nu mai pare să vină pe-aici – sau, cel puţin, eu n-am mai văzut pe nimeni.

— Sunt sigură că nici eu n-aş rezista, zâmbi Robin, întorcându-se spre gura neagră a peşterii din spatele lor. În grotă ce este? Aur de contrabandă şi oase de demult? Arată foarte

amenințătoare, ca intrarea în Infern.

Toby râse de descrierea ei plină de imaginație și o luă de braț.

— Vino să vezi cu ochii tăi, spuse el. E destul de mare și foarte întunecoasă, dar nu știu să fie vreun os vechi, doar stânci și un miros puternic de alge.

Robin ezită în fața intrării întunecate și reci, și numai expresia provocatoare din ochii lui o determină să intre, deși după ce păși înăuntru se întoarse să se uite înapoi spre marea din depărtare, cu mica barcă pneumatică albastră trasă pe nisip. După ce ochiul se deprindea cu interiorul, grota nu mai părea chiar atât de întunecoasă, dar domnea o umezeală rece și mirosul mucegăit al algelor în descompunere.

— Cum ajung algele până aici? întrebă ea. Se ridică nivelul apei, la flux, atât de departe?

Toby clătină din cap.

— Nu, ajunge doar până în locul unde am debarcat noi. Nu știu dacă, pe timp de furtună, valurile ajung mai sus; s-ar putea, după mirosul de-aici.

Întoarse capul și-i zâmbi răutăcios peste umăr, cu o expresie ce părea aproape mefistofelică, în întunericul din peșteră.

— O fi mirosul de pucioasă din Infern.

După vreo patru, cinci metri, peștera se împărțea în două galerii separate și mult mai joase, unde domnea bezna cea mai adâncă. Robin le privi cu îndoială.

— Toby, n-ar fi mai bine să…

Dar, când se întoarse spre el, constată că Toby nu mai era lângă ea.

— Toby?

Simți o tresărire dureroasă a inimii, când nu primi niciun răspuns, iar gâtlejul i se contractă, astfel că abia reuși să repete, în șoaptă:

— Toby… unde ești? Toby?

Plafonul nu era atât de înalt încât să aibă ecou, iar vocea ei suna sec, înfundat.

— Toby!

Numele lui i se desprinse de pe buze cu un sunet chinuit şi, în clipa următoare, scoase o exclamaţie de spaimă, când Toby apăru în gura unei galerii.

O privi un moment în tăcere, văzându-i lacrimile care se rostogoleau pe obraji apoi se apropie şi o cuprinse în braţe, cu blândeţe, mângâindu-i părul.

— Nu-i nimic, Robin, nu s-a întâmplat nimic.

Îşi rezemă obrazul de capul ei, continuând cu un glas profund, liniştitor:

— N-am vrut să te sperii. Am crezut că veneai după mine.

— Nu ştiam unde dispăruseşi, răspunse ea, cu vocea înfundată la pieptul lui. Îmi pare rău că sunt aşa de proastă, Toby, dar nu mai înţelegeam nimic…

Ridică amărâtă capul şi-l privi, încercând să zâmbească pentru a alunga fiorii care încă o mai înfrigurau.

— Cred că mă găseşti foarte proastă, nu?

— Nu te găsesc deloc aşa, o contrazise el, cu ochii incredibil de întunecoşi în lumina slabă din peşteră. Ar fi trebuit să mă aştept că n-aveai să mă urmezi acolo, dar am crezut că mă văzuseşi intrând.

Îi ridică faţa cu o mână, zâmbindu-i.

— Chiar crezuseşi că m-a înghiţit gura iadului? o întrebă, pe un ton atât de intim încât Robin se desprinse instinctiv din îmbrăţişare, retrăgându-se spre intrarea grotei.

— N-am stat să mă gândesc, răspunse ea, privind scena de afară şi întrebându-se de ce i se părea că se schimbase.

Marea continua să strălucească în lumina soarelui, ca aurul topic, nisipul era la fel de alb şi sclipitor, dar… Dintr-odată, Robin scoase o exclamaţie de uimire şi îl strigă:

— Toby!

Ajunse lângă ea într-o clipă şi privi scena din faţa lor, unde barca pneumatică sălta pe valurile apei care se retrăgea la reflux.

— Cum dracu’ …?!

Toby ieşi pe plajă, iar Robin îl urmă, privind cu ochi neîncrezători bărcuţa care se îndepărta. Îşi aminti cum glumise Toby despre ce s-ar fi întâmplat dacă rămâneau acoli pentru totdeauna. Şi

gluma lui macabră despre moartea de inaniție.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, cu voce nesigură. Nu se poate s-o fi luat refluxul, apa nu ajunsese până aici.

Un moment, Toby nu-i răspunse, scrutând întinderea mării cu ochii îngustați, apoi îi arătă spre o șalupă care gonea spre orizont, lăsud în urma ei o dâră de spumă albă.

— Am avut un vizitator, spuse el calm, vorbind cu fălcile strânse. Și cred că știu cine e.

Robin privi lung șalupa, încercând să-l distingă pe ocupant; nu se vedea decât o siluetă adusă de spate, în cabină.

— Nu… nu înțeleg, spuse ea. Cine-ar fi vrut să ne facă una ca asta?

— Prietenul tău Simon?

Toby o privi cu un zâmbet crunt.

— Nu sunt foarte departe de Eggles Point, Robin. Dacă era pe mare, ne-a putut vedea venind aici.

— Dar…

Robin clătină din cap, neputând, nedorind să creadă.

— …n-ar face așa ceva, Toby, sunt sigură că n-ar fi în stare.

— Un om care șantajează o fată ca să se mărite cu el e-n stare de orice, replică el scurt. Sunt gata să pun rămășag că Simon cutărică ne-a împins barca în derivă.

— Și acum ce… ce facem? întrebă ea, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

Toby o cuprinse pe după umeri, strângând-o lângă el, cu un zâmbet scurt.

— Probabil va trebui să înotăm după ea, altă cale nu există. Sper numai că nu l-a desprins și pe *„Angel”*, că atunci chiar am naufragiat.

Își îngustă ochii, privind spre iahtul care se legăna calm pe valuri, în larg, la o distanță descurajator de mare.

— Pare să fie în regulă, observă el.

— E îngrozitor de departe, îndrăzni Robin, iar fluxul trebui să revină din clipă-n clipă, nu?

Toby dădu din cap.

— Nu crezi că sunt șanse să împingă barca înapoi, până aici?

Râzând scurt, Toby răspunse:

— Nicio şansă, mica mea optimistă, a trecut de stânci şi de curentul din partea asta.

O privi cu un zâmbet încurajator pe buze şi o expresie speculativă în ochi.

— Ai putea ajunge până acolo? Dacă pornim înot? Altfel, singura soluţie e ca eu să înot după ea, s-o iau şi să mă întorc la tine, oricât îmi displace să te las aici singură.

— Nu! te rog, Toby, nu mă părăsi!

Simţind usturimea ameninţătoare a lacrimilor în ochi, Robin se hotărî să nu-şi trădeze spaima, privindu-l rugător.

— Dacă te duci, vreau să vin şi eu cu tine.

O clipă, Toby nu-i răspunse, apoi o strânse şi mai tare, sărutând-o uşor pe frunte.

— Bravo, fetiţo, murmură el încet, dar să ştii că avem de înotat mult şi greu. Eşti o înotătoare atât de bună pe cât spui?

— Da, desigur. Dar n-avem cum să ocolim stâncile astea? întrebă Robin, făcând o ultimă încercare de a găsi altă soluţie. Dar Toby clătină din cap.

— Apa e adâncă şi foarte înşelătoare, îi spuse el. Plină de stânci scufundate, şi cu un curent submarin îngrozitor; n-am avea nicio şansă.

— În regulă, răspunse ea, într-o încercare de a părea mai veselă decât se simţea, acceptând inevitabilul. Dacă tu poţi ajunge, şi eu pot.

— O să aşteptăm un timp, hotărî Toby, să vedem dacă nu trece altcineva pe-aici şi ne observă. Azi au ieşit mulţi dintre membrii clubului şi cineva s-ar putea să-l recunoască pe *„Angel”*.

— S-ar putea să nu-şi da seama ce s-a întâmplat, replică Robin fără convingere. Poate vor crede că am aruncat ancora şi am…

Se intererupse, zărindu-i privirea, cu o sprânceană arcuită.

— E o distanţă foarte mare, Toby, s-ar putea să nu observe că suntem izolaţi aici.

— Ei bine, vom vedea, bine? râse Toby, apezându-se pe nisipul încins, fără să pară deloc tulburat. Stai jos, Robin, se vede la fel de bine şi de-aici şi nu are rost să te îngrijorezi mai mult decât e cazul.

Robin îl privi cu incertitudine.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă şi se aşeză pe plaja mică, încercând ca măcar să pară cât de cât relaxată, deşi era încordată de teamă.

Timpul păru să treacă aproape înfricoşător de repede, dar nu apărea nicio ambarcaţiune care să se apropie suficient de mult pentru a putea să-i semnalizeze, deşi vreo două nave trecură pe la orizont, mult prea departe.

— Se face târziu, îndrăzni Robin în cele din urmă. Nu cred că acum ne mai poate găsi cineva.

Toby se ridică în picioare, privind spre *„Angel”,* aflat atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, spuse el încet. Nu ne-a mai rămas altceva de făcut decât să înotăm până acolo.

Se întoarse şi o privi, punându-i mâinile pe braţe, iar după un moment de tăcere îi zâmbi:

— Eşti sigură, Robin? N-ai prefera să aştepţi aici până găsesc altă barcă şi vin după tine?

Robin clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu, pot să înot până acolo, răspunse ea. Crede-mă, Toby.

Toby continua să ezite, părând nehotărât dacă s-o lase sau nu să înoate.

— Foarte bine, spuse el într-un târziu. Dacă eşti sigură, hai să ne pregătim. Şi te rog, adăugă el, nu încerca să înoţi prea repede şi să oboseşti; ia-o uşurel. Dacă simţi că ai nevoie de odihnă, să-mi spui, şi vom călca apa un timp, până-ţi revine suflul. O.K?

Robin dădu din cap.

— O.K., spuse ea.

Toby îi zâmbi din nou, dându-i drumul. Robin mulţumi stelelor că venise pregătită să facă baie şi avea un costum mai practic, dintr-o bucată, nu un bikini. Îşi puse rochia şi pantofii în geanta de prelată, apoi o ascunse după o stâncă şi i se alătură lui Toby, lângă apă.

În slip, Toby arăta şi mai înalt, şi era atât de bronzat încât părea mai degrabă un insular din Mările Sudului decât un medic britanic, iar Robin nu putu să nu comenteze.

— Sper să înot la fel de bine ca unul din ei, replică el, privind-o o

clipă neliniștit, cu o undă de incertitudine în ochii lui negri, în timp ce Robin păşea în spuma valurilor de la marginea nisipului alb. Robin…

Se întoarse spre el, încercând să-i zâmbească, iar Toby stătu un moment în tăcere, apoi o cuprinse în braţe, strângând-o aproape sufocant de tare.

— Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta, Robin. Nu voiam să te pun în pericol, îţi jur.

— Ştiu, răspunse ea încet, ridicând capul să-l privească. N-a fost vina ta, Toby, te rog să nu te simţi prost. Va fi în regulă, sunt sigură.

Toby o luă de mână.

— Să mergem.

Şi o conduse în apă, părăsind mica plajă care, pentru atât de puţin timp, fusese insula lor pustie.

Capitolul 9

Apa era caldă şi plăcută, dar fluxul continua să urce, îngreunându-le înaintarea. Totuşi, Robin era convinsă că putea să ajungă până la barcă, deşi pentru asta avea nevoie de multă putere şi voinţă.

I se păru să auzea un motor apropiindu-se şi ascultă, văzând că şi Toby întoarse un moment capul în acea direcţie. Dacă era cineva cu o şalupă, ar fi putut să-i ajute. Robin auzi sunetul mai clar şi avu impresia că barca venea spre ei.

Se opri un moment, călcând apa, ca să strige:

— Toby!

Imediat, Toby se opri şi se întoarse spre ea. Robin îi arătă în direcţia zgomotului, unde acum apăruse forma unei bărci cu motor portocalii. După viteza cu care gonea, se deducea că pilotul nu-i văzuse – venea atât de repede, încât risca să-i lovească, iar Toby începu să-i facă semne cu mâinile, pentru a-l înştiinţa că erau acolo.

Robin privi neputincioasă cum şalupa se apropia periculos de mult, după care cârmi dintr-odată, cu un sunet aspru ce nu putea fi decât un râs ascuţit, peste zgomotul motorului. Văzu barca îndepărtându-se, fără să poată crede ceea ce văzuse şi auzise.

Clătinând din cap, porni înot cu toată viteza de care era capabilă spre Toby, care continua să calce apa, la câțiva metri distanță.

— Toby! gâfâi ea, când ajunse în apropiere. Ce Dumnezeu face maniacul ăla? Era să te omoare!

— Poate că asta a și vrut, replică îndârjit Toby, privind spre șalupa care se întorcea și pornea din nou spre ei. Stai la distanță de mine, Robin, cred că tendințele lui ucigașe se îndreaptă numai asupra mea.

— L-ai recunoscut? exclamă Robin.

Se lămuri când îl văzu dând din cap, în timp ce pornea din nou spre *„Angel”*.

— Toby, ai grijă! strigă ea, în timp ce barca portocalie cu motor se repezea iar spre ei. Valul stârnit de trecerea acesteia o ridică un moment, după care Robin se lăsă în jos, înspăimântată, pierzându-l pe Toby din vedere. Acesta apăru mai aproape de ea decât se așteptase și o susținu câteva clipe cu brațul, în timp ce-și trăgea respirația.

— Ușurel, îi spuse el. Încearcă să nu mai înghiți apă.

— Cine-i? îngăimă ea. Cine e, Toby?

— Barca e a lui Anne, răspunse el înverșunat. A lui Anne Minton, dar nu ea o conduce, ci idiotul ăla pe care l-am lăsat la Eggles Point.

— Simon!

Robin scutură din cap, ca să și-l limpezească, în timp ce șalupa venea iar spre ei, fără să le lase timp să-și tragă răsuflarea sau să se apropie de barcă. Toby părea mai puțin afectat de incident decât ea, iar Robin simți un val de panică rece ca gheața, când zgomotul motorului îi acoperi vocea în timp ce striga:

— Simon!

Valul înspumat o ridică din nou, iar de astă dată, când se scufundă, îi fu mult mai greu să iasă la suprafață. Nu-l mai văzu nici pe Toby. Călcând apa, se uită în jur, dar capul lui brunet nu se zărea nicăieri.

Barca se întoarse din nou, venind cu viteză spre ea, iar acum Robin îl putu distinge pe omul de la volan, cu părul blond în neorânduială, cocoșat deasupra comenzilor, parcă hotărât să facă moarte de om – dar nu moartea lui, așa cum amenințase, ci a lui Toby.

Şalupa trecu din apropiere, şi de la bord zbură ceva, un obiect de care Robin încercă să se ferească, dar fu lovită în tâmplă şi simţi că-şi pierdea cunoştinţa.

* * *

— Robin!

Întredeschise ochii în lumina soarelui care se reflecta din vopseaua lucitoare, încercând să distingă chipul aplecat asupra ei. Păreau să fie două feţe, dar aşa ceva nu se putea, pentru că se aflau la bordul lui *„Angel”,* era sigură, şi nu erau decât ea şi Toby, nimeni altcineva.

— Cum se simte?

Glasul nu era al lui Toby, iar Robin încercă să-l repereze, ca prin ceaţă.

— Sper că bine. Mă rog la toţi sfinţii să nu fi păţit nimic.

De astă dată, glasul era inconfundabil, iar Robin reuşi să deschidă complet ochii şi chiar să încerce un zâmbet.

— Toby! O, Toby, eşti bine, n-ai păţit nimic…

Îi văzu privirea neliniştită şi ochii i se umplură cu lacrimi de recunoştinţă, care i se rostogoliră pe obraji până când îşi coborî pleoapele ca să le oprească.

— O, slavă Domnului, şi-a revenit! exclamă primul glas, iar Robin deschise din nou ochii, pentru a întâlni chipul rotund, cu ochi de bufniţă, al lui Derek Seaton.

Se încruntă, deşi mişcarea o durea, încercând să înţeleagă cum ajunsese Derek acolo.

— Cum ai… începu ea.

— Stai nemişcată şi nu vorbi, îi spuse scurt Toby, iar Robin se conformă. Deşi avea pe el numai slipul, Toby reuşea să rămână destul de profesional pentru a inspira încredere.

Celălalt bărbat se ridică de lângă canapeaua tapiţată unde era întinsă Robin, zâmbind uşurat.

— Eu iau marca şi merg să vă aduc lucrurile, îi spuse el lui Toby. N-am să întârzii. Mă aştepţi, sau vin după voi şi ne vedem mai încolo?

Toby o privi pe Robin, cu gura arcuită într-un zâmbet întrebător.

— Cred că putem aştepta, nu-i aşa, Robin? O să arătăm mai bine la sosire, cu hainele pe noi. Şi nu mai tot da din cap, ai suferit o lovitură. Nu e prea gravă, dar o să te mai doară un timp, cred.

— N-am nimic, îl asigură ea, dar vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Cum am ajuns aici? De unde-a apărut Derek Seaton, şi cum…?

— Hooo! ridică el o mână, zâmbind uşurat că Robin era atât de curioasă. Derek trecea prin apropierea ţărmului; are o ambarcaţiune destul de mică pentru a se apropia mai mult decât am putut noi, şi mai întâi ne-a văzut barca pneumatică, pe care a remorcat-o, după care l-a zărit pe maniacul ăla de prieten al tău, repezindu-se încoace şi-ncolo cu şalupa lui Anne. Nu mai e nevoie să-ţi spun că Simon al tău a luat-o la sănătoasa când a intrat în scenă Derek. Idiotul încercase să-şi împace întrucâtva conştiinţa, aruncându-ţi un colac de salvare după ce fusese cât pe ce să te înece, dar nici măcar pe-asta n-a reuşit s-o facă bine şi te-a nimerit în cap. Te-am scos din apă şi te-am adus la bordul lui *„Angel”* – şi, până acum, asta-i tot.

— *Nu* e Simon „al meu”, protestă Robin cu voce slabă. O durea capul şi avea ameţeli, aşa că închise ochii.

Simţi o mână pe frunte – blândă, mângâietoare, fără a reuşi să-i alunge ameţeala, şi deschise ochii din nou.

— Nu e Simon al meu, repetă ea.

Toby zâmbi.

— Bine, nu e Simon al tău, consimţi el. Dar, indiferent cine e, am de gând să-i spun vreo două când ne întoarcem. Numai norocul a făcut să n-ajungem amândoi în spital, sau chiar mai rău.

— Credeam că te-ai…

Robin se întrerupse, muşcându-şi buzele, în timp ce-şi amintea acele momente îngrozitoare când nu mai văzuse capul brunet al lui Toby.

— Nu contează ce-ai crezut, îi spuse el încet. Stai nemişcată şi taci câteva minute, dacă poţi. Taci! repetă el, acoperindu-i buzele cu un deget, când Robin vru să protesteze. Derek vine încoace şi, imediat ce ajunge, vom porni la drum, şi-o să te ducem acasă.

În timpul acelei jumătăți de oră, Robin fu nevoită să-și revizuiască opinia despre Derek Seaton, căci omulețul cu chip de bufniță le fu extrem de folositor. Găsise sacoșa ei de prelată și o adusese împreună cu hainele lui Toby, apoi se oferise să-i ducă înapoi la West Norman, dacă Toby nu se simțea în stare să vină el însuși cu *„Angel”*.

— E-n regulă, mulțumesc, răspunse Toby recunoscător. Mă descurc, Derek, nu-ți face griji. Nu m-a lovit la fel de tare ca pe Robin, și-apoi eu sunt și mai rezistent.

Bărcuța cu salvatorul lor la cârmă îi urmă până la West Norman. Robin rămase tăcută aproape tot drumul, dar de cele câteva ori când Toby se uită la ea reuși să zâmbească. Erau puțini oameni pe ponton când debarcară, lucru care o mulțumi pe Robin, care nu se simțea în stare să facă față iar tuturor acelor priviri curioase și întrebătoare.

— Unde mă duci? întrebă ea, când Toby coti cu mașina de pe drum, pe aleea spre Lighthaven, vechea casă pe care Robin o văzuse în prima zi.

Plăcile de alamă străluceau primitor pe vechii stâlpi de piatră ai porții, iar Robin îi aruncă o privire întrebătoare, și văzu că gura i se arcuise la colțuri, într-un mic zâmbet.

— Ar fi bine să te examineze tatăl meu, înainte de a te duce acasă, îi răspunse el. Eu nu ți-am putut face decât un examen superficial. Și oricum, prefer să te vadă tatăl meu, adăugă el cu un aer enigmatic.

Robin se întrebă dacă acest ultim comentariu avea vreo semnificație și-și aminti cum insistase Jane că Toby avea întotdeauna o conduită profesională ireproșabilă, când se punea problema să-și mențină separate viața socială și cea profesională.

— Dar n-am absolut nimic, insistă ea, știind prea bine că protesta degeaba.

Toby opri mașina în fața casei și o ajută să coboare, ținând-o cu mâna de cot, ca și cum ar fi bănuit că avea nevoie de sprijin.

— Toby…

Ignorându-i obiecțiile, Toby nu făcu decât s-o conducă pe cele două trepte de la intrare, până în casă. Doctorul Evans tocmai ieșea

dintr-o cameră şi le veni în întâmpinare.

— Robin, draga mea, ce bine-mi pare că te văd!

O luă de mâini, observându-i semnul de pe frunte şi paloarea anormală a feţei, pe sub stratul de bronz. Îşi privi întrebător fiul.

— Ce s-a întâmplat, Toby?

Toby zâmbi fără chef.

— E o poveste lungă, tată, dar aş dori să-i arunci o privire, înainte s-o duc acasă. A primit o lovitură în cap şi era să se înece în valurile provocate de o şalupă. *Cred* că n-are nimic grav, dar nu pot fi sigur. Prefer s-o examinezi tu.

— *Nu am* nimic grav, insistă Robin. Doar…

— Nu discuta, o întrerupse Toby, împingând-o încet dar ferm spre tatăl lui.

Bătrânul clătină din cap, zâmbind când văzu insistenţa fiului său şi expresia lui Robin.

— Vino, draga mea, hai să-ţi aruncăm o privire. N-o să dureze mult, iar apoi ne vom convinge cu toţii că nu te-ai lovit prea rău.

Robin mai aruncă o privire spre Toby, cu reproş, apoi îl urmă pe doctor într-o cameră mare şi însorită, care-i servea drept cabinet de consultaţii.

— Eu vă las, spuse Toby, cu um zâmbet spre ochii ei mustrători. Simt nevoia să beau ceva.

Examenul medical fu complet şi, la sfârşit, doctorul Evans dădu din cap satisfăcut.

— Ai avut mare noroc, dacă Toby n-a exagerat circumstanţele. Ai nevoie să te menajezi câteva zile, şi-am să-ţi dau ceva de pus pe cucuiul ăsta, dar în rest, ai scăpat ca prin farmec.

Îi scrise o reţetă şi i-o dădu, apoi se rezemă de spătar, nepărând grăbit să se întoarcă la Toby. Ochii lui negri o priviră speculativ.

— Şi acum, îi ceru el zâmbitor, prestează-mi ce s-a întâmplat, hmmm?

— Nu… nu sunt sigură că ştiu prea bine, se eschivă Robin, întrebându-se cât de mult era indicat să-i spună despre incident. Exploram o peşteră, şi cineva ne-a dezlegat barca, lăsându-ne pe plajă.

Sprâncenele negre ale doctorului se ridicară, asemenea celor ale

fiului său.

— Așa…? Ce prostie! Și a trebuit să înotați după ea?

Expresia ei nehotărâtă îl făcu să zâmbească.

— Peștera despre care ai pomenit îmi dă de înțeles că te-a dus în golful lui secret. Știu despre el, dar n-am mai auzit să fi dus pe cineva acolo. Ți-a făcut o mare cinste, draga mea.

Robin încercă să nu se arate prea surprinsă.

— Da, a trebuit să înotăm după barcă, spuse ea. Nu ne-ar fi fost prea greu să ajungem la *„Angel”,* dar… dar a apărut șalupa.

Din nou, sprâncenele lui expresive se ridicară cu curiozitate.

— Era vreun cunoscut de-ai voștri?

— Da, recunoscu Robin fără tragere de inimăm era… era un cunoscut al meu, nu al lui Toby. Adică, l-a cunoscut și Toby, dar…

Se întrerupse, găsind explicația complicată și cam penibilă, iar medicul clătină din cap, înțelegător.

— Îmi pare rău, draga mea, se scuză el. Nu am niciun drept să-ți pun toate întrebările astea. Sunt doar curios, atâta tot.

Robin zâmbi vag, recunoscătoare pentru compasiunea și înțelegerea doctorului.

— Nu mă deranjează să povestesc, domnule doctor Evans, ba chiar mă bucur că… să pot discuta toate astea cu cineva care n-o să mă condamne din principiu.

— Toby? întrebă el surprins.

În grabă, Robin clătină din cap.

— A, nu, nu Toby. Michael – consideră că nu-l refuz destul de categoric.

— Aha, un îndrăgostit gelos, remarcă doctorul Evans pe un ton de cunoscător.

— Da… Sau, cel puțin, așa a fost.

— Gelos pe Toby? întrebă el cu blândețe, și o văzu că se încrunta.

— Nu… Nu, nu pe Toby, se grăbi Robin să nege, coborându-și privirea spre mâinile încleștate cam prea tare, în poală. Nu are niciun motiv să fie gelos pe Toby.

— Hmm…

Ochii lui negri continuau s-o privească, iar Robin fu gata să jure că în adâncurile lor se zărea o licărire de amuzament.

— Atâta numai că Simon vrea… vrea să se însoare cu mine, continuă ea, încercând să ignore implicațiile din sunetul lui evaziv. M-a amenințat că… că va face un lucru îngrozitor, dacă nu mă mărit cu el, dar Toby mi-a recomandat să nu-l cred.

— Omul acela de la Eggles Point? întrebă el încet.

Robin îl privi, surprinsă că știa.

— Știți… știți despre Simon? întrebă ea.

Medicul zâmbi, cu o expresie încurajatoare.

— Toby s-a îndoit un moment dacă a făcut sau nu bine convingându-te să-ți asumi răspunderea. M-a întrebat ce părere aveam, și i-am dat dreptate din toată inima. Nu există niciun pericol ca tânărul acela să-și facă sieși vreun rău, dacă e genul de om pe care-l descrie fiul meu, și cred că episodul de azi o dovedește. S-a răzbunat pe tine pentru că nu l-ai crezut.

— Dar pe Toby a încercat să-l lovească, nu pe mine, obiectă Robin. Ba chiar, a căutat să se asigure că nu riscam să pățesc nimic, aruncându-mi un colac de salvare.

Scutură din cap, pentru a-și alunga amintirea acelor momente înspăimântătoare.

— L-ar fi putut omorî!

— Sigur că pe Toby îl urmărea, remarcă încet doctorul. Pe el e gelos.

Cuvintele doctorului continuară s-o urmărească și în timp ce Toby o ducea cu mașina spre casă, făcând-o să fie neobișnuit de tăcută. Jane îi întâmpină în ușă, neliniștită. Toby îi explică pe scurt ce se întâmplase și plecă, recomandând la despărțire că era bine ca Robin să se menajeze o zi, două. Mai târziu, Michael se încruntă la ea, după ce auzi toată povestea, amenințând cu tot felul de grozăvii dacă Simon își mai arăta mutra în West Norman sau prin vecinătate.

— Ar trebui să fie închis, tuna și fulgera el, fără să ia în seamă protestele lui Robin că strigătele lui îi dădeau dureri de cap. Iar dacă Toby are măcar pe jumătate atâta minte câtă cred eu că are, o să aibă grijă de asta.

Nici Robin şi nici Jane nu comentară, deşi Robin spera în sinea ei ca Toby să nu aibă chiar atâta minte câtă credea fratele ei că avea.

* * *

Aşa cum prevăzuse Jane, doctorul Evans trecu s-o vadă a doua zi dimineaţă, zâmbind când Robin declară că nu avea nevoie să se odihnească încă două zile.

— Eşti o tânără foarte încăpăţânată, îi spuse el râzând, dar n-am să te contrazic. Tu ştii cel mai bine cum te simţi, şi nu voi încerca să te descurajez.

Îi privi vânătaia de pe frunte şi clătină din cap.

— Ai avut mare noroc că n-a fost mai rău, remarcă el. Din câte-mi spune Toby, te-ai fi putut îneca foarte uşor.

Îşi luă trusa şi se ridică, privind-o încă un moment în linişte, obicei pe care Toby părea să-l fi moştenit de la el.

— Probabil o să te viziteze şi fiul meu azi, mai târziu, o informă. E foarte îngrijorat; e clar, crede că nu-mi ştiu meseria, când îi spus că n-ai păţit nimic grav.

— O, sunt sigură că nu crede asta, domnule doctor Evans! protestă Robin. E foarte…

Sprâncenele negre ale doctorului se înălţară întrebător.

— Foarte…? o îndemnă el – şi râse când Robin întârzie cu răspunsul, căutându-şi cuvintele. Ştiu, draga mea, glumeam doar. Te las în grija lui Jane şi voi mai trece eu pe la tine peste vreo două zile, doar dacă nu cumva te simţi destul de întremată ca să-mi faci tu o vizită.

— Voi veni, îi promise Robin zâmbind. Aş fi putut trece şi azi, dar am dormit prea mult. N-am avut decât o durere de cap, atâta tot.

Peste două ore, Jane îl primi în casă pe Henry Millington, cu tot cu un enorm buchet de garoafe pe care i-l oferi lui Robin cu un aer uşor jenat, făcând-o pe Jane să chicotească, în timp ce se grăbea să iasă.

— Sunt foarte frumoase, Henry, îţi mulţumesc, spuse Robin, încercând să nu imite chicotitul lui Jane.

— Am venit doar să văd ce mai faci.

Henry o privi curios, cerccetându-i fața, în timp ce accepta invitația lui Robin de a se așeza lângă ea, pe canapeaua cea lungă.

— Jane mi-a spus că ai avut un accident, cu o barcă, spuse el. Credeam că nu navighezi, Robin.

— Nici n-o făceam, răspunse ea abătută, până ieri. După-amiază am ieșit cu Toby, a fost prima mea ieșire în larg.

Își atinse vânătaia de pe frunte, cu un deget prudentă.

— Și ultima, probabil, adăugă ea.

— O, sper că nu! se opuse Henry. Mi-ai promis că vii cu mine, adu-ți aminte, și nu va fi niciun pericol, mai ales cu o navă ca *„Silver Lady"!*

— Nici ieri n-a fost vina lui Toby, sau a lui *„Angel",* replică în grabă Robin.

— Nu, sigur că n-a fost. N-am vrut să-l critic pe Toby, e un marinar excelent și niciodată nu și-ar pune în pericol nava sau pasagerii, pentru vreo prostie.

O privi un moment, cu degetele strânse între genunchi.

— Ce s-a întâmplat, Robin?

Robin ezită, dar își dădu seama că era nevoită să-i spună adevărul. Repetă povestea, eliminând părțile pe care nu le considera necesare, și dădu de înțeles că fusese doar un nătărău de străin care-și făcea de cap cu șalupa.

— Oricum, încheie ea, mi-am mai revenit, n-am avut decât o durere de cap.

Henry clătină din cap, încet.

— ăla trebuie că-i nebun de legat, remarcă el. Ar trebui să-l închidă.

Robin râse scurt.

— Exact la fel zice și Michael.

— Și Toby? întrebă curios Henry. Nu vrea să-l dea în judecată?

— Nu știu ce vrea Toby, recunoscu ea. Nu l-am mai văzut de ieri după-amiază, când m-a adus acasă, așa că n-am mai discutat despre asta.

— Ei bine, eu nu-l văd lăsându-l pe ăla să scape cu una cu două, afirmă Henry cu o convingere care o făcea să se simtă foarte neplăcut.

V-ar fi putut omorî pe amândoi.

Înainte ca Robin să găsească un răspuns, soneria se auzi din nou. Recunoscu glasul care o salută pe Jane şi aruncă o privire spre Henry, ca să vadă dacă şi el îl identificase pe noul vizitator.

— Pare să fie Toby, spuse el cu un aer resemnat care ar fi amuzat-o, în alte împrejurări. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Nu e nevoie, răspunse Robin cu o expresie provocatoarte în ochii ei cenuşii, tocmai în timp ce Henry se ridica de pe scaun, privind stânjenit spre uşă.

— Încă un vizitator, Robin, anunţă Jane, privindu-şi cumnata cu o lucire răutăcioasă în ochi. O, nu cumva voiai să pleci, Henry, aşa-i?

Henry dădu din cap în semn de salut spre Toby, apoi îi aruncă lui Robin o privire nesigură, înainte de a se hotărî.

— Păi da, de fapt, tocmai plecam. Am trecut doar să te văd… să văd cum se mai simte Robin. Acum ar fi mai bine să plec.

— Te rog, nu pleca din cauza mea, spuse Toby cu o maliţiozitate atât de vizibilă, încât Jane abia îşi putu stăpâni râsul.

— A, nu din cauza ta plec, se grăbi Henry să-l asigure. De fapt, în dimineaţa asta am destul de multe treburi.

— Aha, făcu inocent Toby, atunci e mai bine că-n dimineaţa asta Robin nu poate ieşi pe mare, nu-i aşa?

Un moment, Robin crezu că Henry avea să-şi piardă calmul. Îl privi neguros pe celălalt, apoi clătină din cap.

— Nu în sensul ăsta am vrut să spun…

Se uită la Robin, căreia i se făcu milă de el.

— Ai fost foarte drăguţ că ai venit să mă vezi, Henry, îi spuse ea, ridicându-se în picioare. Iar florile sunt absolut fermecătoare. Îţi mulţumesc.

Se înălţă pe vârfuri şi-l sărută uşor pe obraz.

— La revedere.

— La revedere, răspunse el, aruncând o privire de plină subînţeles spre Toby. Îmi pare rău de accident, Robin. Mai trec eu pe-aici, dacă pot.

Îl salută din nou pe Toby şi ajunse la uşă în compania lui Jane, care-i făcu lui Robin cu ochiul, înainte de a-l conduce afară.

— Bietul Henry, comentă încet Robin. Nu-i aşa că-s *fermecătoare* garoafele astea?

Docil, Toby le admiră, apoi se aşeză pe canapea, în timp ce Robin îşi ocupa şi ea din nou locul, lângă el.

— Nu m-am gândit nicio clipă să-ţi aduc garoafe, spuse el. Îmi pare rău, cred că ar fi trebuit s-o fac.

— A, n-ai nicio obligaţie, îi răspunse Robin, cu o privire piezişă. Dar aş fi crezut că un om cu experienţa ta urbană…

Îl văzu încruntându-se la auzul tachinăriei ei şi roşi, dându-şi seama că fusese lipsită de tact.

— N-am destulă experienţă, e clar, replică el încet. Cum te mai simţi în dimineaţa asta? Tatăl meu a trecut pe la tine?

— Da. Mi-a recomandat să mă odihnesc încă două zile. I-am spus că n-am avut nimic, doar o durere de cap.

Toby îi palpă vânătaia de pe frunte, dându-i uşor la o parte bretonul roşcat.

— Hmm…

Apoi îi atinse obrajii, simţind că încă mai erau destul de calzi.

— Pari cam înfierbântată.

— N-am fost, până…

Când îi văzu privirea, Robin se întrerupse.

— N-am nimic, repetă ea.

Toby se rezemă de spătar, tăcând câteva moment, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— Ce facem cu prietenul tău? întrebă el într-un târziu, ridicând imediat mâna, pentru a-i opri imediat protestul inevitabil. În regulă, *nu* e prietenul tău; dar ce facem cu el?

— Nu ştiu, răspunse Robin, privindu-l cu ochi mari. Henry părea convins că ai… că ai vrea să-l bagi pe Simon la închisoare pentru ce-a făcut. Chiar vrei asta, Toby?

Toby se încruntă, nervos.

— Copila mea dragă, eu nu sunt magistrat, să bag oamenii în închisoare. Pot să-l dau în judecată, ceea ce ar avea toate şansele să-l trimită îndărătul gratiilor, dar trebuie să recunoşti că nici nu merită altceva.

— Știu, recunoscu ea nefericită. Și nu te-aș învinui dacă ai face-o, Toby, nu te-aș învinui deloc.

După ce o privi speculativ un moment, Toby remarcă:

— Dar ai prefera să n-o fac, nu-i așa?

— N-am dreptul să-ți cer să n-o faci. Știu că nu am niciun drept, dar…

— Nu cumva încă-ți mai imaginezi că-l iubești, nu? întrebă el, nervos. Dumnezeule mare, fată, așa ceva nu se poate!

— În niciun caz! replică Robin. Acum știu sigur.

Dispoziția lui Toby se schimbă imediat. Aplecându-se înainte, îi atinse degetele neliniștite.

— Iartă-mă, spuse el încet. Și sper că vorbești serios. Că vorbești *cu adevărat* serios.

Ceva din glasul lui, din tonul pe care rostise aceste ultime cuvinte, o făcu să-l privească, stânjenită.

— Așa e, răspunse ea, cercetându-i chipul. Ce s-a întâmplat, Toby?

— Nimic atât de grav pe cât pari tu să crezi, o asigură el, o asigură el, încet. Prietenul… Simon Cranmer a fost pescuit din mari azi-dimineață, de o barcă în trecere. Tatăl meu era deja plecat la vizite, așa că m-au chemat pe mine. Nu era grav rănit, doar câteva zgârieturi și vânătăi, dar susține că a căzut de pe faleza de la Eggles Point.

Capitolul 10

Lui Robin nu-i plăcuse niciodată mirosul de spital, întotdeauna îi provoca o dorință aproape irezistibilă de a o lua la goană, și nici acum nu făcea excepție. Venise să-l viziteze pe Simon, deși acesta fusese internat doar pentru o zi, urmând să iasă în diineața următoare. Toby îi povestise cum fusese scos din apă, dar insistând că nu avea nimic serios, și o sfătuise să nu-l viziteze. Era ridicol, după părerea lui, să ia totul de la început.

Robin găsise cinic aerul nepăsător cu care Toby accepta fapta nesăbuită a lui Simon, și i-o și spusese. Începuseră să se certe îngrozoitor, amândoi pierzându-și cumpătul cum niciodată nu li se mai

întâmplase, iar până la urmă Toby ieşise din casă val-vârtej, luându-şi rămas-bun cu un formalism rece ca gheaţa care dădea un îngrozitor sentiment de finalitate.

Uşile se deschiseră şi Robin intră împreună cu ceilalţi vizitatori, rămânând puţin în urmă, nehotărâtă, acum când sosise momentul să-l privească pe Simon în faţă.

O privi rece un moment, iar Robin vru să se întoarcă şi să plece, dar Simon întinse o mână şi o trase lângă pat.

— Sperasem să vii, îi spuse el în şoaptă, dar nu eram sigur…

Robin încercă să-şi retragă mâna, căci atingerea lui îi repugna cum niciodată nu i se mai întâmplase.

— Îmi pare rău, Simon.

Cuvintele sunau ridicol de inadecvate, şi-şi căută zadarnic altele.

— Ai venit, asta-i tot ce contează, răspunse el pe un ton atât de sigur pe sine, încât o trecu un fior. Iartă-mă că te-am speriat, iubito, dar te-am *prevenit* ce-o să se întâmple, nu-i aşa?

Robin dădu din cap, prea buimăcită ca să vorbească. Într-un târziu, reuşi să spună doar atât:

— Ai făcut o prostie, şi nu e cinstit să dai vina pe mine, Simon.

O privi de parcă întrebarea lui ar fi fost absolut rezonabilă.

— Şi atunci, cine e de vină?

— Tu!

Oricât ar fi încercat, Robin nu-şi putea stăpâni deznădejdea din voce. Spera să n-o audă şi vizitatorii de la patul alăturat. O durea îngrozitor capul, se simţea frântă de oboseală şi, dintr-odată, îşi pierduse orice speranţă. Jane avusese dreptate, n-ar fi trebuit să-l viziteze.

— Şi nici ceea ce-ai făcut ieri nu trebuia să faci, spuse ea. Nu mă poţi învinui pe mine pentru asta, Simon. Te-ai comportat de-a dreptul criminal şi o să ai noroc dacă nu va trebui să dai socoteală pentru ce-ai făcut.

— Ieri?

O clipă, Robin fu gata să jure că mirarea lui era sinceră. Apoi, Simon ridică din umeri.

— A, chestia aia… continuă el, expediind subiectul cu atâta

nepăsare, încât Robin nu putu decât să-l privească uimită, după care clătină încet din cap.

— A fost o nebunie, că ai încercat să… să-l loveşti pe Toby, spuse ea.

— Îmi luase gelozia minţile, iubito, răspunse Simon, cu ochii spălăciţi sticlindu-i la amintirea acelor momente nebuneşti când îl avusese pe Toby la discreţia lui. N-am vrut să te lovesc, scumpa mea, numai pe el…

— Nu trebuia s-o faci, repetă ea cu voce surdă. A fost o prostie, periculoasă şi fără rost. Între Toby şi mine nu e nimic, ca să fie cineva gelos, absolut nimic. Şi oricum, adăugă ea, n-ai niciun drept să fii gelos, din partea mea.

Simon îi cercetă faţa, încercând din răsputeri să-i ghicească gândurile.

— Da, nu e treaba mea, spuse el în cele din urmă, nu-i aşa?

Îşi rezemă un moment capul pe pernă.

— Mai bine mă lăsa în apă, nea cutărică ăla care m-a salvat, scrâşni el din dinţi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Mai bine se termina totul, atunci.

— Simon, te rog, nu vorbi aşa, spuse Robin, copleşită să vadă cum îşi plângea singur de milă. Nu spune asemenea lucruri – ştii bine că nu vorbeşti serios.

Ochii lui palizi o priviră fără nicio expresie, reci ca gheaţa, făcând-o să se cutremure.

— Aşa crezi? Fără tine, viaţa mea nu mai are niciun rost. Ţi-am spus-o de-atâtea ori, Robin, dar tu nu eşti în stare să mă crezi, nu-i aşa?

Zâmbi pervers, afundându-şi şi mai mult capul în pernă.

— Crezusem că, după dimineaţa asta, ai să te convingi, spuse el obosit. Dar, degeaba…

— M-am… m-am convins… murmură Robin, nesigură ce era mai bine să spună. Sunt con*vins*ă, Simon, dar nu pot… nu pot să fac nimic…

— A, ba poţi, replică el cu glas aspru, privind-o. Ai putea să te măriţi cu mine.

— Simon…!

Robin se uită la el cu ochi mari şi rugători, deşi ştia, după

privirea lui neînduplecată, că degeaba încerca să-l convingă.

— Pot să mai încerc, să ştii, o avertiză el. Şi-am s-o fac, iubito, dacă nu mă asculţi. Iar de astă dată, *ştii* că vorbesc serios, nu-awasa?

Era un ultimatum crud, iar Robin clătină încet din cap, înţelegând că era inevitabil. Simon îşi atingea întotdeauna scopurile, indiferent cum.

— Nu… nu pot, şopti ea.

Simon îi luă mâinile într-ale lui, tari şi puternice, strângându-i-le.

— Ba poţi, iubito, doar ştii că poţi.

Îi privi un moment chipul palid, nefericit.

— Mărită-te cu mine, Robin.

Nu-i putu răspunde imediat. I se contractase gâtlejul, iar lacrimile îi ardeau ochii, aproape orbind-o.

— Am nevoie de timp… încercă ea. Trebuie să mă gândesc, Simon, te rog…

— Iubito, nu trebuie să te gândeşti deloc, replică Simon, zâmbind, ca şi cum ar fi simţit că era la un pas de victorie. Ştii bine că mă iubeşti, în adâncul sufletului tău, doar nu vrei să-mi pun capăt…

— Nu!

Strigase mai tare decât ar fi vrut, dar nimeni nu păru să observe. Oftă adânc, cutremrat, înainte de a vorbi din nou, pe un ton cât mai normal.

— Bine, Simon, în regulă.

— Te măriţi cu mine? radie Simon triumfător, apucând-o de braţe şi trăgând-o spre el.

Fără să vorbească, Robin dădu din cap, dar atâta lucru păru să-l satisfacă.

— Trebuie să plec, spuse ea dintr-odată, simţind o nevoie disperată să iasă din salonul alb, cu miros aseptic.

— Încă nu, iubito, abia ai venit.

— Trebuie… şopti Robin. Nu… nu mă simt prea bine, după cele întâmplate ieri. Trebuie să mă odihnesc, aşa a zis doctorul…

— Îmi pare rău că ai fost şi tu implicată, spuse Simon pe un ton indiferent, ca şi cum nu i-ar fi pus în pericol viaţa, prin propria lui

prostie. Eram nebun, iubito, nu mă puteam stăpâni.

Robin nu răspunse, ridicându-se doar de pe marginea patului şi pornind spre ieşirea din salon, conştientă că ochii lui o urmăreau, cu o lucire rece de satisfacţie.

* * *

Când intră în cameră, Jane îi privi neliniştită faţa trasă şi-i puse o mână pe braţ.

— Robin dragă, arăţi îngrozitor. A fost chiar atât de rău?

— Destul de rău, răspunse Robin cu voce surdă, neputând mărturisi ce-i promisese lui Simon. Nu e deloc grav rănit. De fapt, adăugă ea cu înverşunare, pe moment arată chiar mai bine decât mine.

— Sărăcuţa de tine, o compătimi Jane. Ai nevoie de un ceai, ca să-ţi revii. Stai jos, şi-ţi fac eu unul.

Nu făcea caz, dar Robin îi fu recunoscătoare. Acestea erau două dintre cele mai mari calităţi ale lui Jane; tactul şi înţelegerea. O intervenţie a lui Michael ar fi fost ultimul lucru de care avea nevoie, indiferent de bunele lui intenţii…

…Iar Michael intră în casă chiar în acel moment şi o îmbrăţişă, în timp ce Jane îi făcea înnebunită semne s-o lase în pace.

— Ce faci, Robin? întrebă el, observându-i paloarea feţei şi cearcănele.

Robin zâmbi vag, înfruntându-şi din nou lacrimile.

— Bine, răspunse ea…

Se vedea atât de clar că minţea, încât Michael se încruntă, privindu-şi întrebător soţia.

Jane clătină din cap.

— *Nu* faci bine, declară el ferm, ignorând semnalul soţiei lui, şi propun să-l chemăm aici pe doctorul Evans, ca să te mai examineze o dată. Arăţi mai rău decât ieri.

— Nu, Michael, te rog! protestă ea, clătinând din cap, fără să-şi poată stăpâni lacrimile care i se prelingeau pe obraji. E doar o reacţie – te rog, n-am nevoie de niciun doctor.

— Reacţie, nereacţie, o să vină, hotărî Michael, ridicându-se în

picioare. Îl chem chiar acum.

— Michael, te rog!

Robin rămase cu privirea supă el, neajutorată, în timp ce Michael ieşea în hol. Peste câteva secunde, îl auzi vorbind cu doctorul Evans la telefon.

— Doctorul Evans ar putea să te ajute, prescriindu-ţi ceva, o consolă Jane, în timp ce aşteptau. Nicio grijă, draga mea, va veni cu plăcere, ai să vezi.

Robin nu putu decât să dea din cap tăcută, dorindu-şi să fi putut rezolva problema cu Simon după sfatul medicului.

— Vine imediat, o anunţă Michael când reveni. E o prostie să ajungi în starea asta, când te poate ajuta doctorul. Eşti o gâsculiţă încăpăţânată, nu-i aşa? comentă el, mângâindu-i uşor părul de pe frunte. Întotdeauna ai fost.

— Ba nu sunt, protestă Robin cu voce înfundată.

Michael râse, sărutând-o pe creştet.

— Ba eşti – şi mai şi contrazici oamenii.

* * *

Doctorul Evans sosi surprinzător de repede, iar când intră în cameră şi-i văzu faţa brăzdată de lacrimi, o privi neliniştit şi curios.

— Cred c-ar fi mai bine să vorbesc cu Robin între patru ochi, i spuse el încet lui Michael, care-l urmase înăuntru. Aşa, ne va fi mai uşor să vorbim, nu crezi, Robin?

Robin dădu din cap în tăcere, înghiţindu-şi lacrimile care ameninţau s-o podidească din nou.

— Foarte bine, răspunse ursuz Michael. Dar să n-o crezi dacă-ţi spune că se simte bine, cum tot insistă, că nu-i adevărat.

Bătrânul îi zâmbi lui Robin încurajator.

— Cred că pot ghici puţin cum se simte, spuse el, aşezându-se pe canapea. O să ne lămurim, nu-i aşa, Robin?

Uşa se închise în urma lui Michael şi a lui Jane, iar Robin îşi privi mâinile care i se frământau în poală, nervoase.

— Mă *simt* bine, insistă ea, făcând un ultim efort, dar doctorul

Evans clătină din cap, cu un zâmbet.

— Ia s-auzim, spuse el, rezemându-se de spătar, care e adevărata cauză pentru care ai ajuns în halul ăsta? Pentru că, iubito, oricât ai nega, *eşti* într-un hal fără de hal, iar dacă nu ştiu cauza, nu pot să te ajut, nu-i aşa?

Îşi arcui spre ea sprâncenele negre.

— Oare am dreptate să bănuiesc că are şi fiul meu vreun rol, pe undeva? Nici el nu era în apele lui, când a venit acasă. V-aţi certat?

— Nu ne-am certat, negă Robin. Am… am avut doar o neînţelegere, atâta tot, domnule doctor Evans. Nu are nicio legătură cu Toby – felul cum mă simt, vreau să zic. E… e doar o problemă personală, şi nimeni nu poate face nimic.

— Încerci să-mi spui, politicos, să-mi văd de treabă? întrebă el zâmbind.

Robin se grăbi să scuture din cap.

— A, nu, în niciun caz! Dar… mă rog, nici nu aveţi ce face. Nu e o problemă de natură medicală, domnule doctor Evans. Eu sunt singura care o poate rezolva, cred, dar nu am suficientă voinţă pentru asta.

Medicul trase adânc aer în piept, fiind clar că era dispus să-i acorde tot timpul necesar pentru a-i vorbi despre ceea ce o tulbura.

— Îl cunosc pe fiul meu destul de bine, spuse el, iar Robin observă că vorbea cu un accent mai pronunţat decât de obicei. Şi, judecând după puţinul pe care am reuşit să-l scot de la el, înţeleg că e ceva în legătură cu maniacul care era să vă omoare pe amândoi, ieri.

Robin nu fu surprinsă, căci Toby părea să-i destăinuiască tatălui ei aproape totul. Dădu din cap.

— Într-un fel, recunoscu ea.

Doctorul Evans îşi înclină capul într-o parte, privind-o drept în ochi.

— Toby a menţionat că fusese chemat să-l examineze, după ce l-au scos din mare, spuse el. Şi m-a mai spus că a vorbit şi cu tine despre asta. Înţeleg că ai insistat să-l vizitezi în spital şi că Toby n-a fost de acord – aşa e?

Robin dădu din cap.

— A trebuit să mă duc, şopti ea printre lacrimile care i se

rostogoleau din nou pe obraz. A trebuit, domnule doctor Evans. Din vina mea a făcut Simon… ce a făcut, dar Toby nu şi-a dat seama, sau n-a vrut *să* înţeleagă. Era atât de… atât de rece, încât m-am înfuriat pe el.

Doctorul zâmbi amar.

— Am înţeles şi asta, spuse el. Dar cred că-l judeci pe Toby greşit când spui că e rece. Nu cred că-i adevărat, însă cred că-mi împărtăşeşte îngrijorarea în legătură cu incidentul. În legătură cu versiunea lui Cranmer despre felul cum a căzut în apă, unde l-a găsit George Fane.

Robin îl privi lung un moment, neputând înţelege implicaţiile cuvintelor lui.

— Dar nu poate încăpea nicio îndoială, nu-i aşa? întrebă ea, cu un neaşteptat val de speranţă la vederea expresiei din ochii doctorului. Nu-i aşa, domnule doctor Evans?

Doctorul Evans dădu încet din cap.

— Ştii deja părerea mea despre posibilităţile omului ăstuia când e vorba de a-şi face rău singur, spuse el încet. Am fost la spital şi l-am văzut cu ochii mei, deşi pot spune că nu ştia cine sunt, decât un medic oarecare, şi încă mai susţin că n-ar face nimic care să-l coste. Şi psihiatrul spitalului a discutat cu el şi amândoi suntem de aceeaşi părere cu Toby: individul e un prefăcut.

— Dar mi-a spus chiar el… începu Robin.

— Robin, draga mea, o întrerupse doctorul, luându-i cu blândeţe mâinile agitate într-ale lui, din vârful falezei de la Eggles Point şi până în mare sunt peste două sute de picioare înălţime, iar omul nostru are doar câteva zgârieturi şi vânătăi minore. Mă îndoiesc foarte tare că a căzut de-acolo – ba chiar, aş spune că ar fi imposibil.

În inima lui Robin, uşurarea se combina cu furia, împiedicând-o să judece limpede, aşa că nu făcea decât să stea cu mâinile într-ale medicului, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— Sunt o proastă, spuse ea în cele din urmă, cu un zâmbet de scuză. Sunt cea mai mare proastă din lume, domnule doctor Evans, iar Toby a avut dreptate. Ar trebui să fiu închisă, nu sunt în siguranţă dacă umblu liberă.

Ochii lui negri licăriră, uşuraţi să-i vadă furia vie în locul apatiei

dinainte.

— Așa ți-a spus? întrebă el, clătinând din cap. Nu prea are tact cu tine, așa-i, draga mea?

Robin zâmbi abătută.

— După felul cum m-am purtat, nu-l condamn.

— Ei, haide, Robin, nu trebuie să te învinuiești pentru nimic, râse doctorul Evans, strângându-i încurajator mâinile. Era firesc să crezi ceea ce-ai crezut, după ce omul acela te amenințase.

Îi ridică bărbia, zâmbindu-i.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa?

Înainte de a răspunse, Robin înghiți un nod, întrebându-se cât de proastă ar fi crezut-o dacă afla și restul poveștii.

— E mai rău decât credeți, răspunse ea, cam rușinată. I-am promis că mă mărit cu el.

Cu un oftat adânc, doctorul clătină din cap.

— Of, că aiurită mai ești, murmură el. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că mă temeam să nu… să nu facă iar o prostie, răspunse Robin, privindu-și mâinile. A spus că va încerca din nou, și l-am crezut.

Ridică ochii, implorându-l din privire s-o înțeleagă.

— Mă simțeam atât de îngrozitor, se scuză ea. Mi se învârtea capul și… pur și simplu n-am stat să mă gândesc la altceva, decât că… s-ar putea să se întâmple din nou, și nici nu suportam gândul ăsta.

— Sigur că nu-l suportai, o consolă el. Dar acum va trebui să te scoatem din încurcătură – și cât mai repede. Mai bine du-te din nou la el și spune-i că te-ai răzgândit.

— Nu… nu știu, se codi Robin, dezgustată la gândul de a-l revedea pe Simon, mai ales acum, când știa că o păcălise cu atâta nerușinare.

— Vrei să spui că *dorești* să te măriți cu el? întrebă el, iar Robin își aminti iar de Toby.

— Nu! Nu, nu doresc în niciun caz, răspunse ea, apoi oftă. Voi merge la el ca să-i spun.

— Bravo, fetițo, o felicită doctorul Evans. Te sfătuiesc ca azi să te

odihneşti bine, iar mâine să te duci la spital, înainte să-l externeze.

Apoi se aplecă înainte, bătând-o pe dosul mâinilor.

— Şi nu mai fi aşa de îngrijorată.

Robin zâmbi, simţindu-se deja mai bine, în timp ce doctorul se ridica în picioare, dominând-o cu statura lui înaltă şi încurajatoare.

— Voi face aşa cum mi-aţi spus dumneavoastră, domnule doctor Evans, îi promise Robin. Şi… şi vă mulţumesc.

Râzând, doctorul Evans porni spre uşă, în timp ce-i făcea semn să rămână aşezată.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, Robin, o asigură el. Soluţia se observă întotdeauna mai uşor când priveşti problema de la o oarecare distanţă.

Din uşă, se mai întoarse o dată.

— Şi ţine minte ce ţi-am spus, bine? Azi odihneşte-te, iar mâine, ocupă-te de el. Nu strică să-l mai laşi să trăiască în paradisul lui prostesc, pe ziua de azi.

— Aşa voi face, îi făgădui Robin, deşi nu cu prea mult entuziasm, la gândul că trebuia să viziteze din nou spitalul. Dar îşi dădea seama că nu avea de ales, căci acum, după ce-i promisese clar că avea să se mărite cu el, Simon n-ar fi ezitat să vină în vizită la Penfield, iar aşa ceva dar fi dat naştere unei scene îngrozitoare cu Michael.

După plecarea doctorului, Robin se rezemă de perne şi închise ochii, încercând să-şi alunge din minte gândul la ceea ce avea de făcut. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu se mai gândea… dar aşa ceva nici nu intra în discuţie.

Capitolul 11

— Ce miracol a făcut ieri doctorul Evans cu tine? întrebă Michael a doua zi dimineaţă, după micul dejun. Azi arăţi mult mai bine, chiar dacă mai pari puţin îngrijorată. Care a fost reţeta poţiunii magica?

Robin zâmbi.

— Puţină psihologie şi înţelegere cât cuprinde, răspunse ea. Doctorul Evans e un om foarte înţelegător.

— E un medic excelent, recunoscu Michael, dar nu știam că practică și psihologia – și nici că tu ai avea nevoie de un psiholog.

— Cred că am avut, din moment ce în dimineața asta mă simt mult mai bine, răspunse Robin, dorindu-și ca fratele ei să nu fi fost atât de persistent, dar știind că avea puține speranțe.

— Ești misterioasă, fetițo, remarcă el, cu o undă de nervozitate în ton. Iar când ești misterioasă, întotdeauna suspectez tot ce poate fi mai rău.

— *Nu* sunt misterioasă, negă Robin, și nu ai absolut niciun motiv să bănuiești ceva. Am… am avut o problemă, recunosc, și nu mai puteam de îngrijorare, dar doctorul Evans m-a ajutat s-o rezolv și mi-a luat o piatră de pe inimă. Acum mai am doar un mic detaliu de pus la punct, și totul va fi în regulă.

— Înțeleg… răspunse Michael, ridicând din umeri. Ei, presupun că măcar doctorul știe ce face, așa că n-am de ce să-mi fac prea multe griji.

— N-ai de ce să-ți faci nicio grijă, Michael, îl asigură Robin, mult mai încrezătoare decât se simțea. După dimineața asta, totul se va termina.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, își dădu seama că spusese prea mult, iar Michael o privi întrebător.

— După dimineața asta? repetă el. Da ce-o să se întâmple-n dimineața asta?

— A… nimic de ce să-ți faci tu griji, încercă Robin să pară indiferentă. Trebuie să ies puțin, atâta tot.

Michael își puse ceașca de cafea pe masă cu o mișcare calculată care nu era deloc de bun augur, iar Jane își privi cumnata cu teamă.

— Robin, spuse el, cred că ar fi mai bine să-mi spui *ce* ai de gând, după care voi putea judeca singur dacă am de ce să-mi fac griji sau nu.

— Iubitule…

Jane îi puse o braț o mână nesigură, iar Michael i-o luă într-a lui, ridicând-o la buze s-o sărute, cu o privire blândă în ochii săi cenușii.

— Nicio grijă, îngerașule, murmură el, n-am să fac o scenă, dar o cunosc pe puștoaica asta de soră-mea și năravul ei de a se vârî în belea. Vreau să știu de ce se ține acum.

Întoarse capul spre Robin, cu o expresie hotărâtă.

— Robin?

— Ți-am spus protestă ea, n-ai niciun motiv de îngrijorare. Nu fac decât să urmez sfatul doctorului Evans, şi spui că ai încredere în ele. Lasă totul în seama lui şi a mea.

— În seaman doctorului Evans, replică Michael, aş lăsa totul cu plăcere, dar nu și când e vorba de tine, fetițo. Te cunosc prea bine.

— *Crezi* că mă cunoşti, ripostă Robin. Nu-s complet idioată, să ştii, Michael, cum ți-am mai spus.

Ar fi dorit s-o poată spune cu mai multă convingere, căci în expresia lui Michael se citea clar că nu se lăsase impresionat.

— S-ar putea să te cred, dacă nu te-aş fi văzut ieri dimineața, replică el tăios.

Robin trase aer în piept, adânc, încercând să nu-şi piardă cumpătul.

— Ieri dimineață nu mă simțeam bine, spuse ea cu toată demnitatea de care era în stare. Mă durea capul, ceva de speriat, şi mă simțeam îngrozitor.

Michael oftă nervos.

— E ceva în legătură cu povestea aia cu Cranmer, presupun, nu-i aşa? întrebă el.

Ghici răspunsul după expresia de pe fața ei.

— Da, recunoscu Robin, dar n-o să mai dureze mult. Asta am de gând să fac în dimineața asta. S-o termin cu el, o dată pentru totdeauna.

— Hm! pufni neîncrezător Michael. Trebuia deja să faci chestia asta de trei ori pân-acum.

— Dar de data asta e altceva…

— Ei, sper să fie aşa. Unde-i individul? Nu mai e în West Norman, sper, nu?

Robin dădu din cap afirmativawântrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să fie absolut sinceră cu el, de vreme ce oricum era inevitabil.

— E în Cottage Hospital, răspunse ea, şi-l văzu pe Michael încruntându-se.

— Nu cumva e cel pe care l-a scos George Fane din mare ieri

dimineaţă? întrebă el. Am auzit ceva aseară, dar nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie el. Susţinea că a sărit de pe faleza de la Eggles Point, sau aşa ceva…

O privi cu ochi îngustaţi.

— Dumnezeule mare! Ce-o fi avut în cap?

Robin oftă resemnată, pregătindu-se să-i spună toată povestea. Avea să fie o uşurare să nu mai trebuiască să ţină secretul – treabă la care oricum niciodată nu se pricepuse prea bine.

— Şi asta e tot, încheie ea, luându-şi grăbită ceaşca de cafea, înainte de a izbucni furtuna.

Câteva clipe, Michael o privi mut, nevenindu-i să creadă.

— Şi tu ai crezut tot ce ţi-a îndrugat el? o întrebă apoi.

Robin dădu din cap.

— Destul ca să-i promiţi că te măriţi cu el? Of, eşti o…

Apăsarea uşoară a mâinii lui Jane peste degetele lui îl făcu să-şi întrerupă dojana, aşa că nu făcu decât s-o privească, cu un zâmbet abătut pe buze.

— Ştiu, iubito, că nu e treaba mea, spuse el, apoi se întoarse din nou spre sora lui. De ce Dumnezeu a trebuit să te implici aşa? o întrebă.

Apoi oftă resemnat.

— Of, cred că nu-ţi pot pretinde să te schimbi, nu? După atâta timp, ar însemna să-ţi cer prea mult.

— Chiar te-ai certat atât de rău cu Toby? întrebă Jane. L-am auzit trântind uşa şi mă întrebam de ce nu ne strigase „la revedere", ca de obicei.

— A fost o ceartă ca la uşa cortului, recunoscu Robin amărâtă. Şi cel mai rău e că a avut dreptate tot timpul, dar nu cred că i-aş putea spune, chiar dacă aş avea ocazia, pe care probabil n-o s-o mai am niciodată.

— A, sunt sigură că n-o să-ţi poarte pică, o încredinţă Jane. Nu Toby, el nu e deloc răzbunător. De fapt, adăugă ea îngândurată, niciodată nu l-am mai văzut să-şi piardă calmul. Nu-i stă deloc în fire – nu-i aşa, Michael?

Văzând-o cum îi cerea să-i sprijine idolul, Michael zâmbi

răutăcios.

— Da, îngeraşule, febleţea ta îşi păstrează de obicei sângele rece, recunoscu el, dar faţă-n faţă cu purtarea idioată a lui Robin, pot să-l înţeleg.

— De fapt, interveni Robin, până atunci a fost foarte înţelegător. Şi oricum, nu el a început cearta, ci eu.

— Hmmm, nu mă mir, murmură Michael, iar dacă…

Se întrerupse, căci în acel moment sună telefonul.

— Răspund eu, spuse el, ieşind pe coridor.

Când uşa se închise în urma lui, Jane o privi pe Robin cu un zâmbet nesigur.

— Chiar *vrei* să te duci singură la spital în dimineaţa asta, iubito? o întrebă ea. Aş veni şi eu cu tine, dacă aşa crezi că ţi-ar fi mai uşor.

Robin clătină din cap, zâmbind.

— Nu, mulţumesc, Jane, spuse ea. E un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

Înainte ca Jane să răspundă, Michael reveni în cameră, cu un zâmbet de satisfacţie.

— Nu mai e nevoie să te vezi cu Cranmer, îi spuse el lui Robin, pentru că e gata să se externeze şi va pleca înapoi în oraş la zece şi douăzeci.

Robin îl privi un moment în tăcere, incapabilă să înţeleagă.

— Vrei să spui, bâigui ea în cele din urmă, că… pleacă? Fără nicio explicaţie, nimic?

— Exact, răspunse Michael, vizibil încântat de veste. Îl externează cât se poate de repede, iar apoi o va lua la drum.

— Dar… începu ea.

Fratele ei o cuprinse cu un braţ pe după umeri, strângând-o un moment.

— Nicio grijă, Robin, o întrerupse el. Se duce – altceva nu mai contează.

— Cine era la telefon, iubitule? îl întrebă Jane.

— Doctorul Evans. Nu voia ca Robin să se ducă la spital, riscând să dea peste Cranmer când se pregătea să plece, aşa că ne-a anunţat

din timp.

— Dar ce Dumnezeu l-a făcut să se răzgândească? se miră Jane. Așa, dintr-odată…?

Michael ridică din umeri.

— N-am întrebat, recunoscu el. Important e că ia trenul de zece și douăzeci – sau cel puțin așa spune – chestie care mă bucură foarte tare.

— Nu înțeleg, spuse Robin, clătinând din cap, încruntată. Lui Simon nu-i stă în obicei să… să renunțe așa, mai ales acum, când credea că i-au reușit toate. Nu mai înțeleg nimic.

— Atunci, nici nu încerca, o sfătui Michael, fii doar recunoscătoare că pleacă și mulțumește-te cu asta.

— Dar tu nu-l cunoști pe Simon așa cum îl cunosc eu, insistă Robin, refuzând să accepte ideea că totul se putuse rezolva atât e ușor. N-am încredere în el.

Michael oftă, clătinând din cap, cu o privire deznădăjduită.

— Of, mă dau bătut, spuse el. Ți s-a rezolvat problema, în cel mai ușor mod posibil, și tu *încă* îți mai faci griji.

Robin râse încurcată, dorindu-și să fi fost la fel de încrezătoare ca fratele ei.

— Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare, spuse ea. Măcar nu mai trebuie să mă duc la spital și să-l văd în față. Mi-era pur și simplu groază.

Știa că ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, dar cumva nu-i venea să creadă că Simon avea să ia trenul acela, așa cum spusese. Era posibil chiar să vină după ea în Penfield și, cel mai rău lucru din toate, să se certe cu Michael. Presentimentul o urmări toată dimineața, împiedicând-o să se concentreze asupra tabloului pe care-l picta.

Nu se simți mai bine nici după prânz, când trenul trebuia să-l fi lăsat de mult pe Simon la Londra; nu putea lucra, stând în schimb cu coada pensulei strânsă în dinți și privirea peste marginea falezei, spre locul unde Welton Head se arcuia în mare.

— Ți-a pierit inspirația? întrebă un glas din spatele ei, iar Robin tresări aproape vinovată, întorcându-se pentru a întâlni ochii întrebători ai lui Toby; acesta întinse un deget și-i frecă vârful nasului.

Ai un nas verde ca smaraldul, știai?

— E verde de crom, îl informă ea scurt, dorindu-și ca inima să i se mai potolească.

— Atunci, un nas verde de crom, se corectă el solemn, lăsându-se pe vine lângă scăunelul ei pliant; ajuns la același nivel cu ea, ridică ochii. Îmi cer iertare, Robin.

Robin privi chipul aflat atât de aproape de al ei și-și înghiți nodul care i se pusese în gât auzindu-i scuzele.

— Nu, spuse ea clătinând din cap și ștergându-și vopseaua de pe nas cu o cârpă înmuiată în terebentină, eu ar trebui să-mi prezint scuze. *Eu* am greșit și m-am făcut de râs – sau, cel puțin, l-am lăsat pe Simon să mă facă de râs. Tu n-ai de ce să-ți ceri iertare.

Toby își arcui o sprânceană.

— Parcă-mi amintesc că ți-am adresat niște epitete foarte neplăcute, iar pentru acelea *îmi prezint* scuzele.

— Chiar dacă erau adevărate? întrebă ea cu un zâmbet abătut, iar Toby dădu din cap, la fel de serios.

— Chiar dacă erau adevărate.

Apoi, văzându-i expresia mustrătoare, râse ușor.

— În regulă, Robin, vom uita tot ce s-a întâmplat, bine? Cranmer a plecat și n-o să te mai supere, așa că poți să te destinzi și să te simți bine.

Robin clătină încet din cap, cu o expresie de îndoială.

— Nu știu, se eschivă ea. Totul mi se pare cam sec. Aș fi mai mulțumită dacă aș ști ce anume l-a făcut pe Simon să plece înapoi la Londra.

Îl privi un moment cu teamă, apoi începu, examinându-și vârful pensulei.

— Tatăl tău ți-a spus… ce am…

— Că i-ai promis lui Cranmer că te măriți cu el? o întrerupse Toby, cu un ușor zâmbet. Da, mi-a spus.

Robin nu se uită la el, continuând doar să-și studieze capătul pensulei, cu capul înclinat într-o parte.

— Și ți-ai spus că era tipic pentru mine, cred, zise ea pe un ton defensiv. Ei bine, ai dreptate, așa a fost.

Toby îi luă cârpa din mână şi-i şterse cu grijă o dâră de culoare de pe obraz, în timp ce răspundea:

— Poate, dar acum nu mai trebuie să te măriţi cu el, nu-i aşa? Ai scăpat de el o dată pentru totdeauna.

Poate ceva din tonul lui, sau instinctul îi dădu de înţeles – Robin nu era sigură – dar dintr-odată ştiu fără umbră de îndoială că el era răspunzător de plecarea lui Toby. Întoarse capul şi-l privi, cu ochii mari şi serioşi.

— *Tu* ai făcut-o, nu-i aşa? îl întrebă, tot, mai sigură pe măsură ce vorbea. Spune-mi, Toby, spune-mi cum ai reuşit. Te rog!

Îi atinse uşor braţul cu degetul mânjit de vopsea, iar Toby râse, aşezându-se pe iarbă şi aruncând cârpa cu o strâmbătură dezgustată.

— Am folosit ceva din aceeaşi presiune pe care a exercitat-o asupra ta, numai *că eu* am vorbit serios.

Robin îl privi, fără să înţeleagă.

— Dar cum, Toby? Vreau să zic, ce i-ai putut…

— Micul episod de duminică, printre altele, răspunse el. Dacă te mai hărţuia, l-aş fi adus în faţa unui magistrat cât ai clipi din ochi.

— L-ai şantajat! exclamă ea, unui tă. Credeam că nu-ţi plac şantajiştii.

— Nici nu-mi plac, dar în dragoste şi la război sunt permise orice metode, nu-i aşa?

— Iar acum, care situaţie a fost? întrebă ea, fără să prea ştie de ce.

Sprâncenele lui Toby se arcuiră amuzate, în timp ce râdea încet, cu un sunet profund, tulburător.

— Ei, câte puţin din amândouă, aş zice, nu?

Robin nu-i răspunse, dând cu pensula pe pânza din faţa ei.

— Ne-am împăcat? o întrebă el, după câteva momente de tăcere. Sau nici ţie nu-ţi plac şantajiştii?

Luând din nou pensula între dinţi, Robin îl privi câteva clipe, cu ochii mai strălucitori ca oricând.

— Unii dintre ei îmi plac, spuse ea încet. Unii sunt foarte drăguţi şi… îţi sunt recunoscătoare, Toby, foarte recunoscătoare. Îţi mulţumesc.

Toby se uită la ea o clipă, tăcut şi gânditor, apoi în ochi i se ivi umorul lui familiar, şi se ridică de pe iarbă.

— Oricând, răspunse el vesel. Iar acum, e timpul să plec şi să-l ajut pe tata la hârtiile cu care l-am lăsat. În ultima vreme, am impresia că împărţim mai multe hârţoage decât pastile.

O mai privi un moment, parcă încercând să se hotărască ce să facă, apoi râse din nou.

— Eşti o maimuţică murdară, să ştii, remarcă el. Ai pe tine la fel de multă vopsea ca pe pânză.

— Aşa mi se întâmplă întotdeauna, n-am ce să fac, răspunse Robin, ştergându-se cu cârpa, fără niciun rezultat. Nu ştiu cum se întâmplă, dar mă murdăresc mereu.

— A mai rămas doar un loc curat – aici, observă el, aplecându-se s-o sărute pe tâmplă. La revedere, Robin Rembrandt.

* * *

Jane fu aceea care-i spuse adevărul, peste câteva zile, deşi între timp Robin mai vorbise de vreo două ori cu Toby, iar el nu menţionase nimic.

— Imaginează-ţi numai, zise Jane, a convins-o pe Anne Minton să-l ducă la Eggles Point cu şalupa ei, după care a sărit în apă şi a aşteptat să treacă pe-acolo cineva şi să-l scoată. Ce mascaradă sinistră! Dar nu-i de mirare că nu s-a rănit – zgârieturile alea le avea de la stâncile peste care l-au rostogolit marea, la baza falezei.

— Cum ai aflat? întrebă Robin, convinsă că Simon ar fi fost în stare de aşa ceva ca s-o facă să-l creadă.

— Mi-a spus doctorul Evans, mărturisi Jane cu un zâmbet ruşinat. Trebuie să recunosc că l-am întrebat, azi dimineaţă când a fost la mine. M-am purtat îngrozitor, nu-i aşa?

Robin râse, îmbrăţişând-o cu afecţiune.

— Deloc îngrozitor, declară ea. Nu te-ai purtat decât ca orice femeie.

— Şi Michael ar fi de aceeaşi părere, zâmbi Jane. De fapt, cred că doctorul Evans n-a prea vrut să-mi spună, dar până la urmă tot mi-a

spus.

Robin îi zâmbi.

— Probabil n-a putut să-ți reziste, o tachină ea. Când ți-a văzut ochișorii ăștia albaștri… Țin minte cum o ținea Michael întruna despre ei, înainte să vă căsătoriți.

Jane roși ca o școlăriță, râzând veselă la gândul că era irezistibilă.

— Cred că așa a fost! replică ea. Dar serios acuma, draga mea, n-am putut înțelege cum de nici tu și nici Simon n-ați fost curioși să aflați cum ajunsese Simon Cranmer în apă. Dacă n-a sărit, așa cum spunea el, însemna că a venit cu o barcă, și când l-a cules George nu se zărea nicio barcă prin jur. Ardeam de curiozitate.

— Iar doctorul Evans cum a aflat că l-a ajutat Anne Minton? se interesă Robin, și ea curioasă, acum că venise vorba.

— De la Toby, desigur. A ghicit ce se întâmplase, mai mult sau mai puțin, și a tras-o pe Anne de limbă. Ei, știi cât de topită e Anne după Toby, și-l știi și pe Toby. I-a spus totul.

— Da, îl știu pe Toby, confirmă Robin îngândurată. Nu mi-a spus despre Anne și barcă, nici cum a ajuns Simon să cadă în apă, și nu m-am gândit să-l întreb.

— Ei, poate a considerat că e mai bine să nu spună nimic, răspunse Jane, privind fața gânditoare a lui Robin.

— Poate, murmură Robin absentă, jurând să-i ceară explicații lui Toby cu proxima ocazie când avea să-l vadă.

* * *

Întâmplător, nu putu să-l întrebe prima dată când îl văzu, căci mai erau și alte persoane de față. Și nici cu următoarea ocazie, din același motive. Începea să bănuiască, poate pe nedrept, că Toby evita să rămână singur cu ea – deși nu putea să înțeleagă de ce.

La o săptămână și ceva după plecarea luyi Simon, picta la locul ei obișnuit, pe faleza de vizavi de Penfield, când auzi o mașină oprind și întoarse capul să vadă cine era. Anne Minton venea spre ea, cu părul blond fluturându-i în vântul puternic care sufla dinspre mare,

privind-o cu o expresie prudentă.

— Bună ziua, salută ea când se apropie.

Robin, care prefera să lase morţii cu morţii şi viii cu viii, îi zâmbi încurajator.

— Bună ziua, domnişoară Minton, răspunse ea; în trecut, nu vorbise aproape niciodată cu cealaltă fată şi se întreba de ce venise s-o vadă.

— Voiam… voiam să vă prezint scuze, începu Anne Minton, căutându-şi cu greu cuvintele. Mi-e îngrozitor de ruşine pentru… pentru ceea ce a făcut Simon, şi fiindcă l-am ajutat. Trebuia să vă găsesc şi să vă cer iertare.

Robin zâmbi din nou, clătinând din cap.

— Lăsaţi, vă rog, spuse ea, prefer să uit, şi sunt sigură că şi dumneavoastră doriţi acelaşi lucru.

O privi câteva clipe.

— Nu mi-aş fi dat seama niciodată că sunteţi verişoara lui. Nu prea semănaţi, nu-i aşa? Atâta numai că amândoi sunteţi blonzi, bineînţeles.

— Şi eu găsesc că nu semănăm, confirmă Anne. Şi mă bucur foarte mult că ţi-ai revenit atât de bine după cele întâmplate, Robin. Pot să te numesc Robin? adăugă ea în grabă.

Robin surâse în semn de încuviinţare.

— Nu ştiam ce urmărea, deşi ar fi trebuit să mă aştept că era ceva neplăcut, urmă Anne. N-a fost niciodată vărul meu favorit.

— Te înţeleg, răspunse Robin, zâmbind fără chef la gândul propriei sale naivităţi faţă de Simon.

Ochii albaştri ai fetei o studiară un moment.

— Credeam că eraţi nebuni unul după altul, într-o vreme, spuse ea. Tu şi Simon, vreau să zic.

Robin râse încurcată.

— Cred că şi eu am crezut acelaşi lucru, pe-atunci, recunoscu ea. Când a venit aici, m-am întrebat cum mă găsise, până când mi-a spus că-l anunţaseşi tu, deşi nu mi-a spus cum te numeşti.

— Şi pentru asta îmi pare rău, se grăbi Anne să se scuze. Am fost atât de… mă rog, cred că în perioada aceea eram…

Îi era greu să-şi exprime în cuvinte sentimentele faţă de Toby, iar lui Robin i se făcu iar milă de ea.

— Nu e nevoie să-mi explici, îi spuse. Ştiu de ce ai făcut-o, mi-a spus Simon, deşi aş fi preferat să tacă. Nu mă privea cu nimic. Şi nu era nevoie nici să-l chemi pe Simon aici, adăugă ea, pentru că între Toby şi mine nu e absolut nimic – nici acum, şi nici atunci n-a fost.

O văzu pe Anne încruntându-se nedumerită.

— Dar, din câte ştiu, tu şi Toby sunteţi…

Clătină încet din cap, cu o expresie de îndoială, iar Robin simţi că roşea.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta, Anne, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton cât mai firesc, dar între mine şi Toby n-a fost şi nu este nimic.

— Dar i-a spus lui Simon… începu Anne.

Apoi se opri din nou, mai nesigură ca oricând.

— Scuză-mă, mormăi ea, îmbujorată de jenă. N-ar fi trebuit să menţionez asta.

Robin o privi lung, cu inima bătându-i dintr-odată atât de tare, încât abia mai putea să respire.

— Ce i-a spus Toby lui Simon? întrebă ea.

Când o văzu că ezita, insistă:

— Te rog, Anne, aş vrea să ştiu.

— Nu sunt convinsă că e bine să-ţi spun, se codi Anne. Dacă nu-i adevărat…

Clătină din cap, încruntându-se din nou, în timp ce o privea pe Robin cu îndoială.

— Dar nu înţeleg de ce i-a spus aşa ceva lui Simon, dacă nu era adevărat. Mereu l-am crezut pe Toby… absolut sincer, chiar incomod de cinstit, uneori.

— Te rog, Anne! o imploră Robin, biruită de curiozitate. *Ce* i-a spus?

— Păi, că urmează să vă căsătoriţi, aşa că oricum nu mai avea niciun rost ca Simon să mai aştepte pe-aici, răspunse Anne.

Robin o privi cu ochi mari un moment, apoi întoarse capul spre şevalet.

— Înțeleg, fu singurul ei răspuns.

Capitolul 12

Mai târziu, când îi vorbi lui Jane despre extraordinarul anunț al lui Toby, Robin fu mai volubilă – dar, spre nemulțumirea ei, Jane izbucni în râs.

— Nu-i de râs, Jane, îi spuse ea cu reproș. E înnebunitor, iar biata Anne se simțea foarte prost când mi-a spus, mai ales auzind de la mine că nu-i adevărat.

— Of, Toby e incorigibil, nu-i așa? comentă indulgentă Jane.

— Nu avea niciun drept s-o spună, obiectă Robin, și-am să i-o și spun, când am să-l mai văd.

— Și *când* ai să-l mai vezi? se interesă Jane, cu o lucire curioasă în ochi.

— Mâine ieșim cu iahtul, din câte știu. Doar dacă nu cumva se întâmplă ceva și e chemat, desigur; trebuie oricând să ne așteptăm la asta.

— Ei, da, ăsta-i prețul pe care-l ai de plătit dacă ești iubita unui medic, comentă Jane înțelepțește.

— Nu sunt iubita unui medic, obiectă Robin. Întâmplător, ieșim pe mare împreună, atâta tot. Duminica trecută am fost cu Henry, și nimeni n-a sugerat că aș fi iubita unui milionar, din câte observ.

— Ei, da asta-i altceva… răspunse Jane. Pe Henry nu-l ia în serios nimeni.

Robin se încruntă, hotărâtă s-o contrazică.

— Aș fi găsit că e mult mai rațional să-l iei în serios pe Henry, decât pe Toby, susținu ea. Toby are un ditamai haremul, pe când de Henry nimeni nu zice că-i șeicul local.

— O, Robin, draga mea! o privi Jane cu reproș. Toby nu-i nici pe departe atât de rău. De fapt, nici n-a mai ieșit cu nimeni, de-o săptămână încheiată, iar atunci a fost doar cu Celia Ramón. A invitat-o la cină, marți a fost o săptămână, iar a doua zi, din câte zice Brenda Seaton, Celia era neagră de furie și și-a luat un bilet de avion spre Tangier. Ceea ce e foarte semnificativ!

— Serios? întrebă Robin, cu mai mult interes decât ar fi fost dispusă să recunoască.

Era o temă de meditaţie, constată ea, a doua zi dimineaţă, în timp ce se îmbrăca pentru întâlnirea cu Toby, luându-şi costumul de baie pe sub rochia de bumbac fără mâneci.

— E mai bine să fiu pregătită pentru o partidă de înot, când mă duc cu Toby, îi spuse ea lui Jane, când coborî. *„Angel”* nu-i de acelaşi calibru cu *„Silver Lady”,* aşa că nu se ştie niciodată…

— Ei, draga mea, nu fi nesuferită, o dojeni Jane cu un zâmbet. *„Angel”* e o navă drăguţă, iar Toby este foarte mândru de ea.

— Ştiu, răspunse Robin, ieşind pe uşa din faţă. Nici nu m-aş gândi să fac comparaţii dezavantajoase – probabil că m-ar arunca peste bord, dacă mă aude.

Îi făcu încă odată cu mâna şi porni spre poartă – după care clipi din ochi, când văzu în faţa curţii maşina albă a lui Toby.

— M-am gândit să mă asigur că nu te-ai răzgândit, după cele întâmplate data trecută, îi spuse el.

— După cum vezi, nu m-am răzgândit, răspunse Robin, dându-i sacoşa de prelată. Unde mergem?

În timp ce pornea maşina, Toby întoarse o clipă capul spre ea.

— Ce-ai zice de o mică insulă pustie? o tachină el, deşi Robin avea sentimentul straniu că întrebarea nu era chiar atât de neserioasă pe cât părea.

— Cum vrei, răspunse ea cu falsă indiferenţă.

— Chiar ai veni? întrebă Toby, cu o undă de nesiguranţă în glas. Ai mai veni în golf, după ceea ce s-a întâmplat data trecută?

Robin întoarse capul, privindu-i genele ridicol de lungi care-i ascundeau pe jumătate ochii.

— Dacă acolo vrei să mergem, n-am nimic împotrivă. De data asta, nu mai e niciun risc ca Simon să ne facă probleme, nu-i aşa?

— Mi s-ar părea foarte improbabil, confirmă el cu un zâmbet. Bine, Robin, fata mea, atunci… spre insula pustie!

* * *

Robin păşea pe nisipul alb şi fierbinte, spre gura peşterii, simţind aerul răcoros care părea să iasă dinăuntru, cu sentimentul că se afla într-un loc familiar, care nu-i mai inspira teamă, ca data trecută. Ştia că Toby o privea şi făcu un efort să se întoarcă şi să se uite la el, cu ochii cenuşii lucindu-i, pe jumătate ascunşi sub genele lungi.

— Ieri am văzut-o pe Anne Minton, îl informă ea.

Toby o privi nedumerit, ca şi cum nu s-ar fi aştepta să audă o asemenea veste.

— Serios? întrebă el.

Robin era gata să jure că în glas i se simţea prudenţa.

— A venit să-şi prezinte scuzele în legătură cu Simon, pe care l-a ajutat la… în fine, la şmecheria aia idioată a lui, continuă ea, privindu-i chipul.

— Bravo ei, răspunse evaziv Toby.

— Simon a sunat-o înainte de a ieşi din spital, adăugă Robin, şi i-a spus ce aflase de la tine.

În sfârşit, pe faţa lui Toby se citi înţelegerea. Zâmbi răutăcios.

— Totul? întrebă el?

Indiferenţa pe care o afişa o făcu pe Robin să roşească.

— Totul, repetă ea scurt. De ce i-ai spus asta, Toby? De ce a trebuit să mergi atât de departe?

— De ce i-am spus ce? întrebă el încet, parcă hotărât s-o facă să se simtă şi mai stânjenită.

Robin îi întoarse spatele, neputând să-i mai suporte privirea provocatoare.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc, Toby, replică ea iritată.

Se înfioră uşor, când îi văzu umbra prelungă apropiindu-se şi înghiţind-o pe a ei, pe nisipul alb.

— Robin, refuz să vorbesc spatelui tău, spuse Toby, cu acel glas profund şi scăzut pe care Robin îl auzise în prima zi, la Penfield. Mama ta nu te-a învăţat niciodată că nu e politicos să le întorci oamenilor spatele?

Îi simţi mâinile pe braţe şi fu nevoită să se întoarcă.

În ochii lui Toby se citea o expresie pe care n-o mai văzuse decât o singură dată – şi atunci, scurt, fugitiv, în timp ce stăteau la marginea

apei, înainte de a porni înot spre *„Angel”*.

— Toby… începu ea cu voce ezitantă. N-am vrut să…

— A vrut să mă pui la punct, nu-i aşa? întrebă el, părând amuzat de idee.

— Nu… nici eu n*u* ştiu ce-am vrut să fac, recunoscu Robin.

Nu protestă când braţele lui o cuprinseră – atât de strâns, încât fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-l putea privi.

— Te-ai gândit să mă anunţi că ştii ce i-am spus lui Simon, continuă el neînduplecat, iar apoi să te uiţi la mine cum dau din colţ în colţi ca s-o dreg. Cam asta a fost ideea, nu?

— Nu… nu ştiu…

— Ba ştii, râse Toby. Erai hotărâtă să mă faci să-mi plătesc îndrăzneala – recunoaşte, escroacă mică ce eşti. N-am dreptate?

— Nu-s escroacă! obiectă Robin, încercând să schimbe subiectul.

— Ba *eşti,* insistă el, distrându-se copios pe seama întregii situaţii. Încerci să-mi dai impresia că nu-ţi prea plac, ba chiar că îţi *dis*plac, cu unele ocazii, iar apoi, când vezi că toate cascadoriile prietenului tău Simon nu mă intimidează, începi să plângi cu lacrimi cât bobul de mazăre. Pentru mine erau, nu-i aşa? o întrebă.

Neputând să nege, Robin înclină din cap.

— Şi atunci, ce te-a făcut să crezi că n-am vorbit serios, când i-am spus că urmează să mă însor cu tine?

— Faptul că nu mi-o ceruseşi! replică ea indignată.

Spre surprinderea ei, Toby îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— Şi nu mai râde! îl admonestă.

— Iartă-mă, iubito, răspunse el umil, cu lacrimi de râs în ochi, deşi chipul îi redevenise destul de serios. Nu de tine râdeam.

Robin stătea în cercul braţelor lui, cu o mie şi una de întrebări fără răspuns îmbulzindu-i-se în minte. Se gândi mai întâi la Celia Ramón şi la plecarea ei neaşteptată spre Tangier. Nu-i era greu să-şi imagineze cum primise vestea cealaltă femeie, dacă o auzis din altă sursă, nu de la Toby. Privi spre deschizătura cămăşii lui, aflată la acelaşi nivel cu ochii ei, şi-i urmări cu un deget marginea buzunarului

de la piept.

— I-ai spus şi Celiei Ramón? întrebă ea.

Robin clătină din cap.

— Nu, ei i-am spus doar că n-o să ne mai vedem – dar cred că ştia.

Îi ridică bărbia şi-i zâmbi, cu un surâs cald care-i făcu iar inima s-o ia razna, haotic.

— Cred că toată lumea ştia, numai tu nu, Robin, dragostea mea.

— N-am… n-am ştiut dacă…

Toby, însă, îi acoperi buzele cu un deget, apoi se aplecă şi o sărută atât de prelung, încât într-un târziu, când reuşi în sfârşit să-l privească, Robin râse mut, cu răsuflarea tăiată.

— Ştiu ce simţeam pentru tine data trecută când am stat aici, îi spuse el încet, înlăturându-i de pe frunte părul roşcat, cu degetele lui puternice şi blânde. Ştiu că te iubeam cu disperare, când idiotul ăla se agita cu şalupa şi era să te înece, iar când ţi-am văzut lacrimile, şi ai fost atât de bucuroasă că nu reuşise să mă înece nici pe mine, am fost cel mai fericit om din lume – în pofida împrejurărilor.

O sărută din nou, iar Robin, când putu să se mişte, îşi înclină capul într-o parte, privindu-l cu o scânteiere răutăcioasă în ochi.

— Încă nu m-ai cerut în căsătorie, îl informă ea. Fă bine şi cere-mă acum, altfel s-ar putea să mă răzgândesc şi să mă mărit cu Henry!

— Sfârşit –